

Пол Дехърти
СРЕДНОВЕКОВНИ ЗАГАДКИ

ЗВЪНАРЯТ ОТ ОКСФОРД

ПОЛ ДОХЪРТИ ЗВЪНАРЯТ ОТ ОКСФОРД

Превод: Мариана Димитрова

chitanka.info

Крал Едуард Първи пристига неочаквано в имението на своя доверен секретар сър Хю Корбет.

Загадъчни убийства тревожат жителите на Оксфорд — обезглавени трупове на просяци са открити в горите край града, но смъртта преследва и преподавателите в колежа „Спароу Хол“. Из града се появяват тайнствени прокламации против Короната, които припомнят за бунта на Симон дьо Монфор срещу бащата на сегашния крал. Едуард е извън себе си — като че ли призракът на жестоко убития предводител на бунта е станал от гроба си, за да го преследва. Сър Хю Корбет трябва да разкрие кой стои зад прозвището „Звънря“, с което са подписани прокламациите, чие дело са убийствата в колежа и извън него — и имат ли тези злодеяния връзка със слуховете за вещерски сборища в околностите на университетския град.

Кой има интерес да припомня отминалите дни на гражданска война? На какво се дължи неприязънта на студентите към кралския пратеник? Каква е тайната, която се крие зад стените на колежа „Спароу Хол“?

Сър Хю съзнава, че над него е надвиснала сянката на смъртта, но убийствата трябва да бъдат спрени — единствено той би могъл да разбере кой е тайнственият Звънря от Оксфорд.

Дохърти е маестрото на средновековния криминален роман.

сп. „Букс“

*На моите любими Юкини, Юбили и
Виктор младши, и на техните родители
Виктор и Кристин Иквумези.*

ПРОЛОГ

— Жестока и внезапна смърт — така беше казал отец Амброуз, пасторът от Ифли — ще покоси всички човеци, които обитават Божията земя.

Облегнат на една колона в енорийската църква, орачът Пиърс бе изслушал проповедта, като ту дремеше, ту хвърляше похотливи погледи към Едига, дъщерята на ковача. Сега, по-късно през същия неделен ден, поривът на сърцето му беше на път да се изпълни. Двамата с ленокосата Едига се срещнаха при селския кладенец. Измъкнаха се от селото по отъпкания път покрай бесилката и навлязоха сред узрелите царевици. Едига се смееше и дърпаше Пиърс за ръката.

— Не би трябвало да идвам с теб! — прошепна тя и сините ѝ очи блеснаха весело. — Татко ще ме чака.

— Баща ти почиства пепелта в ковачницата — отвърна Пиърс и се усмихна, разкривайки счупените си зъби. — А пламъците в слабините ми, моя любима Едига, се надигат за теб. — Той произнесе думите с патос. Миналия понеделник чу как минаващ менестрел ги казва на прислужницата в „Козята глава“ — кръчмата, където ходеше младият орач. Кратката, но изискана реч на Пиърс оказва желания ефект. Едига отново се засмя и тръгна с него. С наведени глави те разсичаха морето от полюшващи се царевични стъбла. Подплашени от стъпките им зайци и мишки търсеха убежище, а над главите им горските гълъби се стрелкаха под сянката на кръжащия ястреб. Пиърс спря и вдигна очи към тях. Необяснимо защо си припомни думите на отец Амброуз. Ястребът се рееше на фона на синьото небе — стаен, дебнещ преди смъртоносния удар. Пиърс потрепери.

— Какво има? — Едига се притисна до него. — Угаснаха ли пламъците? — Тя го прегърна през кръста и леко погали с ръка слабините му. — Трябва да се върна преди залез-слънце.

Пиърс погледна слънцето, което се спускаше като огромна огнена топка и пронизваше небето с пламтящите си лъчи. Отправи

поглед към малката горичка наблизо, подложил чело на повеея на хладния ветрец.

— Нещо не е наред — прошепна той. — Много е тихо.

— Плашиш ме — каза закачливо Едига, макар че усещаше настроението му. Тя отдавна мечтаеше да се срещне насаме с Пиърс, но тук, на откритото поле, между цариците, които шепнеха на вятъра, усети, че решителността ѝ се изпарява. Погледна към дърветата. В горичката беше хладно и мрачно. Тръпки я побиха, когато се сети, че ще трябва да се върнат по същия път. Ако някой ги видеше, през следващите седмици в кръчмата нямаше да могат да се отърват от подигравки и подмятания.

— Не може ли да се върнем по пътя? — прошепна тя.

— Ще ни видят. — Пиърс стисна ръката ѝ.

Искаше му се да затичат напред, но внезапно си спомни страховитите истории на бирника Ралф, който, застанал в пивницата с халба в ръка, описваше с мрачен шепот обезглавените трупове, открити напоследък в горите край града.

— Кървяха като заклани прасета — беше казал той. — Кръвта бликаше като вино от счупена кана, а главите им бяха окачени за косите на клоните отгоре. — Ралф беше размахал предупредително пръст. — Това са онези проклети негодници! Тъй наречените учени от града с техните превземки.

Всички бяха кимнали одобрително. Оксфорд беше странно място — град със собствени права и привилегии, с характерни миризми и гледки. Всички градове бяха порочни с наперените си търговци и хитри продавачи, но Оксфорд, поради многобройните учени, мнозина от които идваха от други части на страната и дори отвъд морето, беше по-греховен от Содом и Гомор, или поне така казваше отец Амброуз. А студентите с непрестанното си бърборене и крещящи одежди бяха същински дяволи. Понякога групи от тях идваха в Ифли, надути като пауни, с ножове и мечове, затъкнати в коланите. Оглеждаха момичетата и търсеха какво да откънат. Сигурно същите тези студенти бяха виновни и за ужасяващите трупове, открити в околността на града.

— Ако ще вършат такива кървави убийства — беше избучал мелничарят Бартоломю, — да си го правят в техния град.

— Но защо? — беше се намесил отец Амброуз. — Чух, че трупове били на просяци. Някои хора твърдят, че те били използвани — гласът му се снижи до шепот — за нечисти сатанински ритуали.

— Пиърс! Пиърс!

Орачът излезе от унеса си.

Едига си играеше с връзките на корсажа си и в слабините му отново припламна похот.

— Хайде! — промърмори той дрезгаво. Погали нежно пищните ѝ гърди и пръстите му развълнувано се спуснаха към тънката талия. Привлече я по-плътно до себе си. — Колко си всеотдайна!

— Нали ще бъда твоя съпруга? — настоятелно попита Едига и сините ѝ очи се приковаха в неговите. — Ти каза, че ще стана твоя жена. На вратата на църквата преди Все Светии.

Пиърс се наведе, за да я целуне, но после подскочи и рязко вдигна глава. Капка кръв опръска лицето му, във въздуха хвърчаха перца — ястребът беше заловил плячката си. Без да губи време, Пиърс се върна към заниманията си — иначе Едига можеше да размисли. Те забързаха през царевицата, спирайки от време на време, за да се прегърнат и целунат. Потните пръсти на орача драскаха по корсажа на момичето, търсейки връзките. Най-послед стигнаха началото на гората и затичаха в нейния хладен зеленикав полумрак. Пиърс придърпа Едига към себе си. Тя се разкиска, съпротивлявайки се, после се изтръгна от него и затича. Той въздъхна. Момичетата винаги правеха така, превръщаха ухажването в ловно преследване. Изправи се и хукна след нея. Откри я на малка поляна и изстена от удоволствие: косата ѝ беше разпусната и падаше тежко като златни вълни от двете страни на зачервеното ѝ, потно лице, сините ѝ очи сияеха. Той я хвана за ръката, притегли я към себе си и заедно тръгнаха между дърветата. Зацелува я страстно; наслаждаваше се на сладкото ухание на кожата ѝ, ближеше капчиците пот, който блестяха върху шията ѝ. Внезапно Едига замръзна. Отблъсна го и отстъпи назад, загледана в нещо зад него. Лицето ѝ беше пребледняло, очите — изскочили, устата ѝ се отваряше и затваряше в безмълвен ужас, а от гърлото ѝ се носеха странни гъргорещи звуци.

— Какво има, любима? Какво ти е?

Тя леко повдигна ръка. Пиърс се обърна бавно, сякаш знаеше какво ще види. Не забеляза нищо необичайно, докато не вдигна поглед.

От стърчащия като копие клон на старото дъбово дърво висеше, окачена за косите, отсечена глава. Пиърс пристъпи напред — очите бяха полузатворени, сивите бузи — провиснали, устата пълна с кръв като на заклано животно. Вратът беше отрязан неравно и още покрит със спечена кръв. Устата на Пиърс пресъхна. Краката му се разтрепериха. Едига стисна ръката му, двамата се обърнаха едновременно и хукнаха далеч от ужаса, скрит в гората.

В колежа „Спароу Хол“, близо до Търл Стрийт в Оксфорд, Смъртта също косеше жертвите си. Архиварят Ашъм знаеше, че ще умре. Лежеше, присвил крака от болка, устата му мъчително се отваряше и затваряше. Опита се да извика, но знаеше, че е безполезно. Никой нямаше да го чуе: вратите и прозорците бяха затворени. Смъртта беше профучала във въздуха — стрела от арбалет, улучила го право в гърдите.

Ашъм знаеше, че умира. Усещаше соления метален вкус на кръвта в гърлото си. Болка пронизваше тялото му. Затвори очи, шепнейки думите на молитвата, с която търсеше Божието опрощение: „Боже мой, искрено се разкайвам за всички грехове от младостта си...“ Съзнанието му блуждаеше, макар тялото му да тръпнеше от болка. Образи от миналото изплуваха в ума му — майка му, наведена над него, виковете на брат му, първите му години в Оксфорд, жизнерадостната младост. Момичето, за което щеше да се ожени, тъжните ѝ очи и влажни устни, когато той се обърна и си тръгна; Хенри Браос, най-добрият му приятел — учен, воин и основател на същия този „Спароу Хол“, където сега умираше. Колко зло се беше насъбрало тук! Възмущение, гняв и омраза. Звънарят, изливащ дяволската си злоба, за да унищожи всичко, което Хенри беше създал.

Ашъм отвори очи. В библиотеката беше тъмно. Отново се опита да извика, но викът замря на устните му. Свещта, която примигваше под металното си капаче на масата, хвърляше малък кръг светлина и в него Ашъм зърна парчето пергамент, което убиецът беше захвърлил. Архиварят осъзна кое бе причинило смъртта му — беше разкрил истината, но сглупи, като не каза на никого за откритието си. Само да имаше нещо за писане! Притисна с ръка раната на гърдите си, от която се стичаше кръв. Изстена и с мъка допълзя до масата. Грабна

пергамента и с последни сили си наложи да изпише четливо буквите в помръкващата светлина. Краката му ставаха все по-безчувствени — тежки и неподвижни като железни колове.

— Достатъчно — прошепна той. — Исусе...

Ашъм затвори очи, закашля се и издъхна, още когато първите кървави мехурчета се появиха на устните му.

ПЪРВА ГЛАВА

Престъпникът, застанал под бесилото, мръдна глава, когато грубото въже се стегна около врата му. Изкашля се, плюо и яростно погледна към сър Хю Корбет, бивш пратеник и носител на Тайния печат, но все още могъщ господар на имението Лейтън в Есекс. До Корбет стоеше мъжът, преследвал и заловил разбойника, за да го изправи пред съда на сър Хю. Ранулф-ат-Нюгейт, бивш писар на Зеления восъчен печат, оръженосец, пристав и личен прислужник на Корбет. Престъпникът облиза напуканите си устни и изгледа с омраза Ранулф.

— Хайде, риж негоднико! — извика той. — Обеси ме или ме пусни!

Корбет доближи коня си.

— Бозо Девърел, ти си престъпник, разбойник, крадец и убиец! Намираме те за виновен и те осъждаме на смърт чрез обесване!

— Върви по дяволите! — отвърна Бозо.

Корбет прекара пръсти през косата си и погледна към селския свещеник отец Люк, който стоеше до бесилото.

— Опрости ли го, отче?

— Отказа да се изповяда — отвърна свещеникът, чиито сурови очи блестяха от гняв на пращното му лице.

Отец Люк погледна към господаря на имението — мургаво, гладко избръснато лице, черна коса, прошарена със сиви кичури, остър нос над тънки устни. Взря се в очите му — познаваше Корбет. Под суровата му външност се криеше меко сърце.

— Нали няма да го помилваш, сър Хю? — прошепна той. — Или да смекчиш наказанието му? — После сграбчи юздите и придърпа дорестия кон на Корбет. — Убил е две жени — изсъска свещеникът. — Насилил ги, а после ги разпрал от гърлото чак до слабините, сякаш са пилета.

Корбет кимна и преглътна с мъка.

— И това е само началото — продължи отец Люк безмилостно. — Убил е и други хора. — Той посочи неколцината селяни, които се бяха събрали призори, за да присъстват на кралското правосъдие. — Ако проявиш милост — заяви свещеникът, сложил ръка на коляното на Корбет и драматично махна към гората, — всеки разбойник ще реши, че може да вилнее безнаказано. — Очите на отец Люк се насълзиха. — Не искам да погребвам още енориаши. Не искам да казвам на съпрузи, бащи и любими, че жените им са били насилени, преди да им прережат гърлата! Обеси го!

— Толкова много ли искаш живота му? — попита Корбет, без да откъсва поглед от очите на Бозо.

— Бог го иска. — Отец Люк се обърна към разбойника. — Готов ли си да умреш, Бозо?

Разбойникът се изкашля, отметна глава и се изплю в лицето на свещеника. Ранулф смушка коня си и се приближи до него.

— Колко души си убил, Бозо?

— Повече, отколкото някога ще узнаете. — Очите на Девърел отново се насочиха към Корбет. — Жалко, че си беше у дома, господарю! Иначе щях да посетя и твоята русокоса жена!

Корбет погледна селяните с мрачни загорели лица и прислужниците си, които стояха малко встрани от тях. Извади меча си и го вдигна, стиснал здраво дръжката.

— Аз, сър Хю Корбет, верен служител на краля и господар на имението Лейтън, с властта, дадена ми от Короната осъждам теб, Бозо Девърел, на незабавно обесване заради многобройните ти и ужасни престъпления — убийства, насилия и кражби.

Когато Корбет произнесе смъртната присъда, на кръстопътя се възцари необичайна тишина; дори птиците в дърветата и враните, които кръжаха над бесилото, замлъкнаха. Корбет погледна свещеника.

— Отче, прочети молитва. Ранулф, обеси го!

Корбет обърна коня си и препусна назад по пътя, където зачака зад малката горичка на завоя. Чу скърцането на колелата, последвано от одобрителен шепот.

— Боже, смили се над него! — прошепна той.

Как мразеше бесенето! Знаеше, че Бозо трябва да умре, но това пробуждаше у него спомени — подгизналите от дъжд шотландски гори с увиснали по дърветата трупове, когато войските на Едуард

преследваха въстаниците на Уолъс^[1]; нивята, обгърнати в пламъци; селата, забулени с тежък, плътен дим; кладенците, препълнени с трупове; жени и деца, умиращи в канавките.

— Слава Богу! — въздъхна Корбет. — Слава Богу, че не съм там!

— Свърши се.

Корбет отвори очи и видя Ранулф-ат-Нюгейт. Дългата му червена коса беше скрита под качулката, лицето му беше бледо и мрачно, макар в зелените му очи да се четеше задоволство от добре свършената работа.

— Свършено е, господарю. Бозо отиде в ада. Отец Люк е доволен, както и останалите селяни. — Ранулф се изправи и погледна през надвисналите клонки. — До довечера новините ще се разпространят из цял Епинг. Останалите главорези ще разберат, че не трябва да се мяркат тук. Ще спазиш ли обещанието си, сър?

Корбет извади кожените ръкавици от колана си и ги сложи.

— Ще го спазя, Ранулф. До една седмица ще свикам хората. Ще можеш да заведеш всички боеспособни мъже в гората, за да заловите и другите като Бозо.

Ранулф се усмихна.

— Толкова ли ти е скучно? — попита го Корбет.

Усмивката на лицето на Ранулф се стопи.

— Минаха три месеца, откакто напусна кралската служба, господарю. Кралят ти писа пет пъти. — По лицето на Корбет проблесна раздражение. — Да, скучно ми е — бързо добави той. — Харесваше ми да бъда кралски писар и да ходя по кралски дела.

— Ами в Шотландия? — отсече Корбет.

— Това беше война. Клели сме се да избиваме враговете на краля по суша и вода.

Корбет внимателно изучаваше Ранулф. Оръженосецът му вече не беше нехаен младеж, а амбициозен писар. Отраснал в копторите на Лондон, Ранулф се беше самообразовал и сега владееше френски и латински, можеше да съставя и изпраща писма. Казано направо, Ранулф мразеше провинцията и ненавиждаше земеделието, затова беше започнал да нервничи.

— Ще пиша на краля — предложи Корбет — и той ще те вземе обратно на служба. Можеш много да се издигнеш, Ранулф.

— Не ставай глупав!

Корбет се усмихна. Приведе се и стисна китката на Ранулф.

— Когато кралските войски плякосаха Дънди — каза той, — видях труп на жена с дете в ръце, което едва ли беше повече от тригодишно. Какви врагове на краля можеха да бъдат те, за Бога?

— Мислиш, че кралят трябва да отстъпи? Да даде независимост на Шотландия? — Ранулф отметна качулката и се почеса по главата. — Кралските съдии биха сметнали това за измяна.

— Не, мисля, че има и по-добър начин — отвърна Корбет. — Войните опразниха съкровищницата. Уолъс все още предвожда въстанието — кралят би трябвало да преговаря.

— Тогава защо не му го кажеш лично? — попита Ранулф. — Защо не се върнеш на кралска служба? Обясни му, че би направил за него всичко друго, освен да водиш война в Шотландия.

— Сега ти се държиш глупаво. — Корбет дръпна юздите на коня. — Много добре знаеш, че където и да отиде кралят, главният му писар трябва да го следва неотменно.

Корбет смуши коня си. Ранулф изруга, вдигна качулката си и го последва.

Едва бяха влезли през портите на имението, когато Корбет усети, че нещо не е наред. Майстор на сламени покриви със сноп слама на гърба отстъпи на една страна и възбудено закрещя, сочейки към уличката. Корбет препусна напред. Внезапно някаква фигура изскочи пред него и заподскача, размахвайки ръце. Корбет дръпна юздите и погледна към отговорника за конюшните Ралф Малтоут, който знаеше всичко за конете, но много малко за човешката природа. Кръглото му момчешко лице беше червено и запотено. Той задъхано сграбчи юздите на коня.

— Не ми казвай, че още някоя кобила ражда — промърмори Ранулф. — Това е единственото, което може да те развълнува.

— Кралят! — Малтоут изтри уста с опакото на ръката си. — Сър Хю, кралят е тук заедно с граф Съри, Линкълн и други. Лейди Мейв ги посрещна. Тя ме изпрати да те повикам.

Корбет се наведе и го потупа по рамото.

— Е, поне не е кобила, Малтоут — иначе щяха да ти дойдат твърде много вълнения за един ден.

Корбет продължи напред, следван от Малтоут. След завоя спряха — широката чакълена улица, водеща до главния вход на имението,

беше претъпкана с войници, кралски придворни, рицари и знаменосци, всички облечени в пищните ливреи с цветовете на краля на Англия. Конете цвилеха под широките пряпорци и знамената със златните ревящи леопарди на Плантагенетите и четири полета, които символизираха армиите на Англия, Франция, Шотландия и Ирландия. Шамбелани и прислужници крещяха и се опитваха да създадат някакъв ред. Разпрягаха се товарни коне, каруци се движеха напред-назад.

— Където и да отиде Едуард — въздъхна Корбет, — хаосът го следва. — Той слезе от коня и хвърли юздите на Малтоут. — Ранулф, най-добре ела с мен.

Писарят си запроправя път през оживената тълпа. От време на време някой от рицарите срещаше погледа му и го поздравяваше. Корбет учтиво отвърщаше. Изкачи стъпалата и влезе през притворената врата, зад която малката му дъщеря Елинор подскочаше нагоре-надолу като щурец. Беше същинско копие на Мейв с русата коса, която падаше на вълни до раменете. Лицето на момиченцето сияеше от вълнение — беше получило кукла от краля и сега я стискаше в ръка.

— Виж! Виж! — Тя с танцова стъпка се приближи до Корбет. — Виж, фукла!

Корбет се наведе.

— Елинор, успокой се.

Момиченцето заподскача още по-възбудено в прегръдките му, притискайки горещото си влажно лице към неговото.

— Фукла! Фукла!

Корбет погледна скъпата играчка, облечена в скъпа тафта.

— Права си. — Той въздъхна и хвана дъщеря си за ръката. — Фукла е и ми напомня за някои от дамите в двора на Едуард. — Корбет погледна към бавачката, която стоеше наблизко. — Пази я — прошепна той. — И внимавай с войниците! — После се усмихна на объркването, което се изписа на загорялото ѝ лице. — Ще получиш много покани за целувка, Беатрис. Но всяко момиче, което може да устои на Ранулф...

В очите на бавачката проблесна разбиране и тя гневно погледна оръженосеца.

— Е, сега знаеш какво те очаква — заяви Корбет. — Къде е лейди Мейв?

Беатрис посочи вратата, охранявана от двама войници с извадени мечове. Когато Корбет се приближи, те я отвориха и го пропуснаха в голямата зала. Точно зад вратата се бяха скупчили група рицари и кралски служители. Корбет се спря да ги поздрави.

— Сър Хю?

Разрошен и изцапан с мастило младеж си проби път към него. Корбет стисна ръката му — беше Саймън, един от личните писари на Едуард. Младежът кимна към подиума, където кралят и двамата графове ухажваха лейди Мейв. Още не го бяха забелязали.

— Радвам се да те видя, сър Хю. — Саймън облиза устни. — Тъкмо сега кралят е весел — получил е добри новини от Шотландия — но кракът го боли, както и счупеното ребро. Настроенията му се сменят непрекъснато.

— Значи изобщо не се е променил.

Корбет си проби път през залата. На масата на подиума трима посивели мъже в прашни от път дрехи и небрежно отметнати плащове бяха впили очи в Мейв. Тя седеше като кралица на стола на Корбет. Сребристорусата ѝ коса беше прибрана под украсената със скъпоценни камъни пребрадка, лицето ѝ с цвят на слонова кост беше леко поруменяло, докато слушаше историята, която ѝ разказваше Хенри дьо Лейси, граф Линкълн. От другата ѝ страна Едуард подкокоросваше дьо Лейси.

— Хайде, Хенри! — Кралят удари с юмрук по масата. — Кажи ѝ какво казал монахът на игуменката.

— Господарю! — извика Корбет. — Няма да развъртавам съпругата ми с тези войнишки истории!

Кралят обърна глава, Мейв вдигна очи.

„Колко си красива“, помисли си Корбет. Забеляза ръката, отпусната върху леко издутия ѝ корем и пръстите, които си играеха със златния шнур, пристегнал талията ѝ.

— Хю! — Тя се надигна, но кралят нежно я бутна обратно.

— Трябваше да бъдеш тук, Корбет. — Едуард се изправи и протегна здравето си набито тяло, почесвайки оловносивата коса, която обграждаше лицето му.

„Изглеждаш остарял“, помисли си Корбет. Лицето на краля беше сиво, сякаш покрито с фин прах; брадата и мустаците му бяха

разрошени. Тежките му клепачи почти скриваха очите, сякаш се боеше някой да не проникне в мислите му. Корбет се поклони.

— Господарю, ако знаех, че идваш...

— Изпратих вестител! — Кралят свирепо погледна към слугите в другия край на залата.

— Господарю, никой не е идвал.

— Значи глупакът се е изгубил. — Кралят изтри ръце в туниката си. — Или пощипва прислужницата в някоя селска кръчма. Точно като теб, Ранулф. — Кралят се усмихна насила и заобиколи масата. — Ухажвах жена ти, Корбет. Ако не бях женен, щях да те убия и да я взема за себе си.

— Тогава двама добри мъже щяха да умрат от насилствена смърт — хладно се обади Мейв зад гърба му.

Едуард се усмихна лукаво и протегна ръка за целувка на Корбет. Когато Хю коленичи, кралят рязко повдигна ръка и пръстенът му одра устната на Корбет.

— Нямаше нужда от това — прошепна писарят, докато се изправяше.

— Липсваше ми — изсъска кралят, надвесен над него. — Ранулф!

Отново протегна ръка. Ранулф бързо целуна пръстена и се изправи, преди Едуард да успее да го нарани. Кралят видя гнева в очите на Корбет и слезе от подиума. Прегърна го през раменете и го поведе из залата.

— Липсваше ми, Корбет. — Притисна го по-силно и писарят усети мириса на кожа, пот и едва доловимия сладникав аромат на кралските дрехи. — Писах ти, но ти не ми отговори. Каних те на събранията на съвета, но ти не дойде. Ти си един капризен, хленчещ негодник. — Пръстите на Едуард се забиха в рамото на Корбет.

— Какво ще прави Твоя светлост? — попита бившият главен писар. — Ще говори с мен или ще ме души?

Едуард леко се усмихна и свали ръката си. Канеше се да каже нещо, когато вратата рязко се отвори и чичо Морган-ап-Люелин, облечен в зелени дрехи, влезе с трясък в хола, дрънчейки с шпорите си, с развят войнишки плащ. Една от шпорите се закачи за рогозките и Морган се препъна. Корбет прехапа устни, за да не се разсмее.

— Проклети рогозки! — изруга Морган и започна да рита непочтителната постелка. Лицето му беше изцапано с прах, по гърдите и ризата му личаха тъмни петна от пот. Той свали наметката си и я хвърли на масата. — Хю, не можеш ли да си позволиш турски килими?

Внезапно Морган осъзна в чие присъствие се намира. Спусна се към краля, падна на едно коляно и отметна мократа си от пот коса.

— Господарю, не знаех, че си тук — задъхано каза уелсецът. — Бях на лов...

Едуард сграбчи ръката на Морган, изправи го и го прегърна.

— Жалко, че не бях с теб. — Кралят го целуна по бузите, после леко го побутна назад. — Тези младоци не ловуват като нас, Морган. Мекушави са.

Корбет затвори очи и се помоли за търпение. Както обикновено, кралят пускаше в ход целия си чар пред хора, от които нямаше никаква нужда. Той просто щеше да използва Морган, за да изнесе знаменитата си тирада как Корбет и всички останали са станали мекушави.

— Господарю, и аз казвам същото. — Морган вдигна дебелия си показалец и добродушното му червендалесто лице се озари от разбираща усмивка — Много мекушави, не като в Уелс, нали, господарю? Когато ти преследваше мен, а аз теб.

Господи, молеше се тихичко Корбет. Моля те, нека не започва пак.

— Слушай. — Кралят приятелски стисна ръката на Морган и намигна на Корбет. — Свитата ми е навън — и всички до един са мързеливци! Погрижи се да хапнат и пийнат и ги научи на малко дисциплина.

Чичото на Мейв се изправи, наду се като горски гълъб и вирна глава, доволен, че са му възложили такава отговорна задача. Завъртя се на пета и хукна като хрътка.

— Скъпият Морган — въздъхна Едуард.

— Скъпият Морган — прошепна му Корбет в отговор — е проклет досадник! През деня ме поучава, а вечер пие и разправя на всички историята на своя живот! — Корбет погледна през рамо, надявайки се, че Мейв не го е чула. — Но иначе е добър човек — добави той. — Обича Мейв и Елинор — макар че и двамата с Ранулф са родени само за бели.

Едуард хвана писаря под ръка и продължи да върви из залата.

— Добър войник — каза Едуард. — Хитър и проникателен. Би се дълго и смело, преди да приеме кралската милост. Както и много други! Но те всички са мъртви! — Кралят се обърна. — Мъртви, Хю. Бърнел, Пекъм, брат ми Едмънд...

Сега ще пусне няколко сълзи, помисли си Корбет, ще ги избърше и ще стисне ръката ми.

— Самотен съм — дрезгаво каза кралят. — Липсваш ми, Хю. — Той избърса очите си и стисна ръката на Корбет.

— Имаш и други писари — отвърна Хю. — Господарю, не мога да тръгна с теб на поход. Още сънувам кошмари — земя в море от пламъци, градове, огласени от писъци на жени и деца.

Корбет беше решил да играе по правилата на краля и очите на Едуард светнаха от удоволствие.

— Войната в Шотландия свърши, Хю. Уолъс е пленен. Шотландските благородници искат мир. Не искам да ходиш в Шотландия, искам да отидеш в Оксфорд. — Кралят се обърна и погледна към дьо Варен и дьо Лейси, които продължаваха да се закачат с Мейв. — Чу ли новината?

— Да — отвърна Корбет. — Миналата седмица един пътуващ търговец мина отгук. Продаваше пергамент. Говориш за намерените трупове, нали? И за предателските прокламации от онзи, който нарича себе си Звънря?

— Просяци — прекъсна го кралят. — Горките нещастници. Много от тях се събират при болницата „Сейнт Осит“, близо до Карфакс. Четирима бяха открити обезглавени, а главите им висяха като гнили ябълки по дърветата.

— В самия град?

— Извън него. Понякога на север, понякога на запад.

— Защо някой би убил просяк? — попита Корбет.

Той забеляза, че по покана на Мейв Ранулф се качи на подиума и отново се помоли наум. Ранулф обичаше да дразни дьо Варен, а старият граф не се славеше нито с красота, нито с търпение.

— Не знам — отвърна Едуард. — Макар че последният беше Адам Брейкспиър. Помниш ли Адам, Хю?

Кралят подкани с жест Корбет да седнат на една пейка. Писарят си спомни слабия мъж със светлокестенява коса и загоряло лице. Отличен войник, Брейкспиър ги беше придружавал в Уелс. Веднъж,

когато неуловимите уелсци ги бяха вкарали в засада, Брейкспиър беше измъкнал Корбет от едно вонящо блато сред дъжд от стрели.

— Адам беше истински войник. — Корбет се заигра с пръстена си. — Беше един от любимците ти. Дори се носеше слух, че се каниш да го посветиш в рицарство.

— Когато армията от Уелс беше разпусната — отвърна Едуард, — Адам се върна у дома си. Проиграл всичко, което имаше на комар. Пътувал насам-натам, защото нямал земя, докато не се разболял. Тогава писал до канцеларията за помощ. Когато петицията му стигна до мен, Брейкспиър беше мъртъв. Третият труп, който намериха край Оксфорд, беше неговият.

— Ами Звънарят? — попита Корбет.

Чертите на Едуард се изопнаха.

— Да, Звънарят. — Кралят оголи зъби като ръмжащо куче. — Писател е той, нашият Звънар. Разпространява прокламации и писма от „Спароу Хол“, пробужда призрака на Монфор^[2]. — Едуард повиши глас и веселото бърборене в залата замлъкна.

Корбет бавно отстъпи, докато кралят се потапяше в собствения си кошмар.

— Дьо Монфор! Дьо Монфор! — Едуард удари с юмрук по масата. — Винаги проклетият дьо Монфор! Той е мъртъв! Не разбират ли това? Победих го при Ийвшъм, Хю. Разбих армията му на пух и прах. Видях го да умира. — На устните на краля се беше появила пяна. — Той дори не е погребан! Нищо не остана от него! — Едуард обърна кървясалите си очи към Хю. — Аз го убих, Корбет! И него, и цялата му армия от предатели! Насякох тялото му на парчета и нахраних кучетата с тях. А сега негодникът отново се връща. — Той извади руло пергамент и го подхвърли на Корбет. — Заплаших „Спароу Хол“ — продължи кралят, — че ако не сложат в ред делата си, аз лично ще ги затворя. Изпратих писмо до Копсейл, декана на колежа. Той умря в леглото си. Писах същото и на Ашъм, библиотекар и архивар, и той беше убит. Ще изгоря това проклето място! — изруга кралят.

Корбет си играеше с пергаментата.

— Не го прави, господарю — посъветва той Едуард. — Не тръгвай на война. Оксфорд има свои начини да си отмъсти. Ще решат, че си уплашен, че се опитваш да скриеш нещо. Освен това, макар Звънарят да твърди, че живее в „Спароу Хол“, не можеш да си сигурен.

Кралят стисна ръката на Корбет.

— Иди там, Хю — помоли той. — Ти си най-добрата ми хрътка. Иди и го открий. Отмъсти за смъртта на Брейкспиър. Намери Звънаря.

— Вече не съм на кралска служба.

Кралят бръкна в кесията си, извади тайния печат и пръстена на главен писар и ги сложи в ръката на Корбет.

— Назначавам те отново. Направи го за мен, Хю, и ще стана кръстник на следващото ти дете.

Корбет знаеше, че не може да откаже. Кралят вече не играеше. Наистина се молеше и ако получеше отказ, щеше да си отмъсти. Чичо Морган, Мейв, Елинор, Ранулф и Малтоут щяха да изпитат на гърба си пълната сила на неговия гняв.

— Ще отида.

— Добре! — Едуард засия и потупа силно Корбет по рамото. — Ето я моята ловна хрътка, моя зорък мастиф! Знаеш ли, че така те наричат, Корбет? — В думите на краля се промъкна злорадство. — Наричат те „кралския копой“.

— Аз съм верен поданик на краля — отвърна Корбет.

Едуард приближи лицето си и Хю усети винения му дъх.

— Знам, Хю. Няма нищо лошо да бъдеш мастиф сред стадо улични псета — така им казах. Иди в Оксфорд и открий кой е убил онези нещастни просяци, но помни — искам Звънаря. Искам да го обеса лично. — Кралят се изправи. — Тръгвам веднага, но Саймън ще остане. Надявам се, че онзи негодник дьо Варен не е довършил моята история. Ти чу ли я, Хю? За игуменката, монаха и сандъчето със смокини?

Скоро кралят тръгна след водопад от прегръдки, целувки и обещания за кралско благоволение. После кралската свита се качи на конете и препусна сред облаци прах, докато кралят викаше, че отива в двореца си в Уудсток, където щял да отседне, „за да държи нещата под око“.

Корбет въздъхна с облекчение и прегърна Мейв. Върнаха се в залата, където Корбет седна да хапне. После заръча всички да излязат, да останат само Мейв, Ранулф и разтревоженият Саймън.

— Ще отидеш ли в Оксфорд? — остро попита Мейв.

— Изглежда се налага.

Саймън леко се усмихна.

— Слава Богу, сър Хю. Ако беше отказал, кралят щеше много да се ядоса. Вчера събаряше с ритници писарите от столовете и за най-малката грешка.

— Значи прие печата и пръстена? — настоя Мейв. — Това ли искаш? — Тя раздражено стисна устни, преди да избухне в смях. — Не съм глупачка, Хю. Ако не се беше подчинил на краля...

— Искаш ли да отида? — Корбет се протегна и погали корема ѝ.

— Да — отвърна Мейв и кимна към Ранулф, който седеше мълчалив. — Ще се радвам да видя усмивка на лицето му, а и ти също си отегчен. Все пак, както казва Ранулф, всички овце си приличат.

Корбет извади пергамента, който кралят му беше дал. Разви го внимателно и заразглежда написаното.

— Написано е с обработен почерк — промърмори той. — Би могъл да е дело на някой обучен писар.

— И да е кралски писар — мрачно отвърна Саймън, — пак ще бъде обесен и разчекнат. Прочети го, сър Хю.

До кмета, гражданите, ректора на университета в Оксфорд и деканите на колежа, — започна Корбет. — Братски поздрави от Звънаря. Отново надигам глас, за да привлека вниманието ви към престъпленията на нашия крал и неговия съвет от благородници.

Първо, Парламентът трябва да се събира поне веднъж годишно и кралят да изслушва молбите на своите поданици.

Второ, Светата църква не бива да бъде облагана, нито да се посяга на доходите ѝ, без съгласието на Църковния съвет.

Трето, Кралят пропилява богатството си в безплодна война срещу шотландците и затваря очите и ушите си за многобройните престъпления на служителите си в страната.

Четвърто, Кралят трябва да потвърди принципите на Магна Харта^[3] и привилегиите на университета...

Прокламацията изреждаше още истински или въображаеми престъпления, но последният абзац прикова вниманието на Корбет.

Споменавайте в молитвите си — започваше той — блаженопочившия Симон дьо Монфор, граф Лестър, жестоко убит от същия този крал. Законите на графа, публикувани тук, в Оксфорд, щяха да допринесат за доброто управление на тази страна. Написано в „Спароу Хол“ в деня на свети Бонавентура, 15 юли 1303, за да се разпространи в Оксфорд и университета му.

Подпис:
ЗВЪНАРЯТ ОТ ОКСФОРД

Корбет внимателно разглеждаше ръкописа. Пергаментът беше с добро качество и гладко отрязан, мастилото лилаво, буквите четливи, а фразите — гладки. По него нямаше никакви следи, освен рисунка на камбана в горната част, прободена от гвоздей — там, където прокламацията е била закачена на вратата на някоя църква.

Корбет подаде ръкописа на Мейв. Тя го разгледа, после го бутна към Ранулф.

— Какво значи това? — попита тя.

— Преди около четиридесет години — започна Корбет, — Симон дьо Монфор, граф Лестър, вдигнал въстание срещу бащата на настоящия крал. Дьо Монфор бил умен и обаятелен. Не се занимавал с благородниците, а призовал селяните и жителите на градове като Оксфорд и Лондон. Спечелил тяхната подкрепа, както и на голяма част от духовенството и свикал свой парламент. Дьо Монфор бил първият, който изложил теорията за парламента, където обикновени хора и благородници да заседават поотделно, за да представят исканията си пред краля, както и да одобряват какви данъци да им бъдат събирани.

Мейв сви рамене.

— Това е справедливо. — Тя вдигна очи към тавана. — Не каза ли един от съдиите на Едуард, че онова, което засяга всички, трябва да бъде одобрено от всички?

— О, Едуард се съгласи — самият той хареса идеята. Парламентът се свиква редовно, макар да няма такава власт, каквато Монфор искаше да му даде. — Корбет си играеше с халбата ейл, която един слуга му беше налял. — Всъщност Монфор искаше — продължи той — Парламентът да управлява краля и всички кралски служители, но по-важното беше Монфор да управлява Парламента.

— Но защо кралят толкова се бои от тази идея, щом авторът ѝ е убит преди почти четиридесет години? — попита Мейв.

Корбет сви рамене.

— Защото Монфор почти успя, а ако това беше станало...

— Ако беше довел делото си докрай — прекъсна го Ранулф, — дьо Монфор щеше да стане крал, а Едуард...

— Едуард... — Корбет довърши изречението вместо него — щеше да бъде затворен в някой замък, където щеше да умре при трагична злополука. Щеше да има нова династия и това е кошмарът, който още измъчва Короната.

[1] Сър Уилям Уолъс (1270–1305 г.) води съпротивата на шотландците срещу опитите на крал Едуард I да наложи английското владичество в Шотландия по време на борбите между местната аристокрация за унаследяване на престола. Разбива английските войски при Стърлинг през 1257 г. Получава рицарско звание и правото да управлява страната като регент от името на законния крал Джон Балиол. Войските му са разбити от по-съвременна оборудваната войска на Едуард I при Фолкърк. Впоследствие бива предаден, осъден на смърт като изменник и екзекутиран в Лондон. — Бел.ред. ↑

[2] Симон дьо Монфор оглавява бунт срещу крал Хенри III. Бунтовниците дори успяват да пленят краля, но биват разгромени при Ийвщъм от престолонаследника, бъдещия крал Едуард I. — Бел.ред. ↑

[3] Magna Carta — Харта на свободите, подписана от крал Джон през 1215 г. под заплахата от гражданска война. — Бел.ред. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Корбет отново зараглежда прокламацията.

— От колко време се появяват?

— Повече от пет месеца — отвърна Саймън. — Отначало мислехме, че е налудничава интрига на някой архивар. После кралският съвет се опита да потули нещата, но прокламациите започнаха да се появяват все по-често. Кралят писа на ректора Джон Копсейл, който му отговори, че е невинен. Преди месец Копсейл, малко над петдесетгодишен, беше открит мъртъв в леглото си. Лекарите казаха, че умрял от естествена смърт, но оттогава Звънрят стана още по-отмъстителен.

— И как вървят нещата в „Спароу Хол“ сега?

— Както във всеки колеж, сър Хю, има свади, съперничества, дребнава завист. Лейди Матилда би искала по-солидна подкрепа от страна на краля. Настоятелите на колежа не харесват името му и биха предпочели да го променят, както и правилника, създаден от Браос при основаването на колежа.

— Защо?

— „Спароу Хол“ се смята за издигнат от краля с цената на кръвта на Симон дьо Монфор, когото мнозина сега смятат почти за светец. Копсейл смяташе, че колежът трябва да има по-голямо право на самоопределение, особено защото се намира в Оксфорд, който се гордее с историята и независимостта си.

— От Оксфорд ли е бил дьо Монфор? — попита Мейв.

— Дьо Монфор имал много последователи от университета — отвърна Корбет — и между преподавателите, и между студентите. Нещо повече, графът набирал тук армия за своята война срещу Короната. Освен това свикал голямо събрание в града, където прочел „Временните закони от Оксфорд“ — своя план за поемане на кралския съвет и управлението на страната.

— Освен това — добави Ранулф, — Оксфорд е врата към кралството. Идват студенти от всички краища на страната, както и от

чужбина. Предателството на Звънря е като чума, може да се разпростре и да предизвика още размирици.

— А кралят няма нужда от това — намеси се Саймън. — Данъците са тежки, кралските доставчици реквизируют храни. Великите графове искат да се върнат в именията си. Това е пожар, който може бързо да се разпростре. — Саймън посочи към прокламацията. — Имам цяла торба такива. Ще ти ги оставя. Но преди да попиташ, сър Хю, ще ти кажа, че нямаме доказателства дали авторът е преподавател или студент от „Спароу Хол“. Разбира се, кралят изпрати агентите си — но какво можеха да направят те? Преподавателите и студентите твърдяха, че са невинни и се възмуцаваха от обвиненията.

— Защо кралят просто не затвори „Спароу Хол“? — попита Мейв.

— Това много би се харесало на Звънря — отговори Корбет. — Тогава целият университет, не, целият град ще реши, че кралят приема поражението си. Това ще бъде безкрайно неприятно: „Спароу Хол“ беше основан от лорд Хенри Браос, един от военачалниците на Едуард, който смело се би срещу дьо Монфор. Браос получи част от земите и богатствата му и ги използва, за да купи сграда в Оксфорд, близо до северната порта „Сейнт Майкъл“. Самият колеж — добре помня това — се намира от едната страна, а от другата страна на улицата са спалните на студентите — голяма пететажна сграда, заобиколена от градини и дворове.

— Ако бяха затворили колежа — Саймън почука с пръсти по масата, — Звънряят щеше много да се зарадва. Мнозина смятат „Спароу Хол“ за прокълнат, защото е построен с богатството на дьо Монфор. Казват дори, че духът му бродел из сградата и търсел отмъщение.

— Кои са преподавателите там? — попита Корбет.

— Алфред Трипъм е заместник-декан. До смъртта на Ашъм и Копсейл бяха осем души. Сега останаха само Трипъм и още петима: Лионард Епълстън, Ейлрик Чърчли, Питър Лангтън, Бърнард Барнет и Ричард Норис, който отговаря за общежитието. По-младата сестра на Хенри Браос, лейди Матилда, също има стая в колежа.

— Това е необичайно — жена да живее в оксфордски колеж!

— Лейди Матилда — отвърна Саймън — е добра приятелка на краля. Тя постоянно пише молби до Короната за нови привилегии в

памет на мъртвия си брат и за допълнителни средства, за да разшири сградата на колежа. — Саймън направи гримаса. — Но хазната е празна.

— И никой в „Спароу Хол“ не знае нищо за Звънарят или за смъртта на Копсейл?

— Не.

— Ами Ашъм? — попита Корбет.

— Беше библиотекар и архивар — отвърна Саймън. — Голям приятел на основателя. Преди пет дни, късно следобед, Ашъм отишъл в библиотеката. Заключил се и пуснал резето, капациите на прозореца били затворени. Запалил свещ, но не знаем дали е работил или е търсел нещо. Когато не се появил на вечеря, икономът на колежа Уилям Пасърел отишъл да го потърси. — Саймън сви рамене. — Разбили вратата и намерили Ашъм в локва от собствената му кръв със стрела от арбалет в гърдите. Но той не умрял веднага.

Писарят отмести стола си, отвори кесията си и извади парче пергамент. Корбет го разви.

— „Звънарят не се бои нито от краля, нито от писаря“ — прочете той на глас. — „Звънарят ще огласи истината и всички ще я чуят.“

Съобщението беше написано със същия почерк като прокламацията.

— Обърни го — каза Саймън.

Корбет го послуша и забеляза странни символи, написани с кръв. — „P A S S E R...“ — Той произнесе буквите една по една.

— Очевидно — обясни Саймън — Ашъм е написал това с кръвта си, докато е умирал.

— Почти като името на иконома, когото спомена.

— Да, Уилям Пасърел — потвърди Саймън. — Но не можем да предприемем нищо срещу него. През по-голямата част от деня, в който е умрял Ашъм, Пасърел е бил в Абингдън по служебни дела. Върнал се и отишъл в трапезарията, а после потърсил Ашъм, с когото били приятели.

— И библиотеката е била заключена?

— Вратата към коридора била заключена и залостена отвътре. Градинският прозорец бил със спуснати капаци. Няма други входове.

— И все пак — каза Корбет, изучавайки пергаментата, — някой не само е застрелял Ашъм, но е успял и да остави тази бележка. А

икономът Пасърел още ли е на свобода?

— О, да. Няма доказателства срещу него. Пасърел доказва, че е бил в Абингдън. Слугите свидетелстваха, че когато се върнал, отишъл направо в столовата. — Саймън се усмихна накриво. — Има още един проблем. Зрението на Пасърел не е много добро, а ѝ страда от артрит. Не би могъл да държи или да зареди арбалет. Нито има обяснение как е влязъл и излязъл от библиотеката, а после е заключил вратата и прозореца отвътре.

— Кралят и съветът обсъждаха ли случая?

— Да. Едуард и доверениците му прекараха часове наред в разговори. Имат дори шпионин в „Спароу Хол“, но не знам кой е. — Саймън облиза устни. — Кралят каза, че шпионинът ще ти се представи, когато пристигнеш в Оксфорд.

Корбет почука по пергаментата.

— Защо точно сега? — промърмори той. — Защо този загадъчен автор, който се нарича „Звънрят“ се появи с прокламациите си и нападките срещу краля? Какво се надява да спечели? — Той погледна към Саймън. — Няма ли доказателства, които да сочат към враговете на краля тук или извън страната?

Саймън поклати глава.

— А почеркът?

— Както сам можеш да видиш — отвърна Саймън, — пише като обучен писар. Ти, аз или Ранулф бихме могли да сме написали тези прокламации. — Той се усмихна печално. — Всички писари се обучават да пишат по един и същи начин.

— И няма отправени заплахи, нито опит за изнудване?

— Не.

— Смяташ ли, че смъртта на Копсейл и Ашъм е работа на Звънря?

— Възможно е. — Саймън разпери ръце. — От друга страна между преподавателите има толкова остри вражди, че Ашъм може да е бил убит по съвсем други причини и смъртта му да е представена като дело на Звънря.

— Ами убитите просяци?

— Голяма трагедия. — Саймън отпи от ейла си. — Трупите винаги са извън града, а главите им висят за косите от някое дърво.

Има още две общи неща. Първо, всички са мъже, стари просяци. Второ, винаги ги намират близо до някой път от или за града.

— Има ли следи по телата?

— Един е бил убит от стрела — пак от арбалет — изстреляна от упор. Пронизала е тялото. Друг е бил ударен по тила с тояга или боздуган. Останалите са били заклани.

— И всички са от болницата „Сейнт Осит“?

— Да. Благотворителна болница близо до Карфакс, кръстопътя в Оксфорд.

— Възможно ли е да е работа на някой магьосник? — попита Ранулф. — От онези, които винаги се срещат из градове като Оксфорд.

— Не, там наистина има много от тях, но трупове не са осакатени. Не е ясно защо жертвите са били убити.

— Има ли връзка между смъртта им и Звънряя? — попита Мейв, заинтригувана от задачата, поставена на съпруга ѝ. Беше забравила болките в корема и решимостта си да се разправи с иконома, който според нея крадеше.

— Никаква — отвърна Саймън. — Освен в случая със стария войник Брейкспиър. Около два дни преди да намерят трупа му, са го видели да проси на улицата между „Спароу Хол“ и общежитието. Но като оставим това — той се изправи, — не мога да ви кажа нищо повече. — Саймън погледна към часовата свещ, която гореше на дървената си поставка близо до камината. — Трябва да вървя. Кралят ме чака в Уудсток. — В гласа му се прокрадна умолителна нотка. — Нали ще отидеш, сър Хю, заради всички нас?

Корбет кимна.

— Ранулф, погрижи се Саймън да се нахрани и да приготвят коня му. — Той стана и стисна ръката на писаря. — Кажете на краля, че когато приключи с тази история, ще се видим в Уудсток.

Корбет седна и зачака Ранулф да изведе Саймън от залата. Мейв стисна ръката му.

— Трябва да отидеш, Хю — каза тя тихо. — Елинора е добре. Оксфорд не е далеч, а кралят има нужда от теб.

Корбет направи гримаса.

— Ще бъде опасно — прошепна той. — Усещам го. Който и да е Звънряят, очевидно е изпълнен с жажда за отмъщение. Крие се зад обичаите и традициите на университета и може да причини на краля

големи неприятности. Ще направи всичко възможно, за да не го хванем, защото иначе ще загине от мъчителна смърт. Едуард мрази дьо Монфор и всичко, свързано с него. — Той погледна жена си. — Преди две години по време на съвет в Уиндзор един беден писар направи грешката да спомене „Временните закони“ на Монфор. Едуард едва не го уби. — Корбет прегърна жена си и я привлече към себе си. — Ще отида там — продължи той, — но ще има още смърт, хаос, страдание и кръвопролития, преди тази история да приключи.

Думите на Корбет се оказаха пророчески. Още докато се приготвяше да тръгне за Оксфорд, Уилям Пасърел, дебелият червендалест иконом, седеше в кабинета си в „Спароу Хол“ и се опитваше да не обръща внимание на врявата от улицата отдолу. Хвърли перото върху писалището, скри лице в ръцете си и се опита да преглътне сълзите от страх, които пареха очите му.

— Защо? — прошепна той. — Защо Ашъм трябваше да умре? Кой го уби?

Пасърел въздъхна и се облегна на стола. Защо? Защо? Тази дума отекуваше в главата му. Защо Ашъм беше написал неговото име или поне по-голяма част от него на онзи документ? Беше се върнал малко преди това, а сега го обвиняваха, че е убил човека, когото имаше почти за брат. Пасърел погледна към разпятието, закачено на белосаната стена.

— Не съм го направил, Господи — прошепна той. — Невинен съм.

Резбованото лице на Спасителя гледаше безучастно. Пасърел чу, че врявата отдолу се засилва. Отиде до прозореца и надникна навън. Група студенти, повечето уелсци, се бяха събрали пред сградата. Познаваше много от тях. Някои носеха роби с грубо извезана емблема на врабче, емблемата на колежа^[1]. Водачът им Дейвид-ап-Томас, висок, русокос и набит младеж, оживено обясняваше нещо, размахвайки ръце. Дори слепият просяк, който обикновено стоеше на ъгъла на улицата с купичката си за подаяния, увит в мръсната си наметка, се беше приближил, за да слуша. Пасърел се опита да се овладее. Върна се към списъка на личните вещи на Ашъм, който правеше: алената роба с карираны ръкави, зелените възглавници,

копринените пояси, бокалите, бродираните маншети, сребровезаните покривки за олтар, чинийки, блюда, молитвеници и кехлибарени броеници. Известно време, въпреки нарастващия шум отдолу, Пасърел продължи да работи. Но когато врявата премина в ожесточени викове и крясъци, той чу името си. Промъкна се крадешком до прозореца и погледна навън. Сърцето му замря, целият потъна в пот. Групичката се беше превърнала в тълпа. Всички крещяха и размахваха юмруци. Водачът им Дейвид-ап-Томас, който стоеше с ръце на бедрата, го видя да наднича през прозореца.

— Ето го! — изкрещя той и гласът му отека като камбана. — Убиецът на Ашъм, клетвопрестъпникът Пасърел. Убиецът Пасърел!

Останалите подеха вика, буци кал и тор полетяха към прозореца. Тухла разби стъклото. Пасърел изстена и се уви в наметката си. Подскочи, когато вратата рязко се отвори. Лионард Епълстън, преподавателят по богословие, влетя в стаята. Откритото му загоряло лице беше преbledняло, устата му — изопната от страх.

— За Бога, Уилям! — Той хвана иконома за ръката. — Трябва да бягаш?

— Къде? — ръцете на Пасърел трепереха.

— Потърси убежище — отвърна Епълстън. Той хвана иконома и го задърпа. — Мини по задните стълби, по-бързо! Тръгвай!

Пасърел погледна книгите си, любимите си ръкописи. Той, ученият, беше принуден да се крие като плъх в канавка. Но нямаше избор. Епълстън вече го беше избутал от стаята и го дърпаше по коридора. На стълбището се размина с лейди Матилда Браос, на чието слабо, сприхаво лице се бе изписала уплаха; до нея беше глухонемият мастър^[2] Мот, който я следваше навсякъде като куче. Тя извика, но Епълстън побутна Пасърел край нея. Икономът, чийто страх му даваше криле, профуча през кухнята и килера и излезе в мръсния коридор. Крастава котка отскочи назад и направи гърбица. Пасърел изскочи навън и погледна назад. Епълстън стоеше на вратата и му правеше знаци да продължи.

— Защо трябва да бягам? — Долната устна на Пасърел потрепери. — Защо? — извика той.

Чу шум в началото на улицата и вдигна поглед. Стомахът му се сви от страх. Група студенти се беше събрала там. Надяваше се, че на

слабата светлина може да не го забележат. Притисна се до стената, затвори очи и започна да се моли на Света Ана, своята покровителка.

— Ето го! — чу се глас. — Убиецът Пасърел!

Икономът побягна по улицата, но в края ѝ спря. Накъде да тръгне? По Бокардо Лейн? Да се опита да стигне замъка? Чу шум от тропаци крака и смени посоката. Тичаше с всички сили, блъскайки по пътя си студенти, търговци, деца, които ритяха надут свински мехур. Въздъхна с облекчение, когато видя портата на църквата „Сейнт Майкъл“. Зад него виковете „Дръжте го!“ се засилваха и все повече хора се включваха в гонитбата. Мислеше, че е заблудил преследвачите си, докато буца пръст не профуча над главата му. Пасърел забърза през гробището и се хвърли в църквата. Затръшна вратата след себе си и пусна резето.

— Какво искаш? — прозвуча женски глас над него.

Потънал в пот, той се взря в мрака. Трепкащо пламъче блещукаше през един процеп в дървената преграда над вратата. Отначало си помисли, че му се е сторило, но после осъзна, че над главния вход имаше отшелническа килия. Дочу виковете и удари по вратата.

— Търся убежище! — задъхано прошепна той.

— Тогава дръпни въжето от лявата си страна — нареди му отшелницата. — Побързай! Църквата има странична врата и ако минат оттам, ще ти препречат пътя!

Пасърел се протегна в мрака и дръпна въжето. Над него камбаната прокълтя страховито, сякаш беше настъпил денят на Страшния съд.

— Бягай! — извика отшелницата.

Пасърел не чака да го подкани втори път. Претича през вътрешността на църквата, хлъзгайки се по гладкия каменен под. Стигна до дървената преграда между нефа и хора, тежка и здрава. Препъна се на входа и се вкопчи в олтара. Камбаната, която все още се люлееше, отново отекна. Разплакан като дете, Пасърел се сви в мрака. Вдигна очи към малкото кандило от червено стъкло, което блещукаше под дарохранителницата. Страничната врата рязко се отвори и икономът изхленчи от страх.

— Какво искаш? Какво търсиш?

Пасърел вдигна очи — на входа стоеше фигура с качулка. Чу се щракане на огниво и пламък на свещ обля помещението в светлина. Лицето на влезлия беше набръчкано и добродушно, с разрошена остра коса и тъжни очи. Пасърел въздъхна с облекчение, когато разпозна отец Винсът, свещеникът на „Сейнт Майкъл“.

— Търся убежище — изхленчи икономът.

— За какво престъпление?

— Няма престъпление — каза Пасърел. — Невинен съм.

— В очите на Бога — отвърна свещеникът — всички хора са невинни. — Той запали свещта на олтара, както и две големи свещи върху масичката за дарения, близо до съда за светена вода. — Стани! Стани! — нареди свещеникът. — Тук си в безопасност!

Пасърел се подчини, мъчейки се да овладее треперещите си крака.

— Аз съм Уилям Пасърел — обяви той. — Иконом на „Спароу Хол“. Обвиниха ме в убийството на архиваря Робърт Ашъм.

— А! — Свещеникът се доближи. Вдигна ръка, около която беше увита блестяща черна броеница. — Чух за смъртта на Ашъм и за тази на декана сър Джон Копсейл. И двамата бяха добри хора.

— Никой човек не е добър! — изкрещя отшелницата от задната част на църквата.

— Тихо, Магдалена! — отвърна свещеникът. — Сър Джон Копсейл беше щедър към нашата църква. Чух за смъртта на Ашъм и делата на Звънря.

Гласът на свещеника, както всеки друг звук, отекваше в църквата — не беше чудно, че отшелницата го чува.

— Звънрят беше тук! — извика Магдалена. — Забоде прокламацията си на църковната врата. Промъкваше се като мишка, въртеше очи, стиснал устни. Хитър, същински таласъм!

— Тихо! Тихо! — Свещеникът сложи ръка на рамото на Пасърел. — Преследвачите си тръгнаха. Чух камбаната и слязох. Повечето бяха побойници. — После добави. — Наперени хлапаци. Така е — празните съдове дрънчат най-силно. — Свещеникът се усмихна. — Заповядах им да напуснат Божия дом. Няма право да те нападат тук, но наблюдават портата и гробището. Ако излезеш, ще те убият. — Свещеникът се изправи с разширени очи. — Така се случи с последния

човек, който потърси убежище тук. Дойде и си тръгна тайно. Хванали го близо до „Хог Лейн“ и му отрязали главата.

Пасърел изхленчи от страх.

— Но тук си в безопасност — успокоително добави свещеника. — Ела. — Той хвана Пасърел за ръката и го поведе към една ниша в стената. — Тук ще бъдеш в безопасност. Ще ти донеса възглавница, одеяла, вино, хляб и сирене. Можеш да останеш тук четиридесет дни. — Той видя, че Пасърел притиска стомаха си. — Ако трябва да се облекчиш, излез през страничната врата. До един от гробовете има канал. Но внимавай. — Той се усмихна. — Не ходи надалеч и не носи светлина със себе си.

Пасърел седна в нишата. Свещеникът безшумно се отдалечи. Върна се малко по-късно с пукната калаена чаша, кана разрежено вино и поднос с хляб, парчета осолен бекон, сирене и две доста твърди пшеничени хлебчета. Икономът започна лакомо да се храни, слушайки бърборенето на свещеника, който се върна с куп одеяла, вмирисани на конска пикня.

— Ето! — Отец Винсънт отстъпи, за да се полюбува на произведението. — Пази светилището чисто. — Той посочи към червеното кандило. — Бог те вижда и светата Църква бди над теб. Ще те изповядам преди утринната служба. Проповедта е много хубава, за опасността от богатството.

— Каква е ползата — прокълнтя в църквата гласът на Магдалена — да спечелиш целия свят, но да изгубиш душата си?

— Да, да. — Свещеникът започна да гаси свещите. — Ще ти оставя една запалена. — Той посегна и стисна ръката на Пасърел. — Лека нощ, братко.

Отец Винсънт изчезна зад преградата. Пасърел чу страничната врата да се затваря и се облегна назад с въздишка. Чудеше се какво да прави. Сигурно мастър Алфред Трипъм, заместник-декан на „Спароу Хол“ щеше да му помогне? Щеше да помоли шерифа за подкрепа. Пасърел прехапа устни. Въпреки това с живота му беше свършено. Чувстваше се щастлив в „Спароу Хол“ сред книгите и ръкописите си, и докато правеше сметки в малкия си кабинет. Сега всичко това беше изгубено. Какво щеше да стане с бедния Пасърел? Ако тази нелепа история продължеше, той щеше да има един-единствен избор: да се предаде на приставите или да напусне Оксфорд, да стигне до най-

близкото пристанище и да се качи на някой кораб за чужбина. Пасърел протегна изтръпналите си крака и мрачно реши, че ще умре от изтощение, преди да стигне до градските порти. Ами навън? Студентите щяха да го чакат.

— Коленичи и се моли на Бога! — прокълтя из църквата гласът на Магдалена. — Моли се да те подложи на изпитание!

— Млъкни! — прошепна Пасърел.

Скри лице в ръцете си и се опита да разнищи загадъчните и трагични събития, които го бяха въвлекли във вихъра си. Спомни си как намериха Копсейл мъртъв в леглото му. Деканът имаше слабо сърце — в съня си ли беше умрял? Ами Ашъм? Пасърел си спомни как отвориха вратата на библиотеката и откриха архиваря да лежи там; кръвта, просмукала се в робата му, приличаше на петно от вино, стрелата стърчеше от гърдите му. Но капците на прозореца бяха пуснати, а вратата залостена. Защо беше убит Ашъм? Какво означаваха измърморените от него думи „мили малки врабчета“ или нещо подобно? Какво се беше надявал да намери в писанията на привържениците на Монфор, куп драсканици, писани преди десетилетия? А какво да кажем за убеждението на Ашъм, че някой в „Спароу Хол“ иска да унищожи делото на създателя му, Хенри Браос?

Пасърел свали ръце и се огледа. Притъмняваше. Единствената свещ потрепери и се олюля от някакво течение, бледият ѝ пламък освети яркия стенопис отсреща, който изобразяваше група демони, преследващи като хрътки някаква невинна душа. Той никак не го успокои. Пасърел легна на плочата и изстена от твърдостта ѝ, припомняйки си своето меко, удобно легло. Чу някакъв звук. Страничната врата се отвори — някой влизаше. Пасърел замръзна. Неизвестният тихичко се промъкваше към олтара. Пасърел се спотаи, без да сваля очи от входа. Въздъхна с облекчение, когато видя чифт ръце да оставят кана вино и чаша на земята. Приятел от „Спароу Хол“? Стъпките се отдалечиха и страничната врата тихо се затвори. Пасърел стана и тръгна натам. Взе каната и я подуши. Кларетът в нея беше силен и ароматен. Устата му се напълни със слюнка. Напълни чашата и я изпи на един дъх.

— Това е Божи дом и врата към рая! — извика отшелницата. — Място на ужаси!

Окуражен от виното, Пасърел вдигна глава.

Канеше се отново да си налее, когато остра болка прониза стомаха му, сякаш някой беше забил нож във вътрешностите му. Пасърел залитна напред, каната и чашата паднаха от ръцете му и издрънчаха на пода. Звукът отекна като камбанен звън в пустата църква. Пасърел притисна стомаха си. Отвори уста да извика, но се задави от горчивия вкус в гърлото си.

— Ужасно е — припя отшелницата — душата на грешника да попадне в ръцете на Живия Бог.

С обляно в пот лице и изхвъркнали очи, Пасърел протегна ръка към светлината в килията ѝ. Вълни от болка се разляха от корема към гърлото му. Затворил очи, Уилям Пасърел, икономът на „Спароу Хол“, падна мъртъв зад дървената преграда.

Докато Пасърел умираше пред олтара на „Сейнт Майкъл“, старият просяк Сенекс^[3] — това беше единственото име, с което го познаваха — се опитваше да избяга от смъртта, която го преследваше. Не можеше да тича много бързо; забралата рана на десния му пищял го караше да се гърчи от болка всеки път, когато стъпи на земята. Сенекс сляпо се втурна в тъмнината, напрягайки слуха си, за да дочуе дори най-слабия шум от стъпки.

— Моля те! — прошепна той.

Седна и се сви като куче, обгърнал гърдите си с ръце. Ако останеше тук, неподвижен като статуя, може би нямаше да го намерят. Сенекс си спомни заека, преследван от невестулка, който веднъж беше видял в полето. Беше се скрил неподвижно зад една туфа трева. Сенекс затвори очи: не знаеше на колко години е и се беше отказал да гадае. Животът му не беше лесен, но нищо не го беше подготвило за това. Не трябваше да идва в Оксфорд. Ако беше останал на село, където спеше в хамбарите и просеше на вратите на къщите, щеше да бъде в безопасност. Но последната зима беше сурова, затова беше пристигнал в Оксфорд, в манастира „Сейнт Осит“. Ръцете и краката му бяха покрити в петна и мехури от измръзване. Добрите братя се бяха погрижили за всички рани, с изключение на тази на пищяла, която не бяха успели да излекуват. Сенекс беше свикнал с града: с оживения шум, с нахалните наперени студенти, с преподавателите в роби, подплатени с кожа. Тук се хранеше добре: на Еньовден дори му бяха

дали един шилинг, за да купи сладкиши за себе си и другарите си от „Сейнт Осит“. Сенекс отвори очи и се послуша, взря се в мрака отзад; искаше му се да хапне парче сирене и да изпие халба бира. Потръпна като си спомни слуховете, които се носеха в „Сейнт Осит“ за другите просяци, които бяха изчезнали, а обезглавените им трупове бяха открити в самотните гори. Сега знаеше причината за това и тихичко изруга. Спомни си кратичката молитва, която беше научил преди много години, когато заедно с по-голямата си сестра Маргарет скиташе по уличките, просейки хляб.

Сенекс изскимтя. Маргарет вече я нямаше: беше умряла от треска в една канавка преди много години. Той беше покрил трупа ѝ с клонки. Може би Маргарет щеше да му помогне от рая? Горкият стар Сенекс никога не би убил и муха. Просякът се взря в тъмнината. Бяха му казали, че това е игра. Може би щеше да спечели, за първи път в живота си? Запълзя на четири крака назад по пътя, по който беше дошъл, придържайки се близо до покритата с плесен стена. Стигна до ъгъла и се обърна. В далечината се виждаше светлинка и отново дочу онова подсвирване, тихо, но ясно, сякаш някой викаше кучето си. Сенекс внимателно се заслуша. Имаше ли някой тук? Обърна се и хукна обратно към мястото, откъдето беше дошъл, докосвайки с ръка сивата каменна стена. Трябваше да има изход. Нямахте да позволи да го приклепят като стария Брейкспиър. Сенекс спря и сложи пръст на устните си — Брейкспиър беше бивш войник и пак го бяха хванали! Той спря и подуши въздуха: усети далечен аромат на готвено — бекон и прясно печено месо. Стомахът му закъркори. Може би, ако продължеше да върви напред, щеше да се спаси? Стигна ъгъла, приведе се и хукна слепешката. Замръзна при звука от тихи стъпки зад себе си. Някой упорито го преследваше. Той стигна до стена и започна да я опипва, търсейки изход, но не успя да намери. Обърна се. Трябваше да завие надясно! Отново чу изсвирването и светлината на факлата започна да се увеличава, когато фигурата, която я носеше, приближи. Сенекс вдигна ръце.

— Моля те, недей! Моля те!

Чу се изщракване и преди да успее да помръдне, стрела от арбалет се заби в корема му. Той падна на земята и сгърчените му от болка пръсти заровиха из прахта. Не можеше да се движи. Опита се да

се изправи, но тогава видя ботушите. Погледна нагоре и в този момент голямата двуръчна брадва отсече главата му с един удар.

Призори на следващата сутрин странстващият занаятчия Талдо, който пътуваше от Оксфорд за Бенбъри, откри трупа на Сенекс. Трупът лежеше под старо дъбово дърво, а от един клон, точно над пътеката, висеше отрязаната глава на стария просяк.

[1] Sparrow (англ.) — врабче. — Бел.ред. ↑

[2] Първоначално обръщение към мъж от по-високо потекло, впоследствие обръщение към всеки мъж, преминало в по-късния си вариант „мистър“. — Бел.ред. ↑

[3] Senex (лат.) — старец. — Бел.ред. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

В деня, когато Талдо се отправи обратно към Оксфорд, за да съобщи на шерифа за ужасяващото си откритие, сър Хю Корбет, Ранулф и Малтоут влязоха в града. Поройният дъжд беше залял улиците и почистил канавките и уличките, притъпявайки миризмата от сметищата. С отметната качулка Корбет остави коня да си пробива път по претъпканите улици на университетския град. Бяха влезли през южната порта, но вместо да се отправят направо към „Спароу Хол“, Корбет поведе Ранулф и Малтоут по околни улички, за да усетят атмосферата на града. Самият той изпитваше лека носталгия. Бяха минали години, откакто беше идвал тук и сега гледките, шумовете и миризмите му напомниха славните дни на младостта. Щастливо и безгрижно време, когато Корбет живееше в запуснати стаи и се струпваше заедно с останалите студенти из мрачните зали на колежите, за да слуша лекции по реторика, логика, теология и философия.

Завръщането се стори на Корбет някак зловещо: въпреки изминалите години нищо не се беше променило. Селяните от предградията на Оксфорд се опитваха да си пробият път с тежки каруци, натоварени със стоки за градските пазари. Докато минаваше покрай отворените врати на мрачните жилища, Корбет съзря деца и жени, които се грееха край огъня, мъждиви лампи, които разпръскваха тъмнината. Къщите бяха скупчени от двете страни, разделяни от множество улички, още хлъзгави и кални след дъжда. Независимо от това, както винаги, улиците на Оксфорд бяха препълнени. Търговци в подплатени с кожа роби крачеха целеустремено с високите си кожени ботуши. Прислужници вървяха пред тях, за да разпръскват пищящите деца или лаещите кучета. Францисканци, доминиканци и кармелити бързаха към манастирите си; някои вървяха в благочестиво мълчание, други бяха шумни и кресливи като свраки. На един ъгъл каруца, пълна с изпражнения и тор от канавките, сега служеше за позорен стълб. Мъж, продавал излиняло платно, стоеше, затънал до кръста в

мръсотията, а за колелата бяха привързани други търговци, осъдени, задето са продавали развалено месо, некачествени стоки или продавали стоките си на цена различна от онази, определена от пазарните пристави. Наблизо затворената каруца на един кучкар беше пълна с биещи се и лаещи псета. Той се канеше да залови един изпосталял помияр, а група мърляви деца го обиждаха и твърдяха, че кучето е тяхно. С пламнало от гняв жълтеникаво лице кучкарят ги ругаеше в отговор.

Корбет въздъхна, слезе от коня и каза на Ранулф и Малтоут да го последват. Минаха напърно по Ийл Пай Лейн, която ги изведе на Броуд Стрийт. Тук Корбет се натъкна на скитащи групи студенти, веселяци, самохвалковци, съмнителни типове и мошеници от университета; благородниците носеха къси роби, гражданите — износени панталони и елечи. Въздухът кълтеше от най-различни наречия и езици, докато студентите се изсипваха от учебните зали на колежа. Погълнати от собствения си свят, младежите крещяха, пееха и се блъскаха, напълно забравили за почтените граждани. Последните минаваха покрай тях със сподавени ругатни и неодобрителни погледи. Тук-там групи преподаватели ходеха наперено като гъски, с глави, увити във вълнени качулки, подплатени с коприна, които бяха знак за положението им. Зад тях бедните студенти, младежите, които не можеха да си плащат таксата, носеха книги или друг багаж на господарите си. Пристави и проктори^[1] също се разхождаха насам-натам, размахвайки ясенови тояги с оловни краища. Когато минаваха край тях, студентите внезапно замлъкваха, макар че присъствието им не влияеше кой знае колко върху веселяшкия дух и напереността на младежите.

Корбет спря, уви юздите около ръката си и огледа главната улица в двете посоки. Тя се беше променила — и от двете страни имаше повече къщи, така нагъсто построени, че фронтоните им се срещаха и закриваха светлината. Сбутани между тях бяха къщурките на бедняците, покрити с рогозки, слама или дъски, които дъждът беше превърнал в подгизнала маса. Пазарните сергии от двете страни на улицата бяха наново отворени след пороя и цареше оживена търговия. Тъй като го бутаха и блъскаха отвсякъде, Корбет трябваше да продължи. Зад него Ранулф вдигна ботуша си и изстена: калта и мръсотията стигаха до глезените. Той погледна със съжаление група деца, които, въпреки времето, играеха боси. Ранулф тихо изруга. Щеше

му се да сподели раздразнението си с Корбет, който стоически вървеше пред него, но шумът наоколо беше оглушителен. Писарят рязко завиляво по една мръсна уличка. Тук беше по-тихо и когато Корбет влезе в двора на кръчмата „Червената решетка“, Ранулф въздъхна от удоволствие. С радост хвърли юздите на нацупения коняр, който излезе, ругаейки под нос новодошлите, задето бяха нарушили спокойствието му.

— Нещо за ядене и пиене — промърмори Ранулф, потърквайки корема си — ще зарадва стомаха ми.

— Само малко вино — обади се Корбет. Без да обръща внимание на мрачния поглед на Ранулф, той пристъпи и влезе във влажното помещение. Застанаха до вратата и пийнаха набързо, преди да излязат отново на улицата.

— Какво правим? — Ранулф се изравни с Корбет. — Къде отиваме, господарю?

— Искам да ви покажа града — отвърна Хю. — Искам да го усетите не само със стомасите, но и с умовете си. — Той спря и повика спътниците си с ръка. — Оксфорд е цял отделен свят — обясни той. — Град, създаден от малки селца, каквито са отделните колежи. Всеки се издига на собствена земя и има собствени работилници, общежития, ковачници и конюшни.

Той посочи към улицата, където Ранулф и Малтоут зърнаха висока стена с огромна, обкована с желязо порта.

— Това е колежът „Ийгъл Хол“, а има още много като него. Всеки има свои привилегии, традиции и история. Вземат студенти от Франция, Фландрия, Испания, германските държави. Някои дори идват от страни, които са още по на изток. Колежите си съперничат, университетът мрази града, градът презира университета. Насилието се шири, ножовете са винаги готови да заиграят. Понякога може да ти се наложи да бягаш и — добави той — ако знаеш накъде да бягаш, може и да си спасиш живота.

— Но ти си писар на краля — обади се Малтоут, галейки муцуната на коня си. — Те ще се подчинят на кралските заповеди.

— Те изобщо не се впечатляват — отвърна Корбет. — Да речем, че ни нападнат сега, кой ще ни се притече на помощ? Или ще се яви като свидетел? — Той шеговито удари Ранулф по рамото. — Ходи с

пусната качулка, наведена глава и ръка, колкото се може по-далеч от ножа.

Продължиха по главната улица и се отдръпнаха встрани, когато вратата на една църква се отвори и група студенти в избелели елечи, пристегнати в кръста с възета и кожени ремъци, излезе от обедната служба. Както прошепна Ранулф, литургията очевидно не беше оказала никакво влияние над тях. Те се блъскаха и бутаха, крещяха дрезгаво, някои дори изпълняваха богохулни пародии на химните, които бяха пели допреди малко. Въпреки влагата и блъсканицата Корбет продължи да обяснява на спътниците си разположението на града. Най-накрая те се върнаха, минаха покрай пивницата „Суиндълсток“, проправяйки си ловко път покрай широката канавка на Карфакс към улица „Грейт Бедли“, която водеше към замъка.

— Защо отиваме там? — попита Малтоут. — Мислех, че ни викат в „Спароу Хол“.

— Трябва да посетим шерифа — обясни Корбет през рамо. — Сър Уолтър Блок. — Той се усмихна. — Това също ще бъде интересно преживяване. Блок е раздразнителен като гладно куче.

Пресякоха рова, който представляваше тясна канавка с вода, покрита с черна пяна; под подвижния мост се носеше труп на котка, подгизнал и подут. Пазач с мръсен кожен шлем се подпираше отпуснато на стената до подвижната решетка на крепостната врата. Мечът и щитът му лежаха на земята до него. Той почти не ги погледна, когато влязоха във вътрешния двор. Вътре цареше оживление — група стрелци стреляха разгорещено по мишените, дрипави деца с дървени мечове се опитваха да се защитят от една нахална гъска, жени, скупчени около кладенеца, пляскаха мокри дрехи върху страните на големи бъчви, които използваша вместо дъски за пране. Никой не обърна внимание на новодошлите, с изключение на един продавач на реликви, облечен в яркоцветни парцали, който хвалеше стоката си и в момента размахваше парче дърво.

— Купете си клонче от хвойната. — Той навря почернялото дърво почти в лицето на Ранулф.

— Защо?

Мъжът оголи счупените си зъби.

— Защото тази хвойна е дървото — прошепна той, — под което се подслонил малкият Исус, когато майка му го завела в Египет, далеч

от гнева на Пилат.

— Мислех, че е бил Ирод — отвърна Ранулф.

— Да, но Пилат му помагал — изпелтечи продавачът на реликви.

Ранулф взе парчето дърво и внимателно го огледа.

— Не мога да го купя — каза той. — Това не е хвойна, а бъз.

Устата на мошеника безмълвно се отваряше и затваряше.

— Бог да те благослови, сър, заблудили са ме. Сигурен ли си?

— Разбира се — отвърна Ранулф и му го върна.

— Значи това било — прошепна продавачът на реликви, обърна се и доближи една група прислужници и отново започна да вика.

— Купете си бъз! — викаше той. — От дървото, на което се е обесил Юда!

Корбет се усмихна; канеше се да пита Ранулф как е успял да различи двете дървета, когато смушкване в гърба го накара да се обърне.

— Какво искате?

Сержантът огледа Корбет от глава до пети.

— Какво искате? — повтори той. — И откъде имате тези коне?

Ранулф застана между господаря си и сержанта и се втренчи в мръсното му, небръснато лице.

— Търсим шерифа — каза той. — Сър Уолтър Бълок. Това е сър Хю Корбет, главен писар на краля от канцеларията на Тайния печат.

Сержантът се намръщи и плю.

— Все ми е едно, ако ще да го праща и папата!

Той изрева на един коняр да вземе конете им и с щракане на пръсти подкани Корбет и спътниците му да го последват.

Откриха сър Уолтър в помещението над къщата на вратаря. Стаята беше просторна. По стените висяха шарени тъкани, подобни на огромни знамена. Дебелият оплешивяващ шериф лакомо се тъпчеше със змиорки. До него имаше поднос с ябълки и сирене. Нисък и набит, Бълок беше облечен в елек, панталон и риза; бойният му колан и кожените ботуши за езда бяха захвърлени върху застлания със слама под. Когато сержантът бутна Корбет и спътниците му вътре и тръшна вратата зад тях, шерифът вдигна гладко избръснатото си лице, лъснало като меден поднос.

— Какво искате? — попита той с пълна уста.

— Това ме попита и невежиет негодник долу — отвърна Ранулф.

Бълок се облегна и кимна към тесния прозорец.

— Ако беше достатъчно широк, щеше да изхвъркнеш оттам.

Корбет въздъхна, извади от кесията си кралския печат и го хвърли на масата. Бълок преглътна хапката си и го взе.

— Знаеш ли какво е това, сър Уолтър? — подразни го Ранулф.

— Името ми е Бълок! — Шерифът отблъсна стола си, изправи се, облиза пръсти и ги изтри в мръсна кърпа. После застана пред Ранулф с ръце на бедрата. — Името ми е Бълок^[2] — повтори той. — И знаеш ли защо? Защото приличам на бик — силен и зъл. — Той мушна Ранулф в стомаха. — Ти ми приличаш на побойник, но това не ме засяга. — Той рязко се извърна към Корбет с протегнатата ръка. — Извинявай, сър Хю. Кралят изпрати вестител — очаквахме те.

Корбет стисна ръката на шерифа. Забеляза, че очите му бяха обградени от черни кръгове от изтощение.

— Изглеждаш уморен, шерифе.

Сър Уолтър го подкани с ръка към една пейка до стената.

— Ако легна, сър Хю, никога няма да стана. Искате ли вино или нещо за ядене? — Той погледна лукаво към Ранулф. — Или кофа вода от кладенеца, която да ви охлади след дългото пътуване?

Ранулф се усмихна на войнствения дребосък.

— Сър Уолтър, приеми моите извинения.

Шерифът пое ръката му, после зачопли зъбите си.

— Проклет войнишки живот! — изрева той.

Изчака Корбет да седне и придърпа стола си срещу пейката. После заизброява на дебелиите си пръсти.

— Кралят е в Уудсток и ми диша във врата. В Уестминстър е свикан парламент. Наредиха ми да избира подходящ представител. Някакъв шарлатанин продава зъби на плъхове на децата. Гарнизонът не е получавал пари четири месеца. Запасите ми свършват. В „Бокардо“ лежат трима престъпници — добави той, имайки предвид градската тъмница, — които трябва да обеса преди да мръкне. Кръчмарска прислужница била насилена в „Съкровищницата“. Имам цирей на задника. Не съм спал две нощи, а роднините на жена ми искат да дойдат и да стоят до Архангеловден. — Той подсмръкна. — И това са само по-маловажните проблеми.

Корбет се усмихна. Бръкна в кесията си и му подаде две златни монети.

— Не приемам подкупи, сър Хю.

— Това не е подкуп — отвърна Корбет, — а възнаграждението ти. Ще си го взема от хазната.

Монетите изчезнаха за миг.

— Ами Звънарят? — попита Корбет.

— Не знам кой е той — отвърна шерифът. — Знам само, че доста често прокламациите му се появяват на вратата на някой колеж или църква.

— Не си ли се бил в Ийвщъм на страната на дьо Монфор? — рязко попита Корбет.

Бълок отмести поглед.

— Да, така беше — отвърна той тихо, като на себе си. — Бях млад, идеалист и достатъчно глупав, за да вярвам в мечти. Но сега, сър Хю, аз съм верен поданик на краля, във война и мир. Не съм предател. Не знам кой е Звънарят или откъде идва. Разбира се, ходих да поразпитам онези празноглавци от „Спароу Хол“, но със същия успех можех да търся отговор и на гробищата.

— Ами труповете, намерени край Оксфорд?

Бълок сви рамене.

— Ти знаеш колкото мен, сър Хю. Бяха на бедняци. Главите им бяха отрязани и закачени за косите на някое дърво. Пратих хората си да претърсят. Обиколиха горите и полята. Нещо става. — Той млькна и почеса бенката на дясната си буза. — Оксфорд е странно място, сър Хю. Денем жителите му пеят *Salve Regina* и почитат Христа в черквите. Нощем в кръчмите погубват душите си с вино и разврат. Извън градските стени, на отдалечени места, накратко казано, на пътя за Банбъри моите хора разговаряли с един лесничей. Завел ги на една полянка дълбоко в гората. На нея имало скала, огромен камък, сякаш захвърлен там от самия сатана. Някой го бил използвал вместо олтар; имало следи от огън, кървави петна, а на един клон висял животински череп.

— Магьосници? — попита Корбет.

— Магьосници или вещици — изсумтя Бълок. — Това е всичко, което са видели. Не е работа на местните селяни и земевладелци — те нямат нито време, нито сили за подобни глупости.

— И смяташ, че това е свързано с убийствата?

— Възможно е. — Бълок изтри уста с опакото на ръката си. — Иска ми се да открия този убиец. Надявам се да е някой нагъл студент. Между другото тази сутрин донесоха още един труп — на един стар глупак, наречен Сенекс. Бил е открит като останалите — Бълок се усмихна мрачно — с едно изключение. Ръката му била здраво стисната. Когато успях да разтворя пръстите му, намерих прах, камъчета и най-важното, едно копче.

— Копче ли? — попита Ранулф.

— Да, метално копче с релефно изображение на врабче, символът на „Спароу Хол“. Нещо повече — продължи Бълок, — както знаеш, сър Хю, такива копчета имат на робите си само преподавателите или по-богатите студенти. Останалите са облечени в дрипи.

— Е, какво мислиш — попита Корбет.

Бълок се изправи на крака.

— Според мен в колежа има вещерско сборище, което се кланя на демоните. Смъртта на тези стари просяци е свързана с някакъв ужасен ритуал, но нямам доказателство за това. Старецът може да е намерил копчето, докато са го гонели или докато се е борел за живота си да го е откъснал от нечие палто. Но това не е единственият труп, който намерихме тази сутрин. — Бълок отпи от виното си. — Поминалата вечер, точно преди вечерня, икономът Уилям Пасърел бил прогонен от „Спароу Хол“ от група студенти. Всички знаят, че Ашъм, който се радваше на всеобща обич, е написал част от името на Пасърел върху късче пергамент, докато умираше в библиотеката. Пасърел побягнал и потърсил убежище в църквата „Сейнт Майкъл“. Отец Винсънт, енорийският свещеник, го приютил, нахранил и напоил. Тълпата се разпръснала, но по-късно същата вечер някой влязъл в църквата и оставил близо до вратата на олтара кана вино и чаша. Пасърел пил от него, но то се оказало отровно. Умрял почти веднага.

— Откъде знаеш това? — попита Корбет.

— В „Сейнт Майкъл“ има отшелница, една луда старица на име Магдалена. Тя забелязала някаква сянка в църквата, после видяла Пасърел да пие и чула предсмъртните му викове. — Бълок отиде до вратата. — Елате, ще ви заведа да видите труповете.

Шерифът ги поведе надолу и през все още оживения двор. Слязоха по дълго тясно стълбище към избите и тъмниците на замъка.

Беше тъмно като в рог, само нарядко поставените насмолени факли хвърляха трепкаща светлина. Бълок ги поведе по влажния, вмирисан на плесен коридор към една отдалечена стая. Отвори вратата и ужасна миризма бльсна носовете им — подът беше покрит със зловонна подгизнала слама. Дебелите лоени свещи и миризливите маслени лампи върху полиците придаваха на сводестото помещение зловеща атмосфера. Когато очите на Корбет привикнаха със светлината, той видя две маси като онези в кланиците, на всяка от които лежеше труп. Единият беше покрит с платно, под което стърчаха боси крака; другият беше само по набедрена препаска. Надвесен над него стоеше монах с качулка. Той изобщо не ги удостои с поглед, а продължи да почиства лицето на трупа с мокра кърпа.

— Добър ден, Хамъл!

Мъжът се обърна, отметна качулката си и се облегна на масата. Издълженото му лице беше мъртвешки бледо, с насълзени очи и олигавена уста. Горната му устна беше покрита от рехави мустаци, отрязани накриво в единия край. Той се взря в шерифа с мътните си очи.

— Това е Хамъл, лечителят на замъка.

— И отявлен пияница — прошепна Ранулф.

— Не съм пиян. — Хамъл се заклатушка към тях. — Пийнах само, за да се ободря. Това е мръсна работа. — Той издиша солидно количество бирени пари към Корбет. — Да вземеш трупа ли си дошъл?

— Той е кралски писар — обясни Бълок.

— Бог да пази! — завалено каза Хамъл. — Значи кралят иска тялото, така ли? — Той отново се приближи до трупа, все още стиснал мокрия парцал. — Този тук е мъртъв и изстинал.

— От какво е умрял? — попита Корбет, приближавайки се зад него.

— Да не съм лекар — изфъфли Хамъл.

После посочи пурпурните драскотини върху корема, гърдите и врата на мъжа; лицето му беше прежълтяло, очите изскочили, през полуотворената уста висеше подутият език.

— Отровил се е с беладона — обясни Хамъл. — Виждал съм го и друг път — при хора, които са я погълнали случайно. — Той направи знак на Корбет да се приближи към другия край на масата. — Но лицето и подутият език — той посочи обезцветената кожа —

означават, че е изпил голямо количество. Лесно е да отровиш някого с беладона. Особено, ако я разбъркаш в силно вино.

— И няма други наранявания? — попита Корбет. — Или белези.

— Някакви драскотини — обясни Хамъл.

— Ами другият труп? — попита писарят.

Хамъл се обърна и отдръпна платното. Корбет примигна, Ранулф изруга, а Малтоут повърна в ъгъла. Трупът на Сенекс беше сивкавобял като корема на развалена риба, но главата, отделена от окървавения врат и поставена под една от ръцете, придаваше зловец вид на сцената.

— Още не съм я зашил — обясни весело Хамъл. — Винаги го правя.

Сега и Бълок вдигна ръка към устата си и се обърна.

— Гледай този път да го направиш, както трябва — изсумтя той. — Миналия път беше толкова пиян, че я заши обратно!

Корбет погледна към прерязания врат и тъмната спечена кръв по него и заключи, че главата е била отсечена със силен удар на остра брадва.

— Покрий го! — нареди той.

Хамъл се подчини.

— Какво е имало в ръката му?

Лечителят посочи към края на масата. Приблизил свещта към трупа, Корбет внимателно разгледа прашните камъчета, после взе месинговото копче, върху което ясно се виждаше изображението на врабче.

— Мога ли да го задържа? — попита той.

Бълок даде съгласието си. Корбет огледа ръцете на Сенекс — студените напукани пръсти и мръсните неравни нокти. Забеляза, че дланта на дясната ръка беше много по-мръсна от тази на лявата. После прегледа коленете и отбеляза колко са изцапани.

— Сигурно е бил коленичил — обясни писарят. — Убиецът е стоял над него. Замахнал е назад с брадвата и вероятно тогава копчето му е паднало. Горкият Сенекс го е напипал, точно когато брадвата му е отсякла главата. — Корбет прибра копчето в кесията си. — Хайде, шерифе, видях достатъчно.

Напуснаха помещението. Малтоут се беше овладял, макар лицето му все още да беше смъртно бледо. Върнаха се отново в двора

на замъка. Сержантът, който беше посрещнал Корбет, ги чакаше.

— Имаш още посетители, сър Уолтър. Заместник-деканът на Спароу Хол мастър Трипъм и още няколко души са дошли за трупа на Пасърел. — Войникът посочи каруцата, спряна до портата.

— Къде са те?

— Поканих ги в къщичката на вратаря.

Сър Уолтър потри очи.

— Да вървим, сър Хю.

Трима души ги очакваха. Мастър Алфред Трипъм, заместник-деканът, седеше на една пейка и не си направи труда да стане, когато шерифът и Корбет влязоха в стаята. Беше висок и имаше сурово, гладко избръснато лице, под гъста сребристосива коса. Около тънките му устни се врязваха дълбоки бръчки. Беше облечен в скъпа тъмносиня роба, а върху качулката и наметката му бяха избродирани със сребърна нишка символите на положението му. Лейди Матилда Браос седеше на стола на шерифа. Беше ниска и набита, около металносивата ѝ коса и сбръчканото лице беше надиплен плътен воал. Сива наметка скриваше тъмночервената рокля, закопчана високо на шията. Имаше блестящи очи, но под тях се виждаха тъмни сенки, а капризната извивка на устните придаваше на лицето ѝ ехиден и арогантен вид. Ричард Норис, който ги представи, беше далеч по-млад и приятен човек — с кръгло лице, добре оформени мустаци и брада и червеникава коса, изпъстрена със сиви кичури. Ръкостискането му беше здраво и изглежда гореше от желание да се хареса.

— Чакахме тук — обяви той с мелодичен глас, — защото разбрахме, че скоро ще се върнеш, сър Уолтър. Но ако знаех, че имаш толкова важни посетители... — Яркосините очи на Норис примигнаха. Той облиза устни, сякаш внимателно подбираше думите си.

— Престани да угодничиш, Норис! — Лейди Матилда премести една чиния със змиорки по-далеч от себе си. — Сър Уолтър, дойдохме да приберем трупа на Пасърел. Той умря от безчестна смърт. Искаме да му направим почетно погребение.

Бълок не ѝ отговори, а взе чинията със змиорките, облегна се на стената и започна да се храни. Той изобщо не си направи труда да погледне към Трипъм и Корбет усети, че между тях съществува вражда. Лейди Матилда хвърли лукав поглед към писаря, оценявайки

стоящите зад него Ранулф и Малтоут с презрително присвиване на устните.

— Ти си кралският пратеник Корбет, така ли?

Сър Хю се поклони.

— Да, милейди.

— Чувала съм за теб, Корбет — продължи тя. — За дългия ти любопитен нос. Значи кралският копой дойде в Оксфорд да души из сметището.

— Не, милейди — бързо се намеси Ранулф. — Дойдохме в Оксфорд да заловим Звънаря, позорния предател. Ще го отведем в Лондон, за да го обесят, изкормят и разчекнат при Елмс, близо до река Тайбърн.

— Така ли, Червенокоско? — презрително прошепна лейди Матилда. — Значи ще хванеш Звънаря и ще го обесиш — тя щракна с пръсти — просто ей така?

— Не, милейди — отвърна Корбет. — Както казваш, ще се разровя из боклука и ще го измъкна, както и убиеца, отговорен за смъртта на Ашъм, Пасърел, и който хладнокръвно избива старите просяци.

— Какво значи това? — Трипъм скочи на крака. — Искаш да кажеш, че той е един и същ?

— Той е добър копой. — Сър Уолтър се усмихна и натъпка парче хляб в устата си. — Вече души из сметището.

— Лейди Матилда! Лейди Матилда! Мастър Трипъм! — Мастър Норис пристъпи напред, пляскайки с ръце. После се опомни и изтри дланите си във вълнената си туника. — Сър Хю е кралски писар — продължи той. — Срецали сме се и преди, сър. — Той се приближи. — Бях в кралската армия в Уелс.

Корбет поклати глава.

— Сър, в нея имаше мнозина, а и това беше отдавна.

— Знам, знам. Бях разузнавач.

Корбет кимна.

— Разбирам.

— А сега уелските са в „Спароу Хол“ — намеси се Трипъм и се усмихна принудено, сякаш да се извини за обноските си преди малко. — Сър Хю, каквото и да си мислиш, ти си добре дошъл. Кралят настоя да ти окажем гостоприемство. Ричард Норис отговаря за общежитията.

Той ще се постарает да получите хубави стаи и добра храна. — Трипъм уви робата около тесните си рамене. — А довечера заповядай в „Спароу Хол“, сър Хю. Готвачите ни са обучени да готвят като във Франция. Мастър Норис, ти също можеш да се присъединиш към нас. — Той изду бузи и се обърна към сър Уолтър, който още се облягаше на стената. — Сър, тук ли е трупът на Пасърел?

Шерифът продължи бавно да дъвче. После остави купата на масата, облиза пръсти и кимна на Корбет. Канеше се да изведе Трипъм от стаята, когато на вратата се почука. Младежът, който влезе, беше почти момче, черната му коса беше намазана с благовонни масла и вързана на опашка. Носеше дрехи на обикновен студент — кафяв вълнен елек и панталон в същия цвят, пъхнат в ботушите; на колана му беше окачена кама. Лицето му беше най-обикновено, като изключим очите, които бяха блестящи, наблюдателни и тревожни. Лейди Браос го повика с ръка. Той пристъпи покорно като кученце и застана зад нея. Корбет наблюдаваше с любопитство как лейди Матилда прави знаци с пръсти. Младежът кимна и ѝ отвърна по същия начин. Лицето на дамата се смекчи, изражението ѝ напомни на писаря любяща майка с любимото си дете.

— Това е моят придружител — гордо обяви тя. — Мастър Мот. — Усмихна се на Корбет. — Съжалявам, че бях рязка, сър, но когато мастър Мот не е с мен — очите ѝ се плъзнаха към шерифа, — се боя за него. — Тя потупа младежа по ръката. — Той е глухоням, езикът му е отрязан. Не може да чете и пише. Сираче, намерено пред „Спароу Хол“. Той е като сина, когото не можах да имам, но винаги съм искала. — Тя се обърна и направи още няколко знака. Младият мъж ѝ отвърна и посочи към прозореца. — Шерифе — отсече лейди Матилда, — време е да тръгваме, преди каруцата да замине без нас. Сър Хю? — Тя се изправи. — Ще ни гостувате ли тази вечер?

Корбет кимна.

— И предполагам, разпитът ще започне?

— Да, мистрес^[3], така е.

Дамата сграбчи ръката на мастър Мот и закуцука към вратата.

— Хайде, шерифе — раздражено повтори тя. — И ти, и ние искаме да се махнем оттук колкото се може по-бързо.

Сър Уолтър се сбогува с Корбет и я последва, викайки през рамо, че ако писарят иска да говори с него, знае къде да го намери. Корбет

изчака, докато стъпките им заглъхнаха в тишината.

— Хубава каша, а, Ранулф? — попита той. — Навсякъде омраза и гняв.

— Дали изобщо в Оксфорд има двама души, които се погаждат?

Корбет се усмихна сухо и отиде до прозореца. Погледна към двора и видя сър Уолтър и спътниците му да се упътват към стаята с трупове, докато лейди Браос изпрати мастър Мот да докара каруцата.

— Мисля, че е странно — промърмори той. — Осъзнаваш ли, Ранулф, че икономът на „Спароу Хол“ е бил подгонен от тълпа студенти и принуден да потърси убежище в църквата, където по-късно е бил отровен? Но никой не се пита защо. Никой не показва и следа от скръб. Да, дошли са да вземат трупа, но се държаха, сякаш са се върнали за забравен багаж. Защо ли е така, а?

— Може би Пасърел не се е радвал на топли чувства.

— Не мисля. — Корбет облиза устни и усети колко е гладен и жаден. — Хайде, ще хапнем в някоя кръчма, а после ще отидем в общежитието да видим какво ни очаква там.

— Не отговори на собствения си въпрос, господарю.

Корбет спря с ръка на дръжката на вратата.

— Залагам бъчва обикновено вино срещу буре малвазия, че не след дълго Пасърел ще бъде обявен за убиец, може би дори за Звънарят и ако сме достатъчно глупави да повярваме, че е така, Звънарят няма да даде признаци на живот, докато не си тръгнем от Оксфорд.

[1] Проктор — отговорник за дисциплината в университета. — Бел.ред. ↑

[2] Bullock (англ.) — бик. — Бел.ред. ↑

[3] Архаична форма на обръщение към омъжена или неомъжена жена. — Бел.ред. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Два часа по-късно, когато дъждовните облаци започнаха отново да се събират, Корбет и групата му пристигнаха в „Спароу Хол“ на Пилчард Лейн. Самият колеж беше красива триетажна сграда от пясъчножълти тухли с покрив от сиви плочи и имаше внушителен вход с голям еркереен прозорец над него. Останалите прозорци бяха квадратни и широки, с цветни стъкла. Общежитието, което се намиреше от другата страна на улицата, имаше по-безличен вид. Очевидно основателят му беше купил три четириетажни сгради с тухлени основи, чиято горна част беше измазана с хоросан и украсена с греди, и ги беше свързал с импровизирани дървени галерии. Общежитието не беше внушително като колежа, някои от прозорците бяха счупени, други — покрити с рогови пластини.

Корбет, Ранулф и Малтоут тръгнаха по страничната улица към задния двор, чийто калдъръм беше потънал в кал. Тук се намираха конюшните, ковачницата и складовете. Студенти в разнообразно облекло стояха на отворените врати. Един коняр се приближи и взе конете им. Когато Корбет слезе от коня, студентите започнаха да ги оглеждат с любопитство, събираха се на групички, шепнеха и сочеха. Тухла профуча в опасна близост до главите им и глас с уелски акцент изкрещя:

— Кралските копои пристигнаха!

Ръката на Ранулф посегна към ножа и дворът притихна. Заприиждаха още студенти. Висок, набит младеж бавно отметна буйната коса от червендалестото си лице и се спусна към тях. Беше облечен в дрехи на обикновен гражданин — тесен панталон, меки кожени ботуши и бяла батистена риза, покрита с роба, която стигаше точно до изпъкналата подплънка в предницата на панталоните му. На кръста му имаше широк кожен колан, от който висяха меч и кама, промушени в халки. Докато вървеше, след него се събра тълпа.

Конярят набързо отведе конете, докато студентите обкръжиха Корбет и спътниците му.

— Хубав ден — обяви Корбет, отмятайки наметката, за да се види мечът му. — Не е ли редно да сте на лекции? Или, както е казал безсмъртният Аристотел: „Да търсите истината и да я използвате за добро“.

Водачът на студентите спря объркан. Щеше му се да отвърне също така остроумно. Корбет му се закани с пръст.

— Май си зарязал учебниците?

— Точно така — отвърна небрежно младежът. В гласа му се долавяше лек уелски акцент. — Животът в колежа се обърква от идването и заминаването на любопитни кралски писари.

— В такъв случай — обади се Ранулф и пристъпи напред — можеш да ни придружиш в Уудсток, за да обсъдим този проблем пред негово величество краля.

— Едуард Английски не ме интересува — отвърна студентът, усмихвайки се през рамо на спътниците си. — Признаваме единствено самовластните принцове на Уелс, Люелин и Дейвид.

— Това е измяна — отвърна Ранулф.

Водачът отново пристъпи напред.

— Казвам се Дейвид-ап-Томас — заяви той враждебно. — Какво има, писарю, не харесваш ли уелците?

— Напротив — отвърна Корбет, слагайки ръка на рамото на Ранулф, за да го възпре. — Моята съпруга е лейди Мейв-ап-Люелин. Чичо ѝ Морган ми е роднина. Да, бих се срещу уелците, но те бяха смели воители, а не нагли побойници.

Студентът ги погледна изненадан.

— А сега — продължи Корбет — или се махни от пътя ми, сър...

— Остави го, Ап Томас! — прозвуча глас.

Ричард Норис си проби път сред тълпата. Студентите се разпръснаха не заради пристигането му, а заради думите на Корбет, че е сроден с едно от най-видните семейства от Южен Уелс. Докато ги водеше през двора към салона на долния етаж на общежитието, Норис се извиняваше. Коридорът беше доста мръсен, белосаните му стени бяха покрити с петна, но самият салон беше уютен. Подът от пясъчник беше добре измит, по стените висяха гоблени, щитове и оръжия. Норис ги покани да седнат край една маса и щракна с пръсти на прислужника да донесе чаши бяло вино и поднос захаросани бадеми.

— Трябва да се извиня заради поведението на Ап Томас — задъхано каза той, сядайки на масата до Корбет. — Като уелски благородник той много обича да се перчи.

— Има ли тук много уелсци? — попита Ранулф.

— Доста — отвърна Норис. — Когато Хенри Браос основал колежа и купил това общежитие, в хартата била включена специална клауза да се приемат студенти от графствата в Южен Уелс. — Норис се усмихна. — Хенри се чувствал гузен заради уелсците, които избил, но... не е ли така с всички нас, сър Хю?

Известно време те обсъждаха кралския военен поход в Уелс. Норис си припомни мъгливите долини, коварните блата, внезапните засади и безшумно промъкващите се уелски бойци, които се прокрадваха нощем в кралския лагер, за да прережат нечие гърло.

— Дълго ли служи там? — попита Корбет.

— Известно време — отвърна Норис и разпери ръце. — Така получих назначението си тук. Като награда за заслуги. — Той погледна часовата свещ, която гореше в кътчето до камината. — Но да тръгваме, сър Хю, очакват ни в колежа в седем, а мастър Трипъм много държи на точността. — Той се изправи. — Приготвил съм ви две стаи на втория етаж.

Той ги поведе по дървеното стълбище. От време на време трябваше да спират, за да се разминат с бързащите студенти, понесли книги.

— Следобедните лекции — поясни Норис. После започна да разказва как Браос купил трите големи къщи и ги свързал, за да се получи общежитие.

— Тук си имаме всичко — гордо каза той. — Тавански помещения за обикновените граждани, стаи за прислугата, апартаменти за благородниците. За всички, които имат пари да си платят. — Видя, че Малтоут се поти под тежестта на дисагите. — Но да побързаме.

Стигнаха до втория етаж. Той беше мрачен и влажен, с плесенянали стени. Норис отвори две врати — стаите приличаха на монашески килии. В първата имаше две походни легла, а във втората, предназначена за Корбет — постеля на земята. За него бяха предвидени и маса, стол, шкаф, два свещника и разпятие на стената.

— Това е най-доброто, с което разполагаме — промърмори Норис и засрамено погледна Корбет. — Сър Хю, всъщност не сте желани тук, трябва да го знаете. — Той отново забърза. — Ако ви е студено, ще ви изпратя мангали. И за Бога, внимавайте със свещите, живеем в непрестанен страх от пожар. Трапезарията и общият салон са на приземния етаж, макар че мастър Трипъм сигурно ще ви покани да се храните в колежа.

— Можем ли да получим малко вода? — попита Корбет. — Със спътниците ми бихме искали да се измием.

Норис кимна и ги остави.

Мърморейки и ругаейки под нос, Ранулф и Малтоут се настаниха колкото може по-удобно. Корбет остави малкото си вещи в очуканото шкафче под тесните прозорци. Чантата с принадлежностите си за писане скри под възглавницата, преди да отиде да види как са Ранулф и Малтоут. Застана в коридора и се усмихна — Малтоут вече здраво спеше, сгушен като дете. Ранулф беше седнал до него, загледан мрачно в стената.

— Не ми казвай, че ти се иска да си в Лейтън — подразни го Корбет.

— Разбирам защо ни каза да не носим почти нищо със себе си — отвърна мрачно оръженосецът му, без да се обръща.

— В Оксфорд — отвърна Корбет — студентите не са крадци, а истински свраки. Ако нещо им хареса, си го взимат. Започнах първия си семестър тук с едни дрехи и го завърших със съвсем други.

Прислужник донесе две калаени купи и кани с вода. Корбет се върна в стаята си. Изми лицето и ръцете си, полегна и тъкмо се унасяше, когато чу пронизително извъняване. Той стана, сложи бойния си колан и реши да пообиколи из общежитието. Огромната сграда много му напомняше на лабиринта в градината на кралица Елинор в Уинчестър; имаше коридори и галерии, стълбища, които водеха в различни посоки покрай стаи, канцеларии и складове — истинска заешка дупка. Не беше много чисто, миришеше на прегоряло масло и варено зеле. Слезе в трапезарията — дълго белосано помещение с маси и пейки покрай стените. В нея имаше неколцина студенти, които оживено спореха, докато други спяха непробудно на рогозки в ъгъла. Един прислужник се приближи и му предложи нещо за пиене, но Корбет отказа. Тръгна по един коридор и спря пред

голяма, обкована с желязо врата. Опита се да я отвори, но тя беше заключена.

— Мога ли да ти помогна? — Отнякъде дотича Норис, дрънчейки с връзка ключове в ръката.

— Много интересно общезитие, мастър Норис. Същинска заешка дупка.

— Би могло да е по-добре — отвърна Норис, — но преподавателите от колежа са стиснати. — Той посочи към вратата. — Зад нея са избите и складовете. Държим я здраво заключена, защото иначе студентите ще крадат вино, бира и храна от складовете. Искаш ли да слезеш долу? Предупреждавам те, долу не е по-различно от общезитието и ще имаш нужда от свещ.

Корбет поклати глава.

— Какви са били тези къщи преди?

— Принадлежали са на един търговец на вино. Едната използвал за склад, а в другите две живеел със семейството си. Освен това има двор и изби отдолу.

— Но не и градини?

— Не. Цената на земята се качва, сър Хю. Преди пет години сър Джон Копсейл продаде градините на градския съвет.

Корбет му благодари и се върна в стаята си. Ранулф и Малтоут се бяха събудили. След като разопаковаха багажа си, те се облякоха и излязоха с писаря на улицата. Спряха, за да се разминат с един монах, който буташе ръчна количка. В количката имаше труп, покрит с платно. До монаха вървеше момче, което се опитваше да предпази пламъка на свещта от вятъра. На всяка крачка звънчето, привързано с шнур около кръста му, предупредително иззвъняваше. Корбет се прекръсти и загледа прозорците на колежа отсреща. Небето още беше мрачно и той съзря пламъчета на свещи зад тях. Трима длъжници, оковани заедно и очевидно пуснати от градската тъмница, преминаха накуцвайки, стиснали панички за просия. Пиян пристав се олюля зад тях, после изруга, когато група деца се блъсна в него, гонейки малка майmunка, облечена в елек и островърха шапка. Те я замеряха с пръчки и камъни и на свой ред бяха преследвани от продавача на реликви, когото Корбет беше видял по-рано в двора на замъка. Писарят хвърли монета в паничката на един от просяците и зачака тълпата да отmine, преди да пресече улицата. Дръпна силно връвта на звънеца на главния

вход на колежа; вратата се отвори и усмихнатият мастър Мот ги покани да влязат. Корбет беше поразен от контраста между колежа и общежитието; тук лъскава дъбова ламперия покриваше по-голямата част от стените, а над нея висяха цветни тъкани и гоблени; върху плочите на пода бяха нахвърляни рогозки, свещи блещукаха в месингови свещници, малки метални съдове с благоуханни билки бяха поставени в ъглите и на полиците.

Мастър Мот мълчаливо ги въведе в салона, който представляваше удобно и уютно помещение. Трипъм и лейди Матилда седяха на столове пред огъня. С помощта на един прислужник мастър Мот донесе столове за Корбет и спътниците му. Сковано си размениха поздравии, домакините предложиха вино и печено сирене, които гостите приеха. Трипъм явно беше доловил саркастичния поглед, който Ранулф отправи към разкошното обзавеждане — гоблените, ориенталските килими, калаените и сребърни съдове, които блестяха по полиците, малките метални ковчезета и трите големи сандъка, които стояха под една маса в ъгъла.

— Сър Хю — извини се Трипъм, отпивайки от виното си, — знам, че общежитието не предлага много удобства.

Корбет срита Ранулф, преди да е успял да се обади.

— Спал съм и на по-лоши места — отвърна той. — Мастър Норис прави всичко по силите си.

— Разбираш ли — обади се лейди Матилда, — такъв е правилникът на „Спароу Хол“. Брат ми, Бог да го прости, постанови, че това ще бъде учебна сграда и освен мен, никакви посетители не могат да преспиват тук.

— Ти не си посетителка — учтиво се обади Трипъм.

Лейди Матилда изсумтя и отмести поглед.

— Кога е бил основан колежа? — попита Корбет.

— Преди трийсет години — отвърна лейди Матилда. — През годината след коронацията на крал Едуард. Моят брат — очите й блеснаха — искаше да създаде място за учение, където да се съхраняват книги и ръкописи. В „Спароу Хол“ са се обучавали много писари, учени, свещеници и епископи — продължи тя гордо. Брат ми щеше да бъде щастлив, макар че — добави тя мрачно — може би приносът му за този колеж не се оценява по достойнство.

— Лейди Матилда — въздъхна Трипъм. — Обсъждали сме този въпрос много пъти. Средствата ни са малко.

— Все още смятам — изсумтя дамата, — че колежът би могъл да намери средства за почетна длъжност в университета на името на брат ми. Скоро всички, които познаваха брат ми, ще бъдат мъртви и постиженията му ще потънат в забора. — Тя погледна към Корбет. — Кралят също е неблагодарен, едно щедро дарение...

— Кралят не може да дари нещо, което не притежава — прекъсна я Корбет.

— Да — съгласи се лейди Матилда. — Заради войната в Шотландия. Колко жалко! — Тя взе чашата си и се загледа в огъня. — Жалко, че Едуард е забравил брат ми и деня, в който той защити кралското знаме в Ййвшъм, денят, в който дъо Монфор беше разбит.

— Никой не го е забравил — тактично се обади Трипъм.

— Аз също — отвърна лейди Матилда. — Може би ако сметките на колежа бъдат прегледани по-внимателно...

— За какво намекваш? — Мършавият врат на Трипъм се изпъна, адамовата му ябълка заподскача.

Ранулф и Малтоут следяха разправията между домакините си. Притеснен, Корбет се загледа във врабчето, издълбано над мотото върху каменната полица над камината. Беше цитат от Евангелието, преведе го от латински: „... И тъй, не бойте се: от много врабчета вие сте по-ценни.“^[1] Лейди Матилда сигурно беше забелязала разсейването му, защото въздъхна и направи знак на Трипъм, че тези въпроси ще трябва да почакат.

— Сър Хю, какво мислите за смъртта на Пасърел? Възможно ли е той да е бил Звънарят? — попита Трипъм. — Знам, че поведението на студентите беше непростимо, но... — Той направи гримаса. — Ашъм беше много обичан преподавател, по детски невинен. Преди да умре, е написал част от името на Пасърел върху парче пергамент.

— Много е изкусително — отвърна Корбет — да обявим Пасърел за Звънаря, да решим, че той е убил Ашъм, защото библиотекарят е разкрил истинската му самоличност и че Пасърел е бил убит за отмящение. — Писарят остави чашата си на пода. — Ако това беше истина и можех да я докажа, кралят не би се занимавал повече със смъртта му. Щеше да обяви, че Звънарят е бил наказан, че справедливостта е възтържествувала и аз щях да напусна Оксфорд. —

Корбет сви рамене. — Кой знае, може би дори бихме успели да изкараме Пасърел убиец на старите просяци, открити в горите край града.

— Но би ли могла логиката ви да е толкова погрешна? — прозвуча глас зад него.

Корбет се обърна, когато мастър Лионард Епълстън взе стол и дойде да седне при тях. Той се представи и се здрависа с Корбет и спътниците му.

— Добре ли владееете логиката? — попита писарят.

Откритото загоряло лице на Епълстън се разтвори в усмивка, очите му загледаха смутено. Той почеса раната в ъгълчето на устата си като ученик, който се чуди дали ще го похвалят или не.

— Лионард е преподавател по логика — обади се лейди Матилда. — Лекциите му са много посещавани.

— Чух какво каза — заяви Епълстън. — Ако горкият Пасърел бъде обявен за убиец, ще бъде много удобно; той ще бъде „fons et origo“^[2] на всичките ни проблеми.

— Вярваш ли в това? — попита Корбет.

— Ако съществува проблем — каза Епълстън, усмихна се на Ранулф и му направи място, — съществува и разрешение.

— Да, вярно е — отвърна Корбет. — Но какво ще стане, ако проблемът е сложен, а разрешението му е толкова просто, че се чудиш дали изобщо проблем съществува.

— Какво искаш да кажеш? — попита Епълстън, поемайки чашата си от мастър Мот.

Корбет млъкна, за да събере мислите си.

— Мастър Епълстън, ти преподаваш ли за съществуването на Бога?

— Да, лекциите ми се основават на произведенията на Свети Тома Аквински.

— И коментираш ли доказателствата му за съществуването на Бога?

— Разбира се.

— В такъв случай — продължи Корбет, — би ли се съгласил, че ако успея да докажа, че Бог съществува, той ще престане да съществува?

Епълстън присви очи.

— Искам да кажа, че ако аз, който съм ограничен и смъртен, мога да докажа без съмнение, че съществува безкрайно и безсмъртно създание, тогава или аз също съм безкраен и безсмъртен, или онова, което доказвам, изобщо не би могло да съществува. С други думи, подобно слабо доказателство за съществуването на Бога е твърде просто и следователно, не е логично. Все едно да кажа, че мога да излея два литра вода в халба от половин литър: ако мога, или водата не е два литра, или халбата е много по-голяма.

— *Concedo*^[3] — неохотно каза Епълстън. — Макар че трябва да помисля над онова, което каза, сър Хю.

— Същото се отнася до Пасърел — бързо добави Корбет. — Ако той е Звънарят, убиецът на Робърт Ашъм и Джон Копсейл, без да споменаваме старите просяци, тогава бих казал, че това разрешение е твърде просто, твърде удобно и следователно, напълно нелогично.

— Съгласен съм — заяви Ранулф и направи гримаса на Малтоут.

— Кой тогава е убил Ашъм? — попита Трипъм тихо.

— Не знам — отвърна Корбет. — Затова съм тук. — Той се обърна към Трипъм. — Бих искал да посетя библиотеката довчера, може би след вечеря?

— Разбира се — отвърна заместник-деканът. — Можем да изпием там виното си, много е уютно.

Мастър Мот се приближи и потупа лейди Матилда по рамото, правейки странни знаци с ръце.

— Вечерята скоро ще бъде сервирана — заяви тя, изправи се и взе бастуна си от ъгъла до камината. — Господа, ще се видим по-късно. — После закуцука към вратата, подпирайки се с една ръка на бастуна, а с другата — на ръката на глухонемия си прислужник.

Разговорът се прехвърли върху други теми. Епълстън и Трипъм задаваха въпроси за съда и цената на житото в имението Лейтън. Появиха се и други преподаватели — Ейлрик Чърчли — по естествена история, слаб като върлина, със сприхав нрав. Сиви кичури стърчаха по плешивата му глава. Говореше с висок, писклив глас и Корбет трябваше да предупреди безмълвно Ранулф и Малтоут да не се смеят. Питър Лангтън, дребен, намръщен мъж с тясно лице и сълзливи очи, се подмазваше на всички, особено на Чърчли, когото нарече най-добрия лекар в Оксфорд. Бърнард Барнет пристигна последен. Беше нисък и дебел, с пълно лице и високо чело, тревожни очи и увиснала

долна устна. Имаше вид на заядливец, който всеки момент ще започне да спори колко ангели могат да се съберат на върха на една игла.

Лейди Матилда се завърна и Трипъм ги поведе навън по коридора към трапезарията. Тя беше разкошно обзаведена, уютна и топла. Масата в средата беше застлана с покривка от златоткан бродат, която проблясваше под светлината на восъчните свещи заедно със сребърните и калаени чаши, кани и прибори. Върху тъмната ламперия висяха прекрасни гоблени, изобразяващи сцени от живота на крал Артур. Малки килимчета покриваха пода, ароматно ухаещи мангали стояха във всеки ъгъл, а върху покритите с възглавнички седалки под прозореца огромни вази с рози разнасяха своя сладък аромат, примесвайки го с вкусните миризми от килера в другия край на помещението. Трипъм седна начело на масата, лейди Матилда — от дясната му страна, Корбет — от лявата. Ранулф и Малтоут бяха настанени в другия край на масата с Ричард Норис, който надзираваше готвачите. Трипъм каза молитвата, прекръсти се набързо и вечерята беше сервирана: супа от пъдпъдъци, последвана от лебед и фазан във вкусен винен сос и печено говеждо с горчица. Виното се лееше обилно, поднасяно от мълчаливи прислужници, които чакаха в сенките. Корбет едва опита от всяко ястие и пи малко, но Ранулф и Малтоут нападнаха вкусните блюда като изгладнели вълци.

Повечето от преподавателите пиеха много и бързо, зачервиха бузи и започнаха шумно да разговарят. Трипъм беше необичайно мълчалив, докато лейди Матилда, чиято омраза към заместник-декана беше очевидна, едва похапваше от чинията и отпиваше от чашата си. От време на време се обръщаше и правеше странни знаци с ръце на мастър Мот.

Трипъм се приведе през масата.

— Сър Хю, искаш ли да поговорим за онова, което те доведе в Оксфорд?

— Да, мастър Трипъм. — Корбет погледна към останалите. — Може би сега е удобният момент.

Трипъм почука по масата и помоли за тишина.

— Нашият гост сър Хю Корбет — обяви той — има въпроси към нас.

— Всички знаете — бързо започна писарят — за Звънаря и неговите изменнически прокламации.

Нито един от преподавателите не посмя да отвърне на погледа му; те се споглеждаха помежду си или си играеха с чашите и ножовете.

— Звънрят — продължи Корбет — твърди, че е от „Спароу Хол“. Знаем, че почеркът му е като на обучен писар, а пергаментът, който използва — скъп; следователно той е образован и заможен човек.

— Не е никой от нас! — пискливо каза Чърчли, опипвайки яката на тъмносинята си роба. — Между нас няма предатели. Този сатана може да твърди, че живее в „Спароу Хол“, но дали това е истина, вече е отделен въпрос.

Думите му бяха посрещнати с одобрително мърморене, дори благият Лангтън отривисто поклати глава.

— Значи никой от вас не знае кой е Звънрят?

Хор от отрицания отвърна на въпроса му.

— Той пише и окача прокламациите си през нощта — обясни Чърчли. — Сър Хю, всички ние си лягаме рано. Дори да искахме да бродим навън, след падането на нощта Оксфорд е опасно място. Още повече, вратите на колежа се заключват. Всеки, който излезе в такъв късен час, със сигурност ще привлече вниманието.

— Ето защо — бързо се намеси Епълстън — авторът може да бъде студент. Някои от тях са бедни, но други имат пари. Почерците им са образовани, а и сред младите дъо Монфор все още се ползва със славата на мъченик.

— Има ли вечерен час в общежитието? — обърна се Корбет към Норис.

— Разбира се, сър Хю, но да го обявиш е едно, а да го наложиш на тези луди глави, е съвсем друго — те могат да влизат и излизат, когато си поискат.

— Да приемем — каза Корбет, — в името на спора, че Звънрят не е нито член на „Спароу Хол“, нито на общежитието, защо тогава твърди обратното?

— Хм! — изсумтя лейди Матилда и приглади пищните дипли на робата си. — Толкова много глупости са изписани за дъо Монфор. Когато любимият ми брат дойде тук, основа колежа и купи сградите отсреща за общежитие, във винарските изби живееше една вдовица с детето си. Беше доста хубавичка, но малко смахната; очевидно съпругът ѝ е бил един от съветниците на Монфор. Брат ми, Бог да го

прости, трябваше да я помоли да напусне. Предложи ѝ друго жилище, но тя отказа — Лейди Матилда прокара пръст по ръба на чашата си. — Накратко казано, сър Хю, жената започна да скита по улиците заедно с момчето си, докато една зимна нощ то умря. Тя донесе телцето му на входа. Имаше звънец и започнала да звъни с него. Събра се тълпа, включително брат ми и аз. Тогава тя запали свещ, за която каза, че била направена от тлъстината на обесен и прокле брат ми и „Спароу Хол“. Закле се, че един ден Звънарят ще се върне и ще отмъсти за нея и за светлата памет на граф Симон.

— Какво стана с нея? — попита Корбет.

Лейди Матилда се усмихна. В трепкащата светлина на свещите тя заприлича на Корбет на котка с присвитите си очи и сгърчената си ръка, наподобяваща лапа на хищник.

— По едно съвпадение, сър Хю, тя влезе в манастира Годстоу, но поради душевното ѝ състояние я прогониха. Сега е отшелница в църквата „Сейнт Майкъл“. Да, същото място, където беше отровен Пасърел.

— Защо Звънарят? — обади се Малтоут, обикновено мълчалив, но сега явно набрал смелост от изпитото вино. — Какъв е този Звънар, за когото е говорила отшелницата?

— Защото — бързо се обади Трипъм — в Лондон, в нощта преди екзекуция Звънарят застава пред тъмниците Нюгейт и Флийт и предупреждава затворниците от килията на смъртниците, че на другия ден ще умрат.

— Не само затова — стеснително се обади Лангтън. — Сър Хю, преди много години, когато бях още дете, бях помощник на един прошенописец близо до Сейнт Пол. Когато дъо Монфор се разбунтува срещу краля, лондончани бяха призовани от неговия вестител, който наричаше себе си Звънаря.

Корбет се усмихна утвърдително, но тайно се зачуди колко ли от обитателите на „Спароу Хол“ се бяха сражавали на страната на мъртвия граф.

— Значи вие не знаете нищо — попита той — за сегашния Звънар или за кървавите убийства на просяците?

— Хайде, стига! — Чърчли почука по масата. — Сър Хю, сър Хю! Защо са му на някой от нас главите на тези бедни люде?

— Оксфорд е пълен с вещерски сборища и всякакви сдружения — намеси се Епълстън. — Младежите участват в странни ритуали. Има хора от блатистите райони на изток, чиято християнска вяра е, честно казано, доста съмнителна.

— Да се върнем към по-близките за вас проблеми — каза Корбет. — Към смъртта на сър Джон Копсейл.

— Той имаше слабо сърце — заяви Чърчли. — Често му приготвях отвара от дигиталис, за да го успокои и да помогне на кръвта му да тече по-равномерно в жилите. Сър Хю, аз лекувах Копсейл. Можеше да умре всеки миг — когато го обличах за погребението, не забелязах нищо нередно.

— Къде беше погребан? — попита Корбет.

— В двора на „Сейнт Мери“. Пасърел също ще бъде погребан там. Колежът притежава парцел земя до гробището.

— Каза ли нещо Пасърел? — обади се Ранулф от другия край на масата. — Нещо, с което да обясни защо Ашъм е написал името му или поне част от него върху пергаментата?

— Отричаше горещо вината си — отвърна Норис. — Всеки път, когато идваше да провери складовете или да подпише сметките, горкият човек повтаряше, че е невинен.

— Всички знаехме, че е така — каза Трипъм. — Денят, когато Ашъм беше убит, Пасърел се връщаше от Абингдън.

— Трупът на Ашъм трябва да е бил вече изстинал — обади се Чърчли, — когато Пасърел пристигна около пет. Той ни накара да потърсим бедния Робърт и когато разбихме вратата, тялото беше вече вкочанено.

— По кое време смятате, че е умрял? — попита Корбет.

— Знаем със сигурност — отвърна Трипъм. — Той влезе в библиотеката между един и два следобед и залости вратата след себе си. Сигурно е търсел нещо, но не ни каза какво. Част от следобеда прекарах с лейди Матилда, за да обсъдим доходите на колежа. — Той многозначително погледна надясно. — После слязохме в склада с провизиите. Пасърел нахлу вътре с думите, че библиотеката е заключена, а Ашъм не отговаря.

— А къде бяха останалите?

Смотолевените отговори му разкриха малко. Норис бил в общежитието и преглеждал сметките, останалите били в стаите си,

очаквайки времето за вечеря.

— Наредих да разбият вратата — заяви Трипъм. — Когато влязохме, Ашъм лежеше в локва кръв. До него видяхме писмото, свещта беше изгоряла, а капациите на прозореца, който гледа към градината бяха затворени.

— Аз го прегледах — обади се Чърчли. — Влязохме в библиотеката малко след пет. Сигурно беше мъртъв поне от час, защото беше започнал да се вкочанява.

— А какво стана в деня, когато Пасърел избяга в „Сейнт Майкъл“? — попита Корбет.

— Студентите — отвърна Трипъм — обичаха стария Ашъм. Във въпросния ден се събра тълпа, която заплашваше Пасърел.

— Защо не повикахте шерифа?

— Да не мислите, че щеше да дойде! — отвърна Епълстън. — Аз казах на Пасърел да се скрие, за момента това ми се стори най-добрият изход.

— Решихме, че е разумно да оставим разгорещените глави да се охладят — добави Трипъм. — На другата сутрин щях да поискам помощ. — Той почука по масата. — При тези обстоятелства е трудно да обвиняваме студентите.

Корбет отмести чашата си. В другия край на масата Малтоут и Ранулф го погледнаха очаквателно. Малтоут беше напълно захласнат. Ранулф се усмихваше и облизваше устни. Често беше казвал на Малтоут: „Обичам да гледам как господарят «Кисела физиономия» разпитва. Той е истински правник и всичко забелязва. Седи, разпитва ги, а после се затваря и мисли.“ Ранулф искрено се забавляваше от сцената. Като изключим Норис, останалите преподаватели се държаха, все едно той не съществуваше. Внезапно отвън изкрещя кукумявка и Ранулф потръпна. Нали чичо Морган винаги казваше, че викът на кукумявката вещае смърт?

[1] Евангелие от Лука 12:7. — Бел.ред. ↑

[2] Fons et origo (лат.) — извор и източник. — Бел.ред. ↑

[3] Concedo (лат.) — Съгласен съм. — Бел.ред. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Корбет седеше мълчаливо и се взираше в чашата си — похват, който използваше често, за да принуди другите да говорят. Този път не успя. Лейди Матилда и останалите го гледаха очаквателно.

Той поднови въпросите си.

— Споменавал ли е Ашъм нещо необикновено? Ако Звънарят го е убил, за това може да има само една причина — Ашъм е започнал да подозира истинската му самоличност. — Той сплете ръце върху масата. — На студентите не е позволено да влизат тук, нали?

— Не — отвърна Трипъм.

— Нито да се разхождат в градината?

— Не.

— В такъв случай убиецът на Ашъм трябва да е някой от вас или прислугата. Затова ви питам отново, казвал ли е Ашъм нещо за Звънаря или неговата самоличност?

— На мен ми каза нещо — обяви Лангтън, притеснен от собствената си смелост. — Попитах го кой според него е Звънарят. — Той забързано продължи. — Но Ашъм ми отвърна с цитат от посланието на Свети Павел до Коринтяните: „Сега виждаме смътно като през огледала...“

— Нещо подобно каза и на мен — обади се Чърчли. — Веднъж го срещнах в склада. Изглеждаше разстроен, затова го попитах какво има. Той отвърна, че външността е измамна, че в „Спароу Хол“ има нещо нередно. Попитах го какво иска да каже, но той не ми отговори.

— Защо брат ти — попита Корбет, внезапно сменяйки тактиката — е нарекъл това място „Спароу Хол“?

— Това беше любимият му цитат от Евангелието — обясни лейди Матилда. — Думите на Христос, че Бог разбира дори когато едно врабче падне на земята, а всеки от нас струва много повече от врабчетата.

— Той беше последовател и на свети Беда^[1] — обясни Епълстън. — Особено на неговата „Църковна история на английския народ“.

Хенри обичаше притчата на Бед за тана, който сравнявал човешкия живот с врабче, което хвърчи из зала, пълна със светлина и топлина, преди да излети в студения мрак. — Епълстън се усмихна. — Запознах се със сър Хенри само няколко месеца преди да умре — той често намираще утеха в тази история.

— Прекарваше ли Ашъм много време в библиотеката в дните, преди да умре? — попита Корбет.

— Да — отвърна Трипъм. — Но никой от нас не знае какво е търсил или прочел.

— Бих искал да отида в библиотеката — заяви Корбет. — Възможно ли е?

Трипъм кимна и изпрати прислужници да запалят свещи долу. Когато се върнаха, заместник-деканът им нареди да донесат вино в библиотеката. Двамата с Корбет се отправиха натам, следвани от останалите. Библиотеката се намираще отвъд градината, в другия край на сградата. Беше дълга и просторна стая с дървена ламперия. Върху бялата мазилка над нея имаше изящно изрисувани сребърни и златни звезди. По всички стени имаше рафтове с книги, до тях — масички и столчета, а в средата на стаята — голяма писалищна маса. Въздухът беше свеж и ухаеше на восък, пергамент и кожа. Корбет одобрително подуши и въздъхна от удивление като видя колко много книги, ръкописи и фолианти имаше тук.

— Притежаваме повечето от великите творби — гордо заяви лейди Матилда. — Покойният ми брат беше библиофил — тук държим неговите книги и личните му книжа. Освен това купуваше много книги у нас и в чужбина.

Корбет се канеше да разпита откъде е имал толкова средства, но се усети навреме: като повечето благородници, подкрепили краля срещу Монфор, сър Хенри Браос беше получил щедро възнаграждение от Короната, включително приходите и земите на последователите на графа бунтовник. Нищо чудно, че семейство Браос е било прицел на проклетия в Оксфорд, където размирникът беше имал толкова поддръжници.

Останалите преподаватели, които пристъпваха доста несигурно, се подпряха на масите или седнаха на столчетата, докато Корбет обикаляше библиотеката. Той се възхищаваше на книгите, рафтовете и ковчежетата, на двата изящно резбовани аналоя, както и на фреските

върху стената, изобразяващи сцена от Апокалипсиса, на която Ангелът разтваря Великата книга, за да я прочете свети Йоан. Писарят се върна в средата на стаята и заразглежда едва забележимите тъмни петна на пода.

— Тук ли намерихте Ашъм?

— Не, щом разбихме вратата, го видяхме да лежи точно до масата.

— А къде беше пергаментът?

Трипъм посочи близо до масата.

— Лежеше там, сякаш Ашъм го е хвърлил настрани. — Опитвахме се да почистим кръвта — обясни Епълстън. — Пасърел щеше да наеме хора, които да излъскат пода.

Корбет изучаваше следите от кръв в средата на стаята и до масата.

— Очевидно — каза той — Ашъм е пропъзлял, за да вземе нещо от масата.

— Върху нея също имаше кървави петна — обясни Трипъм. — Сякаш се е опитвал да се изправи. Защо, сър Хю?

Корбет се отправи към прозореца със спуснати капаци в края на отсрещната стена.

— И тези капаци бяха затворени и зарезани?

— Да — потвърди Чърчли. — Помня, че бяха.

— И прозорецът също беше заключен.

— Така мисля — отвърна Трипъм. — Защо, сър Хю?

Корбет повдигна металното резе, с което се залостваха капациите. Движеше се съвсем лесно и той забеляза, че е добре смазано. Разтвори капациите. Прозорецът със стъкла в оловни рамки зад тях беше голям. Корбет вдигна резето, отвори прозореца и надникна в огряната от луната градина: въздухът беше изпълнен със сладкия аромат на розите. Погледна надолу — прозорецът беше нисък и всеки, който застанеше в лехата, можеше да гледа вътре, като се прикрива зад живия плет, който се намираще на около метър разстояние. Корбет затвори прозореца, дръпна силно капациите и резето само се намести.

— Нормално ли е, че прозорецът и капациите са били затворени? — попита той. — Било е лятна вечер. Не е ли имал нужда Ашъм от светлина и чист въздух?

— Аз бях в градината рано следобед — обади се Чърчли. — Тогава капациите бяха затворени. Мисля, че Ашъм — добави той — не е искал никой да види какво прави.

— Разбира се — промърмори Корбет. — Затова и вратата е била залостена. — Той погледна към Трипъм. — По този въпрос няма съмнения, нали?

— Не — отвърна Трипъм. — Можеш да видиш сам. Трябваше да сменим резетата, ключалката и пантите.

Корбет се върна при вратата. Трипъм беше казал истината — резетата, пантите и ключалката бяха съвсем нови. Върна се отново към петната от кръв, разгледа ги внимателно, мина покрай масата и стигна до прозореца. Тук-там се виждаха ситни пръски.

— Какво търсиш, сър Хю?

— Опитвам се да си представя как е умрял Ашъм. Как може да е бил улучен в гърдите, когато и вратата, и прозорецът на библиотеката са били затворени и къде е стоял, когато е станало това?

— И?

— Има две логични заключения. Първо, в библиотеката с него е имало някой, който е успял да се скрие и да се измъкне после.

— Невъзможно! — заяви Трипъм. — Претърсихме навсякъде. И мишка не би могла да се скрие.

— Тогава... — Корбет се канеше да продължи, но млъкна, защото влезе прислужник с поднос чаши. Те бяха раздадени и Корбет отпи от своята. Щом прислужникът излезе, писарят посочи към прозореца.

— В такъв случай единственото останало заключение, трябва да е и логически правилно.

— Но прозорецът беше затворен — обади се лейди Матилда. — Ашъм не беше глупав. Щом е заключил и залостил вратата, не би оставил отворен прозореца!

— Ашъм е търсел нещо — отвърна Корбет, — с чиято помощ да разкрие Звънаря. Влязъл е и е залостил вратата и прозореца. Но онова, което не е знаел е, че убиецът му го е следял. По-късно през този летен следобед — Корбет посочи към масата — Ашъм вероятно е седял там и е проучвал някой ръкопис или книга, но на това ще се върна по-късно. Чул е почукване на прозореца. Унесен в търсенето, отворил капациите и прозореца, без да се замисли. Убиецът стоял там с малък

арбалет в ръка. Изстрелял е стрелата, Ашъм е залитнал назад и естествено се е насочил към вратата. Паднал е, а убиецът е хвърлил вътре късчето пергамент.

— Но кой е затворил прозореца и капаците? — възкликна Трипъм. — И как убиецът е бил сигурен, че никой няма да го види?

— Зад този прозорец — отвърна Корбет — има малка цветна леха, отделена от останалата част на градината с жив плет.

— Разбира се! — възбудено проговори Норис, седнал на столче до един от библиотечните рафтове. — Убиецът е трябвало просто да излезе в градината, да мине наведен между стената и храстите и да почука на прозореца.

— Но как са били залостени прозорецът и капаците след това? — настоя Трипъм.

— Огледах капаците и забелязах, че резето е съвсем наскоро смазано — отбеляза Корбет. — Най-вероятно убиецът ги е затръшнал и резето само се е наместило. Естествено, когато сте влезли в библиотеката и сте видели, че капаците са залостени, сте решили, че и прозорецът е затворен.

Чърчли кимна и с присвити очи огледа Корбет, сякаш го виждаше в съвсем нова светлина.

— Никой от нас не се сети да провери! — възкликна той.

— Подозирам също — продължи Корбет, — че по-късно убиецът е залостил и прозореца, в случай, че на някой му хрумне да провери — било е лесна работа.

— Значи намекаваш — попита Чърчли, — че убиецът умишлено е смазал резето на капаците?

— Разбира се. Така че, когато ги дръпне отвън, то да застане на мястото си само. Гледайте.

Корбет отвори капаците, после затвори единия и силно дръпна другия. Когато се събраха, резето само се спусна надолу.

— Чиста логика — въздъхна смаяно Епълстън.

— Някой от вас опитал ли се е да погледне какво е изучавал Ашъм? — попита Корбет.

— Аз. — Лейди Матилда пристъпи напред, подпирайки се на бастуна си. — Аз се опитах, писарю. Когато го открихме, на масата имаше някаква книга, фолиант или ръкопис, но когато се върнах на

другата сутрин, вече го нямаше. — Тя посочи наоколо. — И Бог знае къде е или какво е било.

Корбет внимателно изучаваше преподавателите: кой от тях беше кралският шпионин? Един интелигентен и наблюдателен човек със сигурност би забелязал, ако е имало нещо нередно.

— Откъде знаеш... — Чърчли замълча и погледна към Лангтън, който силно се оригна и се потупа по стомаха. — Откъде знаеш, че Ашъм е отишъл до прозореца?

— Защото по пода има малки пръски кръв — отвърна Корбет. — Ситни капки от момента, когато стрелата го е улучила в гърдите. Ашъм се е обърнал, за да се отдалечи от прозореца, но е паднал. Сигурно тогава е забелязал късчето пергамент, което убиецът е подхвърлил през прозореца, преди да го затвори. Допълзял е до масата, взел е пергамента и е започнал да пише предсмъртното си писмо, което — въздъхна Корбет — изглежда насочило подозрението към нещастния Пасърел.

— И ти нямаш обяснение за него, така ли? — обвинително попита Трипъм.

— Не, аз...

Корбет млъкна, защото Лангтън скочи на крака с изопнато и преbledняло лице. Изпусна чашата и притисна ръце към стомаха си. После залитна към писаря, отваряйки уста като риба на сухо.

— Исусе! — изохка той. — Смили се, Боже!

Блъсна се в масата и падна на колене, все още притискайки с две ръце стомаха си. Корбет забърза към него. Лангтън се гърчеше на пода с почервеняло лице и мъчително се опитваше да си поеме въздух. Писарят се опита да го обърне. Наоколо цареше объркване, останалите се бутаха и викаха. Лангтън потръпна за последен път, въздъхна и главата му клюмна; от устните му се стече пяна. Корбет внимателно го положи на земята. Опита се да затвори очите му, но беше невъзможно. После огледа обкръжилите го лица, търсейки напразно искрица на самодоволство, която би издала убиеца. Чърчли си проби път към него. Коленичи до трупа и потърси пулса на шията и китката на Лангтън.

— Боже, смили се! — прошепна той. — Лангтън е мъртъв!

Останалите се отдръпнаха в ужас. Корбет видя, че лейди Матилда поднася чашата към устните си.

— Не пий! — извика той. — Всички да оставят чашите си. — Лангтън беше ли болен от нещо? — обърна се писарят към Чърчли.

— Имаше проблеми със стомаха — отвърна Чърчли, — но нищо сериозно. Дадох му лекарство. Не знам дали...

Корбет разтвори кесията на пояса на мъртвеца. Извади квадратно късче пергамент и го подаде на Чърчли. Разрови я внимателно, но освен няколко монети и счупено перо не откри нищо друго.

— Това е за теб — Чърчли му върна пергамента. — Тук е написано твоето име.

Корбет пое парчето, което представляваше малък квадрат. Ъгълчетата му бяха изкусно прегънати и запечатани с червен восък. Отгоре пишеше „Сър Хю Корбет“ и той разпозна почерка, с който бяха написани прокламациите на Звънаря. Изправи се и се отдалечи от останалите, които се скупчиха около трупа на Лангтън. После счупи печата. Написаните думи сякаш трептяха от стаената в тях заплаха.

Звънарят поздравява Корбет, кралски гарван^[2] и копой. Звънарят пита какво прави гарванът в Оксфорд и му препоръчва да внимава къде лети и какво кълве. Това е предупреждение към онзи, който се храни с мърша и кървави трупове. Не се задържай в полята на Оксфорд, защото човката ти може да бъде пречупена, ноктите изтръгнати и крилете подрязани и да се върнеш мъртъв при царствения си повелител.

Звънарят

Корбет прикри страха си и подаде бележката, за да я прочетат всички. Ранулф изруга. Малтоут, който едва можеше да чете, попита какво пише вътре. Лейди Матилда вдигна ръка към устата си, а останалите преподаватели сякаш внезапно изтрезняха.

— Това е измяна — изсъска Ранулф. — Измяна спрямо кралския пратеник и самата Корона!

— Това е убийство — отвърна Корбет. — Кошмарно убийство. Всички да донесат чашите си.

Присъстващите се засуетиха, докато всички чаши бяха събрани на масата пред него. Беше трудно да се каже коя е била на Лангтън. Подпомогнати от Чърчли, Корбет и Ранулф внимателно ги подушиха. Всички ухаеха на ароматно вино, освен една: Корбет я вдигна и усети остра, неприятна миризма.

— Какво е това? — Той подаде чашата на Чърчли, който я завъртя и също я помириса.

— Бял арсеник — заяви преподавателят по естествена история. — Само арсеникът има толкова силна миризма, а белият арсеник е смъртоносен.

— Не го ли е усетил Лангтън?

— Възможно е — отвърна Чърчли. — Но ако вкусът му е бил притъпен от онова, което ядохме и пихме, може и да не му е обърнал внимание.

— Но как е попаднал в чашата му? — извика Барнет. — Мастър, Алфред — той стисна ръката на Трипъм, — нима ще изотровят всички ни в леглата?

Лейди Матилда щракна с пръсти и направи знак на мастър Мот, който през цялото време беше стоял мълчаливо до вратата. Тя отново му направи някакви странни знаци и той забърза някъде. Върна се с двама сънливи прислужници — същите, които бяха запалили свещите в библиотеката и донесли виното. Новината за смъртта на Лангтън по някакъв начин вече беше стигнала до тях и те влязоха тихо като мишки в стаята. Трипъм ги разпита, но тихите им отговори не хвърлиха нова светлина върху случилото се.

— Мастър Трипъм — изхленчи единият от тях, — разляхме виното и сложихме чашите на подноса.

Корбет ги освободи.

— Забелязахте ли някой да размества чашите на подноса? — попита той останалите.

— Не — отвърна Барнет от името на всички. — Аз бях до Лангтън през цялото време. — Гласът му пресекна, когато осъзна смисъла на това, което беше казал. — Нищо не съм направил! — задъхано каза той. — Не бих направил подобно нещо!

— Лангтън през цялото време ли държеше чашата си? — попита Корбет.

Чърчли разпери ръце.

— Както и всички останали — прошепна той, — вероятно от време на време я е оставял на масата, а после отново я е взимал.

— Онова, което не мога да разбера — заяви Барнет, — е защо Лангтън е носел съобщение от Звънарят за теб, сър Хю.

— Знам. — Корбет седна на един стол. — Мастър Алфред Трипъм, повикай прислужниците и им нареди да изнесат трупа! Останалите да чакат тук!

Заместник-деканът бързо излезе. Върна се с четирима прислужници, които покриха с платно трупа. Нареди им да го отнесат в помещението, където оставяха покойниците, в най-отдалечената част на градината.

Корбет седеше с наведена глава. Как беше възможно да се случи това! Той затвори очи. „Мисли! Мисли! Защо Лангтън носеше писмо, адресирано до мен в кесията си? Ако не беше умрял, щеше ли да ми го даде и щеше ли да може да ми каже кой го е написал? Звънарят е поел огромен риск. Какво щеше да стане, ако Лангтън внезапно ми го беше подал по време на вечерята или след това? И как отровителят е знаел в коя чаша да сложи отровата?“ Отново се огледа. Трупът на Лангтън вече беше изнесен. Останалите го гледаха странно.

— Сър Хю — обади се лейди Матилда, — стана късно, всички сме изморени.

Корбет се изправи, опитвайки се да прикрие объркването и страха си от заплахите на Звънарят.

— Сега нищо не можем да направим — каза той. — Достатъчно преживяхме за днес.

— Бих искала да поговоря с теб, преди да си тръгнеш — каза лейди Матилда. — Сър Хю, в името на светлата памет на моя брат, основателя на този колеж — тя остро погледна Трипъм, — настоявам да говоря с теб.

Заместник-деканът сякаш се канеше да възрази, но вместо това гневно разпери ръце и излезе от стаята. Останалите го последваха. Лейди Матилда помоли Ранулф и Малтоут да излязат навън, заедно с мастър Мот. После затвори и залости вратата след тях и се върна при Корбет. Седна на масата и му направи знак да отиде при нея.

— Тук не могат да ни чуят — прошепна тя и се приведе към него. — Сър Хю, сигурно са ти казали, че кралят има шпионин в „Спароу Хол“.

Корбет се втренчи в нея.

— Някой, който му докладва какво става тук. — Лейди Матилда подръпна ръкавите на роклята си. — Аз съм този шпионин, сър Хю. Брат ми беше предан на краля във война и в мир. Този колеж — тя леко повиши глас и на бузите ѝ се появиха гневни червени петна, — това място беше съградено, за да се учат хората, а сега е станало за смях!

— Кралят ли те помоли да му изпращаш сведения? — попита Корбет.

Жълтеникавото лице на лейди Матилда се отпусна, макар очите ѝ още да блестяха от гняв.

— Не, аз си предложих услугите, сър Хю. Знаеш ли моята история? Когато бях млада, въртях рицарите на малкия си пръст. — Лицето ѝ се смекчи. — Навремето, Корбет, бях красавица. Мъжете се молеха да целунат тази костелива и сбръчкана ръка. Кралските рицари често носеха моите цветове на турнирите. — Тя се усмихна и лицето ѝ придоби дяволито изражение. — Дори Едуард Дългокракия се опитваше да ме вкара в леглото си. Аз му бях вярна поданица — добави тя сухо и сплете отрупаните си с пръстени ръце. — Това бяха хубави дни, Корбет. Дни на война, на маршируващи армии и развети знамена, на шпиони и предатели. Ако дьо Монфор беше спечелил, друг крал щеше да се възкачи на престола в Уестминстър и хора като мен и брат ми щяха да отидат в тъмницата. Чувал ли си тази история?

Корбет поклати глава, очарован от изразителния глас на тази стара, но запазила духа си жена.

— В разгара на битката при Ийвшъм, петима от рицарите на дьо Монфор се опитали да стигнат до краля и да го убият. Повалили телохранителя му и били на път да го сторят, но моят брат Хенри бил там. — Тя повдигна глава, в очите ѝ блестяха сълзи. — Кралят казва, че стоял непоклатим като скала; краката му били вкоренени като дъбове в земята, големият му боен меч свистял като вихрушка и онези петима рицари така и не стигнали до краля. Брат ми ги убил всички. Същата нощ в палатката си Едуард тържествено се заклел. — Тя затвори очи и развълнувано произнесе: — „Давам тържествена клетва и никога няма да я престъпя“, казал той с ръка на реликва с образа на Едуард Изповедника. „Когато Хенри Браос или някой от неговото семейство имат нужда от моята помощ, ще я получат.“ — Лейди Матилда отвори очи. — Брат ми не се е сражавал срещу дьо Монфор

— продължи тя, — за да види своето начинание тук, провалено от надутите студентчета. Затова, Корбет, аз предложих услугите си на краля.

— И какво откри?

— Въпросът не е какво съм открила — отвърна тя. — Сър Хю, живея тук от години, виждала съм много преподаватели да идват и да си отиват, но... тези тук! — Тя въздъхна. — Старият Копсейл беше истински учен, но останалите! Пасърел беше дебелак, който живееше, само за да се натъпче! Лангтън беше нищожество, което няма да липсва на никого, тъй като и приживе не го забелязваха. Барнет е пияница, който има слабост към хубавичките уличници. Чърчли е толкова тесногръд, че не знам дали изобщо подозира, че извън Оксфорд съществува и друг свят.

— Ами Трипъм, заместник-деканът?

— Мастър Трипъм е змия — отвърна тя. — Змия, която удобно се е увила около „Спароу Хол“ и иска да си го присвои. Той иска да стане декан. Няма да плаче за смъртта на Пасърел или Лангтън. Ще побърза да назначи на местата им свои хора. Той е нагъл! — злобно каза тя. — Крадец и изнудвач, който тъпче паметта на брат ми...

— Защо крадец? — прекъсна я Корбет.

— Той отговаря и за сметките ни — обясни лейди Матилда. — Колежът има приходи от много места — ниви, хамбари, имения в Есекс, риболов в Харич и Уолтън-он-Нейз. Парите идват от много места. Сигурна съм, че някои остават в ръцете на мастър Трипъм.

— Ами изнудвач? — попита Корбет.

— Той знае всички малки пороци на своите колеги — отвърна лейди Матилда. — Барнет е добре известен със слабостта си към уличниците. Чърчли обича младежите, особено от Уелс. Вече видях онзи нахалник Дейвид-ап-Томас. Виждала съм Чърчли да го потупва отзад. Той е истински нехранимайко.

— Ами Епълстън?

Погледът на лейди Матилда се смекчи.

— Лионард Епълстън е добър преподавател; истински учен, умел в логиката и дебатите. Студентите се тълпят на лекциите му.

— Но?

— Но и той има тайни в миналото си. Знаем го от Трипъм, който се опитва да спечели благоразположението ми. — Тя изсумтя. —

Всъщност, Епълстън не е истинското му име. — Тя изкриви устни. — Казва се дьо Монфор. О, не, не — Матилда вдигна ръка, когато върху лицето на Корбет се изписа изненада, — той е незаконен син.

— И кралят знае ли за това?

— Да.

— И какво?

Тя сви рамене.

— Не може да го арестува, само защото е издънка на графа предател.

— А на кого симпатизира?

— Потаен е. Веднъж го намерих да рови из документите на брат ми в библиотеката, където се пазят някои от прокламациите на дьо Монфор. Успях да видя книгата, която четеше, преди да я затвори. Когато вдигна поглед, в очите му имаше сълзи.

— Значи би могъл да бъде Звънарят?

— Всеки може да е Звънарят — отвърна Матилда. — Освен мастър Мот.

— Той се носи като призрак из колежа.

Лейди Матилда почука по слепоочието си.

— Мастър Мот не е луд, сър Хю, но му е трудно да помни. Не забравяй, той не може нито да чува, нито да говори, нито да пише и чете. — Лейди Матилда се изправи и наклони глава встрани, сякаш се вслушваше в нещо. — Не знам кой е Звънарят, Корбет. Видя ли се с шерифа Бълок?

Писарят кимна.

— Той ни мрази! — заяви тя. — Освен това не забравяй и студентите — не си мисли, че са толкова бедни, колкото изглеждат. Много от тях произхождат от богати семейства, особено уелсците. Дядовците им са се били на страната на дьо Монфор, а по-късно бащите и големите им братя са защитавали Уелс срещу кралската войска. — Тя приближи и докосна посивелите къдрици на Корбет. — Също като красивата Мейв, твоята жена.

— Бог да я пази! — Корбет стана. — Тя вече си е легнала, а и на мен ми е време, лейди Матилда.

Той хвана студената ѝ слаба ръка и я целуна.

— Боиш ли се, сър Хю? — попита го тя. — Ще смутят ли съня ти заплахите на Звънарят?

— *In media vitae* — отвърна той — *sumus in morte*. В разцвета на живота смъртта ни покосява. — Корбет отиде до вратата и се обърна. — По-скоро ме интересува какво ще кажат останалите за теб.

Лейди Матилда се засмя и възвръстта, и болката изчезнаха от лицето ѝ.

— Знаеш ли какво мисля аз, Корбет? — Тя замълча, играейки си с шнура около талията си. — Мисля, че Звънарят е наблизко. Може би той преследва теб, сър Хю, но помни, че аз съм сестра на сър Хенри Браос. — Тя се изправи. — Знаем, че няма да ме остави жива!

[1] Свети Беда (672–735 г.) свещеник, историк, култът към него като светец е поддържан в северна Англия през средните векове. — Бел.ред. ↑

[2] Le corbeau (фр.) — гарван. — Бел.ред. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Корбет излезе от библиотеката и се сблъска с мастър Мот, който бързаше да се върне при господарката си. Ранулф се почука по слепоочието.

— Не се обиждай, господарю. Мастър Мот е още дете. Лейди Матилда за него е едновременно майка и Бог. Едва не задраска по вратата, за да влезе.

— Знам — отвърна Корбет. — Тя е уплашена. Смята, че Звънарят си е набелязал жертви и че нейното име е между тях.

Един прислужник ги чакаше, за да ги изпрати. Корбет се извини и излезе през една малка странична врата, която водеше в градината. Пълната луна сияеше над моравите и цветните лехи и обточваше силуетите на растенията със сребро. От лявата страна имаше преградна стена, а вдясно — редица сгради. Корбет погледна към прозореца на библиотеката.

— Да, възможно е — прошепна той. — Виж, Ранулф. От двете страни има две малки подпори, а отпред е живият плет — зад тях се е крил убиецът. — Той посочи тясната пътечка, която минаваше между плета и стената на сградата. — Ако никой не го е видял да идва насам, спокойно е могъл да остане незабелязан.

Корбет продължи предпазливо — плетът беше трънлив, а почвата под краката му мокра и хлъзгава след скорошния дъжд. Той спря под прозореца на библиотеката — беше затворен, но през капациите проникваха тънки ивици светлина. После се върна при спътниците си. Малтоут се беше облегал на вратата и заспиваше.

— Значи убиецът може да го е застрелял оттам? — попита Ранулф. — А после е бутнал капациите и затворил прозореца?

— Така ми се струва — бавно отвърна Корбет. — Но може да не съм толкова умен, колкото си мисля. Знаем, че прозорецът и капациите са били затворени. Знаем и че Ашъм е бил в библиотеката, за да търси начин да разкрие Звънаря или поне така предполагаме. Представи си как седи на масата. Чува почукване, отива и отваря капациите.

— И после прозореца? — помогна му Ранулф.

— Не — замислено каза Корбет. — Точно тук е слабото място в теорията ми. Представи си, Ранулф, че имаш подозрения кой може да е Звънарят и си се заключил в библиотеката, за да намериш доказателствата. Някой чука на прозореца, ти отваряш капациите и виждаш през стъклото лицето на онзи, когото подозиращ — ще отвориш ли? Като знаещ, че Звънарят вероятно е убил и декана Джон Копсейл?

— Не — отвърна Ранулф, — няма. Но може би Ашъм не е бил сигурен или е се е колебаел между няколко заподозрени.

— Може би... Както и да е. — Корбет разтърси Малтоут за ръката. — Минава полунощ и е време да си лягаме.

Те се върнаха в колежа и излязоха през главния вход на улицата. Виждаше се само слабата светлина на свещите високо в прозорците на общежитието. Просяк с отрязани до коленете крака се появи от една улица, придвижвайки се на малка количка, и задрънка с купичката си.

— Дайте едно пени — изхленчи той — на стария войник!

Корбет се приведе и се загледа в обезобразеното му лице. — Едното му око беше полузатворено, а около устата имаше гноясали рани. Писарят пусна две пенита в глинената купа.

— Какво виждаш, старче? — попита той. — Какво виждаш нощем? Кой излиза от колежа или от общежитието?

Просякът отвори уста, в която проблесна само един зъб, остър и закривен.

— Никой не закача бедния Ейлрик — отвърна той. — И той не вижда нищо. Но плъховете имат повече от един изход в дупките си.

— Значи си виждал хора да се измъкват от тук нощем?

— Виждам сенки — отвърна Ейлрик. — Забулени сенки се плъзгат покрай бедния Ейлрик, без да му дадат нито пени.

— И къде отиват? — попита Корбет.

— Изчезват в нощта като прилепи. — Просякът приближи лицето си към него. — Те са сатанинско сборище. — И той размаха пръсти пред очите на Корбет. — Ейлрик може да брои, като дете ходеше в църковното училище. Тринадесет излизат и тринадесет се връщат — дяволска дузина. Това е всичко, което знам.

Корбет пусна още едно пени в купичката му и погледна през рамо към Ранулф, който подкрепяше Малтоут. Продължиха по улицата.

След като дълго чукаха по вратата, пазачът дръпна резетата; ключалките заскърцаха, докато превърташе ключовете в тях. Влязоха в мрачния коридор. Корбет се отправи към стълбището, но Ранулф, който беше разбудил Малтоут, го дръпна за ръкава и посочи към една врата, под която се процеждаше светлина от свещ. Корбет спря и дочу тих разговор и смях; отвори вратата и влезе в трапезарията. Дейвид-ап-Томас, чиято коса беше по-разрошена от обичайното, седеше на една маса, заобиколен от приятелите си. Корбет усмихнато го поздрави. Ап Томас остави заровете си и намръщено отговори. Писарят сви рамене и понечи да си тръгне.

— Не, не, мастър — прошепна Ранулф. — Заведи Малтоут в стаята ни. Аз искам да си поговоря с нашия приятел от Уелс.

— Но без неприятности! — предупреди го Корбет.

Ранулф се усмихна, промъкна се край него и прекоси трапезарията. Отметна плаща си, така че дългият нож на колана му да се вижда добре. Докато се приближаваше, един от събралите се започна да грачи. Намекваше за Льо Корбо, гарван — норманската дума, от която идваше името на Корбет. Ранулф сви рамене. Проби си път и извади собствените си фалшиви зарове. Без да сваля поглед от Ап Томас, той хвърли и заровете изтракаха върху масата.

— Две шестици!

Ап Томас хвърли своите, но успя да метне само тройка и четворка. Ранулф, чиито зарове бяха подправени от най-добрия измамник в Лондон, отново хвърли. Ап Томас нямаше друг избор, освен да го последва, но всеки път хвърляше по-малко от него. Ранулф въздъхна, взе заровете си и ги прибра в кесията си.

— Изгуби, уелсецо — каза той. — Но и никога не си имал шанс да спечелиш.

Ап Томас рязко се изправи и ръката му посегна към ножа. Ранулф се отдръпна и острието на камата му внезапно се оказа притиснато до гърлото на уелсеца.

— Сигурен съм — каза писарят, — че никой от твоите приятели няма да мръдне или ръката ми може да трепне. Но ти, сър, ако искаш, можеш да извадиш ножа си.

— Това беше само игра — каза уелсецът през зъби с вирната брадичка. — Мислех, че мамиш.

— Но сега разбираш, че си се излъгал.

— Разбира се — дрезгаво каза Ап Томас.

— Добре — усмихна се Ранулф. — Тогава следващия път, когато срещнеш господаря ми и той ти се усмихне, отвърни му със същото. И никакво грачене повече. Съгласни ли сте? — Той се огледа и от всички страни се дочу утвърдително мърморене. — Добре! — Ранулф прибра камата си, излезе от трапезарията и се изкачи по стълбите.

Малтоут вече беше в леглото и хъркаше като прасе. В съседната стая Корбет беше коленичил, прехвърляше броеницата със затворени очи и безмълвно шепнеше молитва.

— Лека нощ, господарю.

Корбет отвори очи и се усмихна.

— Лека нощ, Ранулф. Няма да говорим тук — добави той. — Бог вижда, че сигурно и стените имат уши. Ще оставим разговора за утре, след службата.

Ранулф се върна в собствената си стая. Увери се, че Малтоут е добре завит, отиде до прозореца и отвори капаците. Взря се през тесния прозорец към обсипаното със звезди небе. Радваше се, че отново е на кралска служба, далеч от Лейтън с неговите самотни поля и гори. Нещо повече, сега вратите пред него щяха да се отворят, а амбицията на Ранулф да се изкачи по стръмната, хлъзгава стълба на йерархията беше по-силна от всякога. Беше твърде горд, за да хленчи на Корбет и твърде благодарен, за да изостави господаря си и лейди Мейв и да си търси късмета.

Пристигането на краля в Лейтън беше променило всичко. Точно преди да си тръгне, когато Корбет беше зает с нещо друго, Едуард беше придърпал Ранулф настрана. Беше се усамотил с него в един далечен ъгъл, оповестявайки на висок глас, че иска да му разкаже някаква случка с един епископ, когото и двамата познавали. Щом се скриха от погледа на останалите в един тесен коридор, настроението на краля рязко се беше променило.

— Добре ли е сър Хю, Ранулф?

— Да, твое величество, предан, както винаги, но се притеснява за лейди Мейв, а и за разлика от останалите не обича кръвопролитията и войната.

— Но ти си по-различен, Ранулф. Нали, секретарю на Зеления восьъчен печат?

— Всеки има своя път, твое величество.

— Така е, Ранулф, и често го изминава сам. Ако Корбет не се върне на постоянна служба при мен — добави кралят, — тогава ти трябва да го направиш. — Той се усмихна. — В очите ти чета амбиция, Ранулф-ат-Нюгейт; и тя те изгаря като огън. Вече знаеш френски и латински, нали? Майстор си на съставянето на писма и слагането на печати? Пъргав, наблюдателен, умен, ти не би имал нищо против да убиваш враговете на краля, нали?

— Твое величество може да бъде сигурен в това.

Кралят обгърна раменете на Ранулф и го притегли към себе си.

— Корбет е добър човек — прошепна Едуард. — Предан и честен, страстно вярващ в справедливостта. Той ще отиде в Оксфорд, Ранулф и ще залови Звънарят. Сигурен съм в това. Но ти ще имаш друга задача.

— Каква, твое величество?

— Не искам Звънарят да бъде изправен пред кралския съд в Уестминстър. Не искам да му предоставя възможност да говори пред мен и пред хората за проклетия дьо Монфор! — Кралят яростно просъска омразното име, после замълча, без да сваля поглед от Ранулф.

— И какво, твое величество?

— И какво, твое величество! — имитира го Едуард. — Мое величество иска да убиеш Звънарят, когато Корбет го залови. Разбираш ли? Да го екзекутираш в името на своя крал!

После Едуард го отблъсна лекичко и се върна при спътниците си. Разговорът беше разпалил амбициите на Ранулф, но той беше разтревожен: имаше нещо, което кралят беше премълчал. Потупа дръжката на камата си — очевидно Звънарят се стремеше да опетни името на „Спароу Хол“ и Короната. А какъв по-добър начин от това да убие кралския пратеник? Ранулф затвори капациите. Събу ботушите си и легна. Известно време мислите му се връщаха към Ап Томас и студентите в трапезарията, после угаси свещта. Реши, че някоя от следващите нощи ще разбере защо уелсецът и неговите приятели имаха стръкчета влажна трева по ботушите и гамашите. В общежитието нямаше градина, а улиците на Оксфорд представляваха кални пътеки. Бяха ли ходили Ап Томас и приятелите му извън града, там, където бяха открити ужасните трупове? Ами амулетите, които беше зърнал на вратовете им...?

Корбет коленичи в параклиса, посветен на ангелите-пазители, в църквата „Сейнт Майкъл“. Пред олтара свещеникът водеше слабо посетената утринна служба. Корбет погледна през рамо и се усмихна. Малтоут се беше облегал на една колона със затворени очи; още не се беше възстановил от пира предишната вечер. Ранулф беше коленичил до него; Корбет се чудеше на кой ли Бог се моли прислужникът му. Ранулф никога не беше говорил за вярата си, но редовно присъстваше на службите и се причестяваше, без да възразява. Погледът на Корбет се отправи към стените на параклиса. Беше заинтригуван от сцените, изобразени там: отляво дяволи с огромни мрежи ловяха души в някаква митична гора, докато над тях ангели с извадени мечове се опитваха да освободят нещастниците. На другата стена със смели щрихи художникът беше изобразил един огледален свят — заек, който преследва ловеца. Корбет беше очарован от огромния ръждивокафяв заек с бяло коремче, който вървеше изправен на задните си крака, праметнал през рамо мрежа, в която се гърчеха няколко безпомощни души.

Когато литургията свърши, Корбет разпита отец Винсънт.

— Значи рисунките ти харесват? — зарадва се свещеникът. — Той свали филоната^[1] си и го сгъна внимателно, преди да го сложи на стълбите на олтара.

— Да, много са оригинални — отвърна Корбет.

— Аз лично ги нарисувах — каза тържествено отец Винсънт. — Боя се, че не съм много добър художник, но на млади години бях ловец, лесничей на кралска служба в Уудсток. — Свещеникът приключи със събличането и угаси свещите на страничния олтар. — Значи ти си кралският писар, така ли? — попита той. — Толкова много хора идват тук! Но едва ли си дошъл да се любиваш на картините ми, а по-скоро да ме разпиташ за горкия Пасърел, нали?

Свещеникът го поведе надолу по стълбите и посочи вратата в преградата пред хора.

— Там беше паднал мъртъв горкият човечец! Лицето му беше подпухнало, тялото му сгърчено в агония. — Той почука Корбет по рамото и посочи към Малтоут. — Ако иска, може да седне някъде. Изглежда още не се е събудил.

Малтоут се подчини с радост, а отец Винсънт поведе Ранулф и Корбет към главния олтар.

— Тук оставих Пасърел. Дадох му кана вино и поднос с храна. Той не беше много разговорлив, затова го оставих сам. Предупредих тълпата студенти, които го преследваха, че ако не напуснат Божия дом, ще ги отлъча на място. Оставих страничната врата отключена и си легнах.

— Не заспивай! — проехтя глас. — Не заспивай и бъди готов! Сатаната е като ревящ лъв, който броди в мрака и търси кого да погълне!

Ранулф се обърна с ръка на камата при този вик, който прокълна като камбана из църквата.

— Това е Магдалена, нашата отшелница — извини я отец Винсънт.

Корбет се загледа в странната, подобна на кутия постройка, иззидана над главния вход. Тя му напомни на хранилката, която Мейв беше направила и поставяше на едно дърво за птиците през зимата.

— Нищо ли не знаеш за убийството на Пасърел? — попита той.

— Абсолютно нищо.

— Магдалена не е ли могла да те предупреди?

— Тя е почти луда — прошепна отец Винсънт. — Както казах, дадох на Пасърел храна и отидох да си легна. Страничната врата беше отключена, за да може да излезе, ако иска да се облекчи.

— И той нищо ли не ти каза? — настоя Корбет. — Не ти ли обясни защо така внезапно е избягал от „Спароу Хол“?

— Не, беше просто един уплашен човечец — отвърна отец Винсънт, — който хленчеше, че е невинен.

Корбет погледна през рамо и видя, че Ранулф се опитва да събуди Малтоут.

— Малтоут! — нареди той. — Върни се в „Спароу Хол“ и ни чакай там.

Конярят не дочака втора покана, а хукна към входа на църквата.

— Бих искал да говоря с отшелницата — каза Корбет. — Разбрах, че не само е видяла убиеца на Пасърел, но и преди много години е проклела основателя на „Спароу Хол“, сър Хенри Браос.

— Значи си чул историята?

Отец Винсънт ги поведе към килията на отшелницата и спря под нея.

— Магдалена! — извика той. — Дошли са ни на гости кралски хора. Искат да говорят с теб!

— Аз съм тук! — отвърна гласът. — Аз служа на Царя на царете!

— Магдалена! — извика Корбет. — Аз съм сър Хю Корбет, кралски писар. Не ти мисля злото. Трябва да ти задам няколко въпроса, но не искам да нарушавам уединението ти, като вляза при теб. Преди да си тръгна, ще ти оставя нещичко, за да запалиш свещи и да се помолиш за душата ми.

Писарят видя, че кожата, която закриваше малкото прозорче, лекичко се отмести. Зърна горе дрипава фигура с посивяла коса, която бързаше по тясната галерия, шляпайки със сандалите си по каменните плочи. След миг Магдалена се появи в църквата. Беше приведена почти на две, мръснобялата ѝ коса падаше до кръста. Очите ѝ бяха ясни, но Корбет беше поразен от зловещия начин, по който беше изрисувала лицето си: дясната ѝ буза беше черна, а лявата — бяла. В ръцете си носеше малко, пукнато огледало. Тя приседна до една колона и се загледа в огледалото, докато костеливите ѝ пръсти премятаха грубата броеница, увита около дясната ѝ китка, а устните ѝ се движеха в безмълвна молитва. Тя вдигна поглед. Ясните ѝ, пронизващи очи изучаваха Корбет.

— Кажу ми, мрачни писарю, какво искаш от бедната Магдалена? — Погледът ѝ се отмести към Ранулф. — Ти и твоят войник. Защо нарушавате покоя ми?

— Защото виждаш разни неща. — Корбет приклепна до нея и извади сребърна монета от кесията си.

— Магдалена вижда много неща в мрака на нощта — отвърна тя. — Виждала съм демони да изскачат от ада и Божията светлина да озарява храма. Аз съм нещастна грешница в Божиите ръце. — Тя докосна лицето си с огледалото. — Някога бях красива. Сега боядисвам лицето си в черно и бяло и нося огледалото навсякъде със себе си. Черното е знакът на смъртта. Бялото е символът на моя надиплен покров.

— Какви други неща виждаш? — попита Корбет и посочи нагоре към килията ѝ. — Ти се молиш над входа на храма. Виждала ли си Звънаря?

— Чух го — отвърна тя. — През нощта, в която забодее една от прокламациите си на вратата. Дишаше тежко. Ето, казах си, това е човек, преследван от демони! Но така и трябва! — продължи тя с напевен глас. — „Спароу Хол“ е прокълнато място. Кула върху пясъчни основи. — Гласът ѝ се извиси. — Ще паднат дъждове, ще веят ветрове. Този род ще загине и падението му ще бъде голямо!

— Защо да е прокълнато? — попита Корбет.

— Преди много години, мрачни писарю... — тя докосна лицето на Корбет. — Очите ти са потайни, но добри. Не би трябвало да си при мен, а при жена си и детето си. — Тя съзря изненадата върху лицето на писаря. — Виждам, че обичаш жените — продължи тя. — Мъжът ми беше красавец като теб. Беше добър човек и отиде да се бие на страната на славния дьо Монфор. Така и не се завърна — насякоха го като животно върху тезгяха на касапина. Аз и момчето ми останахме сами у дома. Живеехме в избите и коридорите, в тъмнина, но и в безопасност. — Тя плю и броеницата изтрака в огледалото. — После дойде Браос. Колко беше надменен, как виреше глава! Той и онази красива кучка, неговата сестра! Изхвърлиха ме! Детето ми умря и аз ги проклетх! — Магдалена изтрака с броеницата. — Сега Звънарят идва, за да предупреди за приближаващата смърт и унищожение.

— Но ти не знаеш кой е той, така ли? — попита Корбет.

— Демон от ада! Таласъм, който не е приключил делото си.

— И ти видя нещастния Пасърел да умира?

Магдалена вдигна поглед и в очите ѝ проблеснаха лукави искрици.

— Бях коленичила пред прозорчето си — отвърна тя. — Гледах Божествената светлина. — Тя посочи към олтара. — Чух вратата да се отваря и една тъмна сянка се промъкна като крадец в нощта. Да, точно така стана. Беше напрегнат като струна. Глупакът Пасърел изпи виното и умря в грях пред лицето на Всемогъщия. О! — Тя затвори очи. — Колко ужасно е за грешната душа да попадне в ръцете на Живия Бог!

— Каква беше сянката? — попита Корбет.

Сега Магдалена беше вперила поглед в сребърната монета в ръката му.

— Не можах да я разгледам — уморено отвърна тя и се изправи. — Казах достатъчно.

Корбет ѝ подаде монетата и отшелницата отново тръгна нагоре по стълбите. Отец Винсънт ги изведе от църквата.

— Какво стана с каната и чашата? — попита Корбет.

— Изхвърлих ги — отвърна свещеникът. — Не бяха нищо особено, такива можеш да видиш във всяка кръчма.

Корбет му благодари. Тръгнаха по пътеката към гробището и излязоха през портата на църковния двор.

— Ще хапнем ли нещо? — с надежда попита Ранулф.

Корбет поклати глава.

— Нека първо посетим „Сейнт Осит“.

— Тук не научихме нищо — обяви Ранулф.

— Аз научих — усмихна му се Корбет.

Един пътуващ търговец ги упъти и те завиха по Броуд Стрийт. Денят беше хубав. Улиците бяха претъпкани с каруци с храна, бурета и бъчви, врява от многобройните сергии и магазини изпълваше въздуха. Някъде удряха чукове, на друго място сглобяваха бъчви, от кръчмите се носеше дрънчене на съдове. Мъже, жени и деца се движеха на групи по улицата, блъскаха се и се бутаха. Къщите от двете страни бяха наклонени напред и разкривените им стени бяха подпрени със стълбове, които допълнително затрудняваха разминаването. Каруцари и момчета, бутащи ръчни колички, се ругаеха и караха помежду си. Носачи, потънали в пот под тежкия си товар, се опитваха да си пробият път с обелени върбови тояги. Тлъсти търговци, стиснали кесии с пари, обикаляха сергиите и магазинчетата. Странстващи продавачи с овесени на вратовете подноси се опитваха да продадат джунджуриите си на всеки срещнат, включително на Корбет и Ранулф. Веднъж се наложи Корбет да спре и избута Ранулф във входа на едно магазинче. Чиракът, който реши, че са дошли да купуват, ги задържа за ръкавите и ги принуди набързо да продължат.

— Тук винаги ли е така? — прошепна Ранулф.

Отговорът на Корбет беше удавен от крясъците, които пронизваха въздуха.

„Горещ грах!“ „Ситни въглища!“ „Нови метли!“ „Зелени метли!“ „Хляб и месо за бедните затворници от Бокардо!“

Просяци с празни купички се тълпяха като бълхи. Количкари продаваха ябълки от градските овощни градини, а на кръстопътя за пазара певци се надпреварваха яростно да пеят и разказват новините.

Дори проститутките и техните сводници бяха излезли да търсят клиенти. Навсякъде имаше студенти, някои облечени в брокат, други в дрипи; те скитаха на групи с присвити очи и ръцете им бяха винаги готови да посегнат към камите.

Корбет спря в кръчмата „Веселите момичета“ и накара Ранулф да наеме стая, която да използват по-късно. Щом с това беше приключено, те продължиха през Карфакс и по тясната мръсна уличка към болницата „Сейнт Осит“ — занемарено триетажно здание, което се издигаше в двор, ограден от каменна стена. На портата се тълпяха просяци. В покрития с чакъл двор уморен на вид послушник в кафяво расо, препасано с мръсен шнур, им раздаваше комати твърд ечемичен хляб. Те се бяха наредили пред дървена маса, където други двама послушници разпределяха димящи купи с месо и зеленчуци. Корбет и Ранулф си проправиха път натам.

— Никога не съм виждал подобно място — прошепна Ранулф. — Дори в Лондон.

Корбет можеше само да се съгласи. Тук имаше поне сто просяци, някои по-млади и жизнени, но повечето стари и прегърбени, облечени в дрипи. По-голямата част бяха бивши войници — те все още носеха следите от ужасните си рани; с лица, изгорени от врящо масло, безоки, куци; мнозина лежаха върху импровизирани носилки. Корбет забеляза, че и тук, както в други болници, където беше ходил, въпреки възрастта, раните и бедността си, тези мъже бяха решени да оцелеят, вкопчили се в останалата им искрица живот. В известен смисъл, заключи той, смъртта на тези хора беше по-жестока от делото на убиеца в „Спароу Хол“. Тези хора бяха беззащитни — мъже, които въпреки тежката си съдба, продължаваха да се борят.

— Мога ли да ви помогна?

Корбет се обърна. Гласът беше мек и мелодичен, но мъжът, който се беше обърнал към него, беше висок и добре сложен. Беше облечен в кафяво расо на францискански монах, имаше добре поддържана тонзура, но в лице приличаше на добродушен жабок с постоянно примигващите си очи и пълните устни, които се разтягаха в усмивка.

— Съжалявам, че съм грозен — заяви францисканецът и потупа Корбет по рамото. Ръката му беше като мечешка лапа. — Чета по очите ти какво си мислиш, сър. За хората съм грозен, но може би Бог мисли иначе.

— Търся игумена — отвърна Корбет. — И мисля, че човек, който се грижи за бедните, не може да е грозен.

Францисканецът стисна ръката му и здраво я разтърси.

— Ти трябваше да станеш францисканец — изрева той. — Кой си, по дяволите?

Корбет му обясни.

— Аз съм брат Анджело — представи се монахът. — Аз съм игуменът. Това е моето имение, моят дворец. — Той вдигна поглед и присви очи към слънцето. — Храним по двеста просяци на ден — продължи той. — Но ти не си дошъл да ни помагаш, нали? И със сигурност не носиш пари от краля.

Францисканецът покани Корбет да се качи по стълбите към болницата и го въведе в белосаната си килия. Корбет и Ранулф приседнаха на леглото, докато отец Анджело си примъкна един стол.

— Тук си заради Звънаря, нали? Всички чухме за този смахнат негодник и убийствата в „Спароу Хол“.

— Кралят чу и за убийствата в „Сейнт Осит“, или по-точно — бързо добави Корбет, когато видя как усмивката на лицето на монаха изчезва, — за труповете, открити в горите извън града.

— Малко знаем за това — призна брат Анджело. — Огледай се, писарю; тези хора са бедни и нещастни просяци. Кой, за Бога, може да бъде толкова жесток с тях? Не мога да си го обясня — добави той — и не мога да ти помогна.

— Не си ли чул никакви слухове? — попита Корбет.

Брат Анджело поклати глава.

— Нищо освен безумните дрънканици на Годрик — промърмори той. — Сам знаеш, Корбет, хората идват и си отиват оттук, когато пожелаят. Те просят по градските улици и са безпомощни, лесна плячка за човешката злоба и омраза.

— Помниш ли Брейкспиър? — попита Корбет. — Войник, бивш командир от армията на краля?

— Тук има много такива — извини се брат Анджело, поклащайки глава и погледна Ранулф. — Ти имаш вид на войник, приятелю. — Той посочи меча, камата и кожените му ботуши. — Вървиш наперено. — Наведе се и го потупа по ръката. — Излез навън, войниче, и виж бъдещето си. Някога те също са се перчили под слънцето като теб. Но, стига, ще отида да намеря стария Годрик.

Той ги поведе по белосания коридор, нагоре по някакви стълби и ги въведе в едно спално помещение. Стаята беше скромна, но стените и пода бяха чисти, ухаеше на сапун и ароматни билки. До всяка стена имаше редица легла със столче от едната страна и малка, грубо скована маса от другата. Повечето от обитателите ѝ спяха или придрямваха. Послушници минаваха от легло на легло и миеха лицата и ръцете им преди закуска.

Ранулф отстъпи.

— Няма да стана просяк — прошепна той. — Предпочитам или да забогатяя, или да ме обесят.

— Само внимавай — отвърна му Корбет — да не забогатееш и после да те обесят.

— Елате — прикани ги Анджелио към едно легло, в което мъжът се беше облегал на възглавниците. Беше плешив, лицето му набръчкано и посивяло от изтощение, но очите му бяха живи.

— Това е Годрик — обясни брат Анджелио, — отдавнашен член на моята енория. Човек, който е просил в Лондон, Кентърбъри, Дувър и дори в Бърик по време на похода към Шотландия. Е, Годрик — потупа той просяка по плешивото теме, — кажи на гостите ни какво си видял.

Годрик се обърна.

— Бях в гората — прошепна той.

— Коя гора? — попита Корбет.

— На север, на юг и на изток от града — отвърна Годрик.

— И какво видя, старче?

— Бог ми е свидетел — отвърна просякът, — видях адския огън и дявола с неговата свита да танцуват на лунна светлина. Слушай какво ти казвам — той сграбчи ръката на Корбет, — самият дявол е дошъл в Оксфорд.

[1] Богослужебна дреха на свещеник, която се облича върху другите одежди. — Бел.ред. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Корбет сложи ръката си върху тази на просяка.

— Какви дяволи? — попита той.

— В гората — прошепна Годрик. — Танцуваха около огньовете на Белтейн. Носеха кози кожи!

— А видя ли кръв? — попита Корбет.

— По ръцете и лицата им. Когато бях млад — продължи Годрик, — бях браконьер. Можех да улова заек или тлъст фазан, докато мигнеш. — През тази пролет реших отново да си опитам късмета и два пъти видях дяволския танц.

— Колко бяха дяволите? — попита Корбет.

— Най-малко тринадесет. Прокълнатото число — отвърна предизвикателно Годрик.

— Казал ли си за това на някой друг?

— Казах на брат Анджело, но той ми се присмя. — Годрик се облегна на възглавниците. — Това е всичко, което знам, а сега старият Годрик иска да спи. — И просякът извърна лицето си.

Корбет и Ранулф излязоха от лечебницата и последваха брат Анджело надолу по стълбите във все още оживения двор.

— Чувал ли си друг път такива истории? — попита писарят.

— Само бръщолевенето на Годрик — отвърна монахът. — Но сър Хю — мрачното лице на брат Анджело се разведри, — Бог знае къде блуждае обърканият му мозък. — Той вдигна голямата си лапа и ги благослови. — Довиждане.

Корбет и Ранулф напуснаха болницата и излязоха на Брод Стрийт. Тълпата беше оредяла, защото колегите бяха отворени и студентите бяха влезли на сутрешните си лекции. Следван от Ранулф, Корбет пъргаво мина по дъската, сложена над голямата воняща канавка, която минаваше по средата на улицата.

Пред кръчмата „Веселите момичета“ един касапин, разположил сергията си до тази на бръснар хирург, хвърляше черва и вътрешности

на улицата. Зад сергията един закачулен ловец на плъхове със злобно на вид куче, призоваваше клиентите си.

— Плъхове и мишки! — припяваше той, заглушавайки врявата наоколо. — Имате ли плъхове, мишки, белки или невестулки? Или някоя стара свиня, болна от тения? Аз убивам всичко, убивам и къртици! Мога да избия паразитите, които влизат и излизат от дупките си!

Мъжът се изкашля и плю. Канеше се да започне отново, но се отдръпна, когато Корбет и Ранулф си пробиха път през тълпата.

— Имате ли плъхове, сър? — попита ловецът.

— Да, имаме — отвърна Ранулф. — Но не знаем къде са, а и те ходят на два крака.

Преди изненаданият мъж да успее да му отвърне, Ранулф последва Корбет в кръчмата. Съдържателят с мазна престилка ги поведе припряно към таванската стая, която Ранулф беше наел. Помещението миришеше на застояло. Имаше сламеник, маса, пейка и два стола. Ранулф се изтегна на леглото, но веднага скочи, ругаейки бълхите, които се бяха струпали върху панталона му. Той седна на столчето под отворения прозорец и загледа Корбет, който отвори чантата с писмените си принадлежности и започна да ги подрежда на масата — перо, пемза и мастилница.

— Какво ще правим сега, сър? — рязко попита Ранулф.

Корбет се усмихна.

— Ние сме в Оксфорд, мастър Ранулф, затова ще следваме метода на Сократ. Ще измислим хипотеза и ще я изследваме подробно.

Той млъкна, когато на вратата се почука и една прислужница попита искат ли нещо за ядене или пиене. Корбет ѝ благодари, но отказа.

— Така — започна той. — Звънрят. Предател, който пише прокламации в подкрепа на отдавна мъртвия дьо Монфор. Закача ги на вратите на църквите или колежа из града. Очевидно това става винаги през нощта. Освен това Звънрят твърди, че живее в „Спароу Хол“. Какви въпроси можем да зададем?

— Не разбирам — прекъсна го Ранулф — защо не можем да открием кой е Звънрят по почерка, и по начина, по който изписва буквите?

Корбет натопи перото в отворената мастилница и внимателно записа нещо върху пергамента. После го подаде на Ранулф, който направи гримаса и му го върна.

— Звънарят — обяви той — би трябвало да пише всичко с един и същ почерк.

— Именно — отвърна Корбет. — Но почеркът на писаря е анонимен, Ранулф. Всички писари от канцеларията или хазната са обучавани по един и същи начин какво мастило и пера да използват и как да изписват буквите, затова Звънарят се крие зад тях. А дори да открием кой е писал писмата, това не означава, че именно той е Звънарят.

— Но защо твърди, че живее в „Спароу Хол“? — попита Ранулф.

Корбет се залюля на стола.

— Това обърква и мен. Защо изобщо споменава „Спароу Хол“? Защо не църквата „Сейнт Майкъл“ или „Сейнт Мери“ или дори тъмницата „Бокардо“?

— Може би заради проклятието? — предположи Ранулф. — Може би той знае за него и иска да опозори не само краля, но и паметта на сър Хенри Браос, който е основал колежа.

— Бих могъл да приема това — каза Корбет. — Човекът, написал тези прокламации е не само смел, но и притежава остър ум. Звънарят би могъл да е отвсякъде, но той се надява, че кралят ще се разгневи и ще унищожи „Спароу Хол“. И все пак — писарят се почеса по главата, — ние смятаме, че Звънарят наистина се намира в „Спароу Хол“ след мистериозната смърт на Копсейл в леглото му, на Ашъм в библиотеката, отравянето на Пасърел в църквата „Сейнт Майкъл“ и смъртта на Лангтън снощи.

— Да — добави Ранулф. — Убийството на Лангтън като че ли доказва, че убиецът броди из „Спароу Хол“.

— Да продължим нататък — предложи Корбет. — Звънарят разпространява прокламациите си посред нощ. Кой би могъл да броди по това време по улиците като прилеп?

— От „Спароу Хол“ ли? — попита Ранулф. — Всички преподаватели, включително Норис, са здрави мъже. Лейди Матилда няма причини да мрази колежа, който брат ѝ е основал. И не си я представям да броди нощем по улиците, понесла куп прокламации.

— Но тя си има мастър Мот! — възрази Корбет.

— Той е слабоумен — възрази Ранулф. — Глухоням, който не може нито да чете, нито да пише. Снощи го забелязах в библиотеката. Взе една книга и я гледаше наобратно. — Той се усмихна. — Сериозно ли си го представяш, сър, да ходи по улиците на Оксфорд в непрогледния мрак и да закача прокламациите на Звънарят наопаки?

— Разбира се — добави Корбет, — имаме и студентите, предвождани от прословутия Дейвид-ап-Томас. Ти предизвика ли го снощи?

— Не, господарю, само го подплаших. Но забелязах нещо: по ботушите на Ап Томас и приятелчетата му имаше стръкчета трева. Нещо повече, уелсецът, както и някои от останалите, носят на вратовете си амулети — метални кръгове с кръст в средата, върху които има парче евтино стъкло във формата на око.

— Виждал съм ги в Уелс — каза Корбет. — Носят ги онези, които вярват в старата религия и копнеят за славните дни на друидите.

— Кой са те? — попита Ранулф.

— Езически жреци — обясни Корбет. — Римският историк Тацит ги споменава, когато пише за остров Енгълси^[1]. Те се кланяли на богове, които живеели в дъбовете. Увесвали жертвите, които им принасяли, по клоните на дърветата.

— Както главите на нашите просяци?

— Възможно е — отвърна Корбет. — Освен това имаме несвързаните приказки на Годрик за огньовете и зловещо облечени хора, които извършвали някакви ритуали в гората. Но свързани ли са те със Звънарят? — Писарят сви рамене. — Да се придържаме към нашата хипотеза. Кой е Звънарят и как действа? — Той си пое дълбоко дъх. — Знаем, че Ашъм е бил на път да открие истината. Търсел е нещо в библиотеката, но се е издал пред Звънарят. Следователно... — Корбет почука с перото по бузата си. — Ашъм беше възрастен и болен човек. Не е бил свикнал да ходи из колежите или да броди из Оксфорд, затова трябва да е споделил подозренията си с някого от Спароу Хол. — Корбет се изправи, отиде до прозореца и погледна навън. — Мисля, че можем да бъдем сигурни — обяви той, — че Звънарят живее в „Спароу Хол“ или в общежитието срещу колежа.

— Но какво е търсел Ашъм? — попита Ранулф.

— Отново стигаме до заключението, което направихме — отвърна Корбет. — Ашъм бил извадил на масата книга, но по-късно

някой я прибрал в библиотеката: лесна работа за човек, който живее в „Спароу Хол“. Но да продължим нататък. Ашъм е бил улучен от стрела от арбалет, изстреляна от някой, който го е убедил да отвори прозореца на библиотеката. После Звънарят е хвърлил вътре писмото. Знаейки, че умира, Ашъм го е сграбчил и е започнал да пише нещо, което наподобява името на Пасърел, със собствената си кръв. Защо го е направил?

— Сещам се. — Ранулф скочи на крака и развълнувано запляска с ръце. — Сър, откъде знаем, че Ашъм е написал тези букви? Може би убиецът е прескочил през прозореца, хванал е пръста му и със собствената му кръв е изписал онези букви, за да обвини Пасърел.

Корбет се върна и седна на масата. Разпъди мухите, които кръжаха върху петната по дървената повърхност.

— Не се бях сетил за това, Ранулф — заяви той. — Възможно е, но да продължим. Пасърел е обявен за убиец на Ашъм и на свой ред бяга от колежа, само за да бъде убит по-късно в църквата „Сейнт Майкъл“. Но защо е бил убит Пасърел? — запита той. — Защо не са го оставили с обвинението, че е възможният убиец? Освен, разбира се — заключи Корбет, — ако Пасърел не е размислил върху онова, което неговият добър приятел Ашъм му е казал. — Корбет замълча и вдигна поглед. — Знаеш ли какво, Ранулф? Когато се върнем в „Спароу Хол“, трябва да направя две неща. Първо, искам да прегледам вещите на Ашъм и Пасърел, и главно книгата им. — Той започна да пише.

— И второ? — с надежда попита Ранулф.

— Искам да попитам добрия ни лекар мастър Ейлрик Чърчли дали има някакви отрови. Копсейл вероятно е бил отровен, а за Пасърел и Лангтън това е сигурно. Подобни отрови са доста скъпи, пък и някой аптекар или лечител може да си спомни кой ги е купил от тях...

— Но мислиш ли, че Чърчли има отрови? — попита Ранулф.

— Да, и подозирам, че убиецът ги е използвал. Както и да е, да приключваме... — въздъхна Корбет. — Знаем, че Звънарят живее в „Спароу Хол“ или в общежитието. Не сме много сигурни в мотивите му, освен в силната му омраза към краля и колежа. Знаем, че Звънарят пише като обучен писар, и че може да скита из Оксфорд посред нощ. Безмилостен убиец, който вече е убил четирима души, за да прикрие самоличността си...

— Господарю?

Корбет погледна към Ранулф.

— Ако, както казваш, Звънарят мрази краля и „Спароу Хол“, тогава аз и най-вече ти сме в смъртна опасност. Представяш ли си какво ще стане, ако сър Хю бъде намерен отровен или с прерязано гърло с прокламация от Звънарят, забодена за трупа му?

Корбет не трепна, но Ранулф забеляза, че лицето му пребледня.

— Съжалявам, господарю, но ако ще съставяме хипотези, аз смятам да изложа моята много подробно. Ако сър Хю Корбет бъде ранен или убит, гневът на краля няма да има граници. Онзи кисел шериф в замъка скоро ще бъде разтърсен за яката от самия Едуард, а кралските съдии ще долетят в „Спароу Хол“ като стрели, ще прогонят студенти и преподаватели, ще запечатат стаите и ще конфискуват всички вещи.

Корбет леко се усмихна.

— Много високо оценяваш главата ми, Ранулф.

— Не, господарю. Аз съм бил разбойник, а който и да е Звънарят, не е по-различен от мен — той ще стигне до същото заключение, ако вече не го е направил.

— Тогава трябва да бъдем предпазливи.

— Да, господарю. Занапред не яж и не пий нищо в „Спароу Хол“. И никакво бродене нощно време по улиците на Оксфорд.

— Това ще бъде трудно!

Корбет се върна към писането, добавяйки бързо заключенията, до които бяха стигнали. Перото му се плъзгаше гладко по пергаментата, който беше извадил от чантата.

— А сега — последният ни проблем — обяви той. — От време на време обезглавен труп на просяк се появява в горите край Оксфорд, а главата му виси на някой близък клон. Знаем, че просяците са избрани за жертви, защото са самотни и уязвими. В известен смисъл няма да липсват на никого. И така — Корбет започна да изброява на пръсти: — Първо, защо труповете не са открити в града? Второ, защо винаги са близо до пътища? И последно, защо са разпръснати на най-различни места около града?

Корбет отпусна ръка.

— Кое то ще рече, драги ми, Ранулф, че те са били убити в Оксфорд, а после пренасяни по различни маршрути, за да се отърват от

тях. Но ако убийствата стават в града, някой би трябвало да е забелязал. Единственото заключение, което можем да си извадим, е, че може би те са били убити на определено място извън града, но останките умишлено се поставят другаде. Какво още?

— Мислех си за Малтоут. Не бива да го оставяме сам задълго.

Корбет поклати глава.

— Не, ако си прав, Звънарят ще преследва кралския гарван. Малтоут не е изложен на друга опасност, освен закачките на Ап Томас и другите. — Той отново взе перото. — Да се съсредоточим върху проблема. Какви други въпроси можем да зададем за убийствата на бедните просяци?

— Защо? — попита Ранулф. — Защо са убити по този варварски начин?

Корбет се загледа в петното от вино на отсрещната стена.

— Годрик може наистина да е видял нещо из горите край Оксфорд, ритуалите на вещерско сборище, което съществува в града. Знаем, че има някаква връзка със „Спароу Хол“ заради копчето, което е открито у последния труп. Не си представям някой от преподавателите да се занимава със сатанински обреди, но студентите, начело с Дейвид-ап-Томас, може да имат нещо общо с това.

— Мислиш ли, че Ап Томас може да е Звънарят? — попита Ранулф. — Все пак, студентите могат да скитат из Оксфорд през нощта. Дейвид-ап-Томас е бунтар по природа — би му доставило удоволствие да предизвика краля. — Той замълча. — Забрави ли Алис-ат-Боу и нейното сборище?

Корбет притвори очи. Минаха толкова години, помисли си той. Това беше първата задача, поверена му от канцлера Бърнел, унищожаването на сборище от вещици и предатели, които се събираха в църквата „Сейнт Мери ле Боу“ в Лондон. Корбет си спомни мургавото, красиво лице на Алис. Отвори очи.

— Никога няма да забравя — промълви той. — Понякога ми се струва, че съм успял, но после дочувам звук или усещам мирис... и спомените нахлуват внезапно. — Той събра писмените си принадлежности. — Трябва да отидем и в библиотеката. Да се опитаме да открием онова, което Ашъм е проучвал, макар че това може да се окаже непосилна задача: там има толкова много книги и ръкописи! Ще

ни трябват дни, дори седмици, докато си играем на котка и мишка! — Корбет се изправи. — Време е да тръгваме към „Спароу Хол“.

Излязоха от стаята и тръгнаха надолу. Съдържателят ги чакаше с опърпано кожено вързопче в ръка.

— Сър Хю Корбет? — попита той.

— Да.

Той сложи вързопчето в ръцете на Корбет.

— Донесе го едно просяче. — Той посочи към вратата. — Зад него стоеше мъж с плащ и качулка. Детето каза да ти предам това.

Корбет сбръчка нос заради ужасната миризма и мръсното късче пергамент, на което беше надраскано името му. Излезе на улицата, зави по първата улица и разряза връвта, с която беше пристегнато вързопчето. После клекна и предпазливо изсипа съдържанието му на земята. Стомахът му се сви и той се задави при гледката на разкъсаните останки от гарван — тялото му беше разпрано от гърлото до краката и вътрешностите му висяха навън. Корбет изруга, подритна мъртвата птица и се върна на улицата.

Ранулф остана след него. Внимателно огледа птицата, а после и протритата кожа, в която беше увита.

— Остави я, Ранулф! — извика Корбет.

— Предупреждение, сър?

— Да — въздъхна Корбет. — Предупреждение.

Отправиха се към Бруд стрийт. Тълпата беше оредяла — отдавна минаваше обяд — камбаната беше била за обедната служба и кръчмите бяха пълни с хора, а търговците можеха да си починат за малко от трескавата си дейност. Корбет и Ранулф тръгнаха обратно към „Спароу Хол“. От време на време Ранулф се обръщаше и оглеждаше някоя тясна улица или хвърляше поглед към прозорците от двете страни на улицата, но не можа да открие преследвачи. Стигнаха до колежа; вратата на „Спароу Хол“ беше затворена, затова прекосиха улицата и завиха към двора на общежитието. Норис, подпомаган от няколко вратари, търкаляше големи бурета от една каруца, за да ги свалят през отворения капак в избата.

— Провизии — провикна се Норис, докато минаваха покрай него. — Никога не ги купувам от пазара в Оксфорд, в околността са далеч по-евтини и пресни.

— Сега ли пристигаш? — попита Корбет.

— О, да, тръгнах преди зазоряване — отвърна Норис със зачервено и потно лице. — Спечелих доста.

Корбет се канеше да продължи, когато група студенти нахлу в двора начело с Дейвид-ап-Томас. Уелсецът, гол до кръста, издуваше мускули и сръчно и умело подхвърляше и въртеше една тояга с лекотата, както дете би си играло с пръчка.

— Опитен уличен побойник — промърмори Корбет.

— На ваше място бих се прибрал, без да им обръщам внимание — предупреди ги Норис.

Но Корбет поклати глава. Уелсецът ги гледаше. Писарят съзря амулета около шията му.

— Мисля, че това представление е в наша чест — промърмори Ранулф. — Предупреждение.

Внезапно вратата се отвори и една странно облечена фигура изхвъркна навън. Беше един от приятелите на Ап Томас, навлякъл черни разкъсани дрипи. На главата му беше прикрепен жълт клюн, а на босите му крака имаше ботуши в същия цвят. Той също държеше тояга и известно време подскача и размахва ръце, имитирайки умело гарван.

— Ще прережа гърлата на негодниците! — дрезгаво каза Ранулф.

— Не, не — предупреди го Корбет. — Остави ги да се позабавляват.

„Гарванът“ престана да се криви и двамата студенти започнаха да се бият с тояги. Корбет реши да не обръща внимание на обидата. Стоеше и се възхищаваше на уменията на съперниците и особено на Ап Томас. Те размахваха с всички сила дебелияте ясенови тояги. Един такъв удар по главата би проснал противника в безсъзнание. Но Ап Томас и съперникът му бяха опитни бойци. Тоягите свистяха във въздуха, докато двамата мъже подскачаха и се навеждаха. От време на време оръжията се сблъскваха, когато някой от тях блокираше удар, насочен към корема или главата му. Понякога един от съперниците замахваше към краката на другия, опитвайки се да го повали с мощен удар в глезените. Ап Томас се биеше мълчаливо, като изключим някое подвикване, когато отстъпваше назад с надигащи се гърди и облени в пот лице и ръце, очаквайки противникът му отново да настъпи.

Боят продължи поне десет минути. Накрая Ап Томас, бързо прехвърляйки тоягата от ръка в ръка, отстъпи и със силен замах

запрати противника си на земята.

Корбет и Ранулф прекосиха двора, без да обръщат внимание на подигравателното грачене. Ранулф щеше да се върне, ако писарят не го беше хванал за ръката.

— Както казва Светото писание, има си време и място под небето за всичко — време за сеитба и време за беритба, време за война и време за мир. Сега е време да събудим Малтоут.

Откриха, че спътникът им току-що се е събудил. Седеше и почесваше разрошената си руса коса. Той примигна сънено към тях, после трепна от болка, докато протягаше крака си.

— Върнах се полузаспал — обясни той — и се спънах в една кофа, която Норис беше забравил, след като е почиствал избите. — Малтоут закуцука из стаята. — Чух шум отдолу — каза той. — Какво стана?

— Глупаците се забавляваха — отвърна Корбет. — Родени са глупави и глупави ще си умрат.

— Няма ли да хапнем? — попита Малтоут.

— Не тук — отвърна Корбет. — Ранулф, върви с Малтоут. Обясни му какво стана и че трябва да бъде предпазлив. Идете на Търл Лейн, там е кръчмата „Сивата гъска“. Ще дойда при вас, след като си свърша работата в колежа.

Те слязоха по стълбата и излязоха на улицата. Една уличница с дебел пласт белило по лицето, който се беше напукал, премина покрай тях, разтърсвайки мръсните си, дрипави поли. В една ръка държеше червена перука, а в другата невестулка, завързана с панделка за китката ѝ. Тя им се усмихна и разкри жълти, изпочупени зъби, но после се обърна и изсипа порой мръсни ругатни, когато едно куче изскочи от улицата и започна да ръмжи срещу животинчето ѝ. Докато Ранулф и Малтоут ѝ помагаха да го прогони, Корбет пресече и почука на вратата на „Спароу Хол“. Един прислужник му отвори. Писарят обясни целта на посещението си и мъжът го заведе на горния етаж до стаята на Чърчли. Мастър Ейлрик седеше на писалището си под отворения прозорец и се взираше в догарящата свещ. Когато Корбет влезе, той се изправи и прикри раздражението си зад фалшива усмивка.

— Как гори огънят? — попита той, стискайки ръката на Корбет. — Защо възкът изгаря по-бързо? Защо по-лесно се пали от дървото

или желязото?

— Това зависи от свойствата му — отвърна Корбет.

— Да, но защо? — попита Чърчли и му предложи стол.

— Дойдох да те питам нещо, свързано с естествената история — рязко промени Корбет темата. — Мастър Ейлрик, ти си лекар, нали?

— Да, но повече изучавам природата — отвърна Чърчли и по тясното му лице се изписа подозрение.

— Но практикуваш тук медицина?

— Да.

— Имаш ли аптека? Място, където държиш билките и отварите си?

— Разбира се — беше сдържаният отговор. — Тук е, на този етаж, но е заключена.

— Ще говоря направо — бързо каза Корбет. — Ако искаше да отровиш някого, мастър Ейлрик — това е въпрос, а не обвинение, — не би купил отровата от някоя аптека в града, нали?

Чърчли поклати глава.

— Така биха могли да ме проследят — отвърна той. — Със сигурност ще ме запомнят. Купувам лекарства само от една аптека на Хог Лейн — обясни той — и всичките ми покупки са грижливо отбелязани.

— Никога ли не береш сам билки?

— В Оксфорд? — презрително изсумтя Чърчли. — На Крайстчърч Медоуз може и да намериш лайка, но аз съм зает човек, сър Хю. Не съм някоя старица, която броди цял ден из гората като крава.

— Именно — отвърна Корбет. — И същото се отнася за човека, който е убил Пасърел и Лангтън.

Чърчли се облегна на стола.

— Разбрах мисълта ти, сър Хю. Смяташ, че отровата е взета от аптеката тук. Но ако имаше такова нещо, аз щях да забележа. Отровите са в отделни съдове и точно измерени. Не че очакваме да ни изтравят, докато спим — продължи той, — но вещество като белия арсеник е много скъпо. Ела, ще ти покажа.

Той взе връзка ключове от куката на стената и поведе Корбет към една врата в коридора. Отключи я и двамата влязоха вътре. В стаята беше тъмно. Чърчли щракна с огнивето и запали шестте свещи в

канделабъра върху малката маса. Въздухът беше напоен с най-различни миризми, някои приятни, други — не. Три от стените бяха покрити с рафтове. Върху всеки от тях имаше различни стъкленици и гърненца с внимателно обозначено съдържание. Отляво бяха билките — виолетки, мащерка, кресон, дори босилек, но отдясно Корбет разпозна силни отрови като буника и беладона. Чърчли свали едно глинено гърненце с похлупак. На етикета, залепен от страни, пишеше „Бял арсеник“. Лекарят сложи меките ръкавици от еленова кожа, които лежах на масата. Извади тапата и погледна съдържанието на съда на светлината на свещите. Корбет забеляза, че гърненцето беше разделено на мерки от половин унция.

— Ето, виждаш ли — обясни Чърчли, — точно осем и половина унции. — Той отвори подвързания с кожа том, който лежеше на масата. — Понякога се предписва — продължи той — в много малки дози срещу стомашни оплаквания и дадох малко на Норис, тъй като е мощно очистително. Но, както виждаш, тук все още има осем унции и половина.

Корбет взе гърненцето и го помириса.

— Внимавай — предупреди го Чърчли. — Опитните в науката за билките казват, че трябва бъдеш предпазлив с него.

Корбет леко наклони гърненцето и забеляза, че прахът на повърхността изглежда по-фин от онзи отдолу. Чърчли му подаде рогова лъжица и Корбет изсипа част от финия, подобен на тебешир прах в нея. Лекарят престана да протестира и загледа внимателно, а върху лицето му се изписа загриженост.

— И ти мислиш същото, нали? — промърмори Корбет. — Мастър Чърчли, не съм опитен лекар — Корбет поднесе лъжицата към носа си, — но те уверявам, че това е ситно смлян тебешир или брашно и изобщо не е отровно.

Чърчли почти изтръгна лъжицата от ръката му и събирайки смелост, бръкна в праха и сложи малко на върха на езика си. После взе една кърпа и почисти устата си.

— Това е ситно смляно брашно! — възкликна той.

— Кой има ключове оттук? — попита Корбет.

— Аз — разтревожено отвърна Чърчли. — Но, сър Хю, нали не ме подозираш? — Той отстъпи от светлината, сякаш се опитваше да се притаи в сенките. — Може да има и други ключове — обясни той. —

Това е „Спароу Хол“, ние не заключваме всички стаи. Ашъм беше изключение. Всеки може да влезе в стаята ми и да вземе ключовете. В колежа често няма никого. — Думите се лееха забързано от устата му.

— Някой е дошъл тук — отвърна Корбет, докато оставяше лъжицата на масата — и е взел достатъчно арсеник, за да убие горкия Лангтън. Някой, който е знаел системата ти, мастър Чърчли.

— Всички я знаят — запелтечи мъжът.

— Допълнил е гърненцето с брашно — обясни Корбет.

— Но кой?

Корбет изтри пръсти в наметката си.

— Не знам, мастър Чърчли. — Той махна с ръка към стаята. — Но Бог знае какво още липсва. — Той пристъпи по-близо и видя страха в очите на Чърчли. — И аз се питам, какво друго липсва, мастър Ейлрик? — Корбет се обърна и отиде до вратата. — Ако бях преподавател в „Спароу Хол“ — каза той през рамо, — щях много да внимавам какво ям и пия.

[1] Остров Енгълси е едно от последните убежища на друидите по време на римското нашествие през I в. сл.Хр. — Бел.ред. ↑

ОСМА ГЛАВА

Притеснен, Чърчли заключи вратата на склада с лекарствата и последва Корбет по коридора.

— Сър Хю — изхленчи той, — да не искаш да кажеш, че всички сме в опасност?

— Да, точно така е. Препоръчвам ти внимателно да провериш дали не липсват още от прахчетата ти.

Когато стигна стълбите, Корбет спря.

— Кой върши работата на иконома след смъртта на Пасърел?

— Аз.

— Възможно ли е да прегледам принадлежностите на Ашъм и Пасърел?

Чърчли направи гримаса.

— Налага се — настоя Корбет. — Бог вижда, че животът на всички ни е в опасност. Може да открия нещо там.

Мърморейки под нос, Чърчли, който бързаше да се върне при билките си, го поведе надолу. Минаха покрай малката трапезария в задната част на сградата. Чърчли отключи една врата и въведе Корбет в голямо сводесто помещение, пълно с рула пергамент и мастило. Най-отзад се виждаха кофи с каменни въглища и бурета с малвазия, вино и ейл.

Чърчли отведе Корбет до най-отдалечения ъгъл и отвори два големи сандъка.

— Вещите на Ашъм и Пасърел са тук — каза той. — Те нямаха роднини, или поне влиятелни роднини. Щом завещанията им бъдат одобрени от съда, всичко това вероятно ще бъде наследено от колежа.

Корбет кимна и коленичи до сандъците. Усмихна се, припомняйки си времето, когато работеше като писар в съда и трябваше да пътува до различни имения и абатства, за да утвърди някое завещание или да освободи пари и стоки. Започна да преглежда вещите. Чърчли промърмори нещо за други задължения и остави Корбет да се справя сам. Щом стъпките на лекаря заглъхнаха, писарят

осъзна колко е притихнал колежът. Потисна тръпката на безпокойство и отиде да залости вратата, преди да се върне към работата си. После внимателно претърси двата сандъка, ровейки между дрехи, колани, презраменни ремъци, подвързани в кожа часослови, чаши, калаени чинии и бокали с позлатени ръбове — вещи, които и двамата бяха събирали с години. Корбет беше достатъчно опитен, за да осъзнае, че онова, което не е вписано в завещанията на Ашъм и Пасърел, вече е било прибрано. Сигурен беше и че Звънрят също е преровил вещите на двамата мъртъвци, за да се убеди, че нищо не го заплашва. В сандъка на Ашъм нямаше нищо интересно и Корбет беше на път да приключи и с този на Пасърел, когато намери малка чанта с писмени принадлежности. Отвори я и изсипа парчетата пергамент на пода. Някои бяха празни, на други имаше списъци на провизии или задачи. На едно парче бяха описани разходите на Пасърел, докато е бил в Дувър, на друго — заплащането на прислужниците в общежитието и колежа. На няколко късчета явно си беше драскал и един от надписите привлече вниманието на Корбет. Пасърел беше написал многократно думата „*Passera*“.

— Какво значи това? — промърмори писарят, припомняйки си бележката, оставена от умиращия Ашъм. Да не би Пасърел да се е опитвал да прави игрословица от името си? Означаваше ли нещо „*Passera*“? Той върна обратно парченцата пергамент, подреди сандъците и щракна закопчалките им. Тръгна по коридора към библиотеката. Вратата беше открехната. Корбет я бутна и тихо влезе. Мъжът, седнал на масата с гръб към него, беше толкова потънал в заниманието си, че писарят стигна до него, преди да успее да се обърне. Качулката му падна назад, ръцете му бързо се опитаха да прикрият онова, което четеше.

— Прощавай, мастър Епълстън — усмихна се извинително Корбет. — Не исках да те уплаша.

Епълстън бързо затвори книгата и завъртя стола си, за да погледне писаря.

— Сър Хю, аз... Помните ли какво е казал Абелар?

— Боя се, че не.

— Че няма по-добро място, където да загубиш душата си, от книгата.

Корбет протегна ръка.

— В такъв случай, мастър Епълстън, мога ли да видя тази, в която така се беше вгълбил?

Епълстън въздъхна и му я подаде. Писарят я отвори; твърдите пергаментови страници пукаха, докато ги разгръщаше.

— Не е нужно да ме измъчваш — заяви Епълстън.

Корбет продължи да прелиства.

— Винаги съм се интересувал от теориите на дьо Монфор: „*Quod omnes tangent ab omnibus approbatur*“.

— Което засяга всички, трябва да бъде одобрено от всички — преведе Корбет. — И защо се интересуваш?

— Бих могъл да излъжа — отвърна Епълстън — и да кажа, че се интересувам от политически теории, но съм сигурен, че от шпионите си в съда или градските клюки вече знаеш истината. — Той стана и изправи рамене. — Епълстън е фамилното име на майка ми. Тя беше дъщеря на иконома на едно от имененията на Монфор. Каза ми, че Великият граф се влюбил в нея. Аз съм техен син.

— И гордееш ли се с това? — попита Корбет. Той внимателно изучаваше откритото загоряло лице, бръчиците от смях покрай очите и се чудеше дали този мъж прилича на прочутия си баща. — Попитах те нещо.

— Разбира се — отвърна Епълстън и докосна раничката до ъгълчето на устата си. — Всеки ден се моля за спасението на бащината ми душа.

— *Concedo* — отвърна Корбет. — Той е бил велик човек, но същевременно и предател на своя крал.

— *Voluntas Principis habet vigorem legis.*^[1] — саркастично каза Епълстън.

— Не вярвам в това — отвърна писарят. — Това, че кралят иска нещо, не го прави закон. Аз не съм теоретик, мастър Епълстън, но познавам Писанието: човек не може да има двама господари и едно кралство не може да има двама крале.

— А ако дьо Монфор беше победил? — попита Епълстън.

— Ако дьо Монфор беше победил — отвърна Корбет, — и Камарата на общините и представителите на духовната и светската власт му бяха предложили Короната, тогава аз и хиляди други щяхме да се преклоним пред него. Онова, което ме притеснява, мастър Епълстън, не е Монфор, а Звънарят.

— Аз не съм предател — отвърна преподавателят, — макар да изучавам написаното от баща ми още от момче.

— И как така — попита писарят — член на семейството на Монфор е получил място в „Спароу Хол“? Колеж, основан от враг на Монфор?

— Защото всички познаваме чувството на вина.

Алфред Трипъм бе влязъл в библиотеката с малък фолиант под мишница.

— Идвам от лекции — обясни той. — Мастър Чърчли ми каза, че може би ще те намеря тук.

Корбет се поклони.

— Движиш се безшумно като котка, мастър Алфред.

Трипъм сви рамене.

— Любопитството винаги пристъпва тихо, сър Хю.

— Говореше за вина?

— О, да. — Трипъм остави книгата на масата. — За гузната съвест, сър Хю. — Той огледа библиотеката. — Някъде тук, между тези документи, има копие от завещанието на сър Хенри Браос, но аз съм твърде зает, за да го търся. — Трипъм седна на стола срещу Епълстън. — Както и да е, през последните години от живота си Браос изпадна в меланхолия. Често сънуваше онази последна битка при Ийвшъм и как рицарите на краля осквернили тялото на дьо Монфор. Браос смяташе, че трябва да изкупи греховете си. Поръча стотици литургии за душата на загиналия граф. Когато Лионард поиска да заеме този пост...

— Той веднага разбра — намеси се Епълстън. — Погледна лицето ми, пребледня и седна. Все едно беше видял призрак. Казах му истината — продължи преподавателят. — Какъв беше смисълът да отричам? Ако аз не му бях казал, някой друг щеше да го направи.

— И ти предложиха мястото? — попита Корбет.

— Да, но при едно условие. Трябваше да запазя майчиното си име.

— Всички ние си имаме тайни. — Трипъм сплете пръсти. — Разбрах, сър Хю, че си прегледал вещите на Ашъм. — Той леко се усмихна. — Ти не си глупак, сигурно си се досетил, че някои от тях липсват.

Корбет се втренчи в него.

— Може би се чудиш — продължи Трипъм — защо Ашъм беше любимец на студенти като Ап Томас и приятелите му. Какво общо би могъл да има един старец, архивар и библиотекар, с група луди глави?

— Нищо тук не е такова, каквото изглежда — отвърна Корбет.

— Това важи и за Ашъм! — отсече Трипъм. — Той беше почитан, забавен, учен, но като много от нас — заместник-деканът извърна поглед — имаше слабост към хубавите младежи, към тънката талия и мускулестите бедра, а не към женските очи и пищна гърд.

— Това не е необичайно — заяви Корбет.

— Особено в Оксфорд. — Трипъм потри бузата си. — Освен това Ашъм беше роден близо до границата с Уелс — или по-точно от Осуестри в Шропшир. Добре познаваше езическите обичаи, както и уелските традиции. Именно тези си познания използваше, за да се сближи с повечето от младите ни студенти.

— Затова убийството му е било прието зле от мнозина в общежитието?

— Затова те насочиха гнева си срещу бедния Пасърел — отвърна Трипъм. — Той беше жертвеният агнец.

— Жертвен агнец?

Трипъм придърпа ръкавите си и се облегна на масата.

— Знаем, че Пасърел беше невинен — отвърна той. — Ашъм е бил убит, когато той беше на мили от „Спароу Хол“. — Трипъм се изправи. — Колкото до горкия Епълстън, не е измяна да изучаваш теориите на дьо Монфор. В крайна сметка — той леко се усмихна — дори самият крал ги е възприел като свои. — Той направи знак на Епълстън. — Хайде, да идем да хапнем, сигурен съм, че сър Хю си има друга работа.

— Още нещо, мастър Трипъм.

— Да, сър Хю?

— Говореше за тайни. Каква е твоята?

— О, съвсем обикновена е, писарю. Не харесвах сър Хенри Браос, нито арогантността му, нито съмненията, които изпитваше преди смъртта си. Както не харесвам сприхавата му сестра, на която не биваше да разрешават да живее в този колеж.

— Ами Барнет? — попита Корбет.

— Попитай го сам! — отсече Трипъм. — Барнет се бори със собствените си демони.

Той отвори вратата, избута Епълстън навън и я затръшна след себе си.

Корбет въздъхна и се заоглежда из библиотеката. Спомни си защо беше дошъл и потърси по рафтовете латински речник. Най-накрая го намери близо до писалището на библиотекаря. Извади го, седна и откри думата, но изстена разочаровано. „*Passera*“ беше едно от латинските наименования за врабче. Това ли се беше опитвал да напише Ашъм? Нима смъртта му беше свързана със самия „Спароу Хол“? Или може би мъртвият иконом просто си е драскал думи, сходни с името му? Корбет подпря брадичка върху ръцете си. Очите му попаднаха върху малката кутия с принадлежности, които сигурно беше използвал библиотекарят. Придърпа я и зарови из съдържанието ѝ: парченце брукат, вероятно за бърсане на прах, пера, мастилница, пемза и малки копринени напръстници, които Ашъм сигурно беше използвал, за да обръща страниците. На една каменна полица до писалището Корбет зърна подвързан с кожа регистър. Взе го и го разтвори: в него беше записано кои книги са взети от библиотеката. Корбет потърси името на Ашъм, но срещу него нямаше нищо; навярно мъртвият библиотекар не е имал нужда да заема книги от стаята, в която постоянно е работел.

Писарят затвори регистъра, остави речника на мястото му и излезе от колежа.

Улицата беше претъпкана със студенти, които отиваха на последните лекции за деня. Корбет зърна Барнет: Пълничкият преподавател стоеше в началото на улицата и оживено разговаряше с просяка, когото писарят беше срещнал. Корбет отстъпи назад и видя как Барнет възнагради събеседника си с монета. Просякът направо подскочи от радост. Барнет се наведе и му прошепна нещо в ухото, мъжът кимна и се отдалечи в количката си. Корбет изчака преподавателят да прекоси улицата и препречи пътя му. Барнет не му обърна внимание, но писарят не отстъпи.

— Добре ли си, сър?

— Да, писарю.

— Изглеждаш ми смутен.

— Не обичам да ме шпионират.

— Мастър Барнет — Корбет разпери ръце, — видях те да вършиш само добри дела, да помагаш на бедните, да храниш

гладните...

— Махни се от пътя ми! — отсече Барнет, блъсна го и отвори вратата на „Спароу Хол“.

Корбет не го последва, а се върна в стаята си в общежитието. Веднага щом отвори вратата, разбра, че някой е влизал в нея, макар че нищо не липсваше. Седна на масата. Беше гладен, но реши да изчака до вечерята. Знаеше, че Ранулф и Малтоут скоро ще се върнат. Извади перото и мастилницата и написа кратко писмо на Мейв. Разказа ѝ за пристигането си в Оксфорд, колко се радва да се върне в града, където е учил като младеж, колко много са се променили и градът, и университетът. Перото му летеше по страницата с обичайните лъжи, които писарят използваше винаги, когато беше в опасност. Накрая написа няколко реда на Елинор с големи закръглени букви. Остави перото и затвори очи. По това време Мейв сигурно беше в кухнята и наглеждаше приготвянето на вечерята, или пък в кабинета си, където преглеждаше сметки или разговаряше с икономата. А Елинор? Навярно точно е станала от следобедния си сън. Чу шум в коридора навън. Отвори очи, бързо сгъна писмото и го запечата. На вратата се почука и Ранулф и Малтоут се появиха.

— Нали щеше да дойдеш при нас — попита Малтоут, докато седнаше на леглото.

— Казах, че може да дойда. Още не съм много гладен.

— Значи трябва да хапнем, преди да тръгнем.

— Да тръгнем? — попита Корбет.

— С Малтоут смятаме — отвърна Ранулф, — че тази вечер нашият приятел Дейвид-ап-Томас и приятелчетата му ще излязат от града по тъмно.

— Откъде знаете?

Ранулф се засмя.

— Общежитието е като заешка бърлога. Можеш да се скриеш в някоя ниша и докато си скрит в сенките, да чуеш интересни неща.

— Сигурен ли си?

— Колкото, че Малтоут може да язди.

Корбет даде писмото на Малтоут.

— Тогава занеси това в замъка на шерифа и го помоли да го изпрати на лейди Мейв в Лейтън. Кажи му, че имаме неотложна работа и ми е нужна помощта му.

Малтоут обу ботушите си, грабна наметката и хукна навън. После Корбет разказа на Ранулф какво беше открил при посещението си в „Спароу Хол“.

— Смяташ ли, че Барнет — попита Ранулф — е свързан със смъртта на тези просяци? Той е заможен и не се лишава от нищо. Обикновено тези хора не са много щедри с милостинята.

— Може би. Ами Епълстън и нашият заместник-декан? Всеки от тях би могъл да е Звънарят. Но същото може да се каже и за нашия добър приятел Дейвид-ап-Томас.

— Онова, което ме тревожи, господарю — каза Ранулф, — е един въпрос, на който сякаш няма отговор. Оксфорд е пълен с писари — той се усмихна — като нас, с учени и студенти. Някои от тях идват от чужбина, от страни, чиито владетели са врагове на нашия крал. Други идват от пограничните райони на Уелс и Шотландия и също не питаят топли чувства към нашия суверен. Мнозина от тях биха искали да са Звънарят.

— И?

— Защо тогава Звънарят твърди, че живее в „Спароу Хол“?

Корбет поклати глава.

— Не мога да кажа нищо, освен че вероятно Звънарят мрази този колеж.

— Друг въпрос е — продължи Ранулф, — че макар да знаем колко е бесен кралят от появата на Звънаря, никой друг не се интересува от неговите прокламации. — Той разпери ръце. — Съгласен съм, че в Оксфорд, както и в Кеймбридж или Шрузбъри сигурно има хора, които биха последвали всеки смахнат бунтовник, но какво се надява да постигне Звънарят четиридесет години след смъртта на дъо Монфор?

— Искаш да кажеш, че кралят просто трябва да остави нещата така?

— В известен смисъл, да — отвърна Ранулф.

Корбет прехапа устни.

— Разбирам какво искаш да кажеш, Ранулф. Може би в началото кралят е мислел, че прокламациите на Звънаря са някаква студентска шега, затова започнаха убийствата. Иначе за тях не съществува основателна причина. Откъде да сме сигурни, че Ашъм или Пасърел

наистина са заподозрели кой е той? Може просто да ги е убил, за да бъде принуден кралят да го забележи. Но въпросът е отново, защо?

Ранулф се изправи.

— Отивам в колежа — заяви той. — Малтоут няма да се върне скоро. Обзалагам се, че ще се отбие в конюшните на замъка, за да разгледа конете.

— Какво ще търсиш в колежа? — попита Корбет.

— Една книга — неочаквано рязко отвърна Ранулф.

— Коя книга, Ранулф?

— Ами...

— За Бога! — възкликна Корбет.

— „Изповеди“-те на Свети Августин — бързо изрече Ранулф.

— Августин от Хипо? Какво ще търсиш в нея?

Ранулф изпуктя ядосано и се облегна на вратата.

— Когато бях в Лейтън, често разговарях с отец Люк. Той изслуша изповедта ми и ми разказа за Свети Августин. — Ранулф притвори очи. — Отец Люк цитира нещо от тази книга: „Късно те възлюбих, о Боже.“ И: „Сърцата ни няма да намерят покой, докато не се обърнат към Теб.“ Най-хубавите думи, които някога съм чувал. — Ранулф отвори очи.

Корбет го гледаше зяпнал.

— Сигурно ти се струва смешно?

Писарят поклати глава.

— Може ли да попитам защо? — заекна той.

— Когато бил млад — поде Ранулф, — Августин бил пройдоха; негодник, който се забавлявал с уличници и куртизанки. Отец Люк ми каза, че дори имал незаконен син. Но после приел Бога и станал свещеник, дори епископ.

Корбет кимна заинтересовано.

— И мислиш, че и ти би могъл да тръгнеш по стъпките му?

— Не ми се присмивай, господарю.

— Ранулф, ругал съм те, оплаквал съм се от теб, молил съм се за теб, дори съм имал желанието да ти извия врата — отвърна Корбет, — но никога не съм ти се присмивал и няма да го направя.

Прислужникът му отпусна ръце.

— По време на дългия ни престой в Лейтън — колебливо каза той, избягвайки погледа на Корбет — се замислих за бъдещето.

— И реши да станеш свещеник?

Ранулф кимна.

— Ако това означава да...

— Какво?

— Не съм съвсем сигурен, господарю.

— Но ти си Ранулф-ат-Нюгейт! — възкликна Корбет. — Ужасът на девиците от Дувър до Бърик. Уличен боец! Моят телохранител!

— Такъв е бил и Августин — разгорещено отвърна Ранулф. — Както и Томас Бекет. А отец Люк каза, че дори между последователите на Исус е имало разбойник.

Корбет вдигна ръка.

— Ранулф, Бог да ме прости, не се съмнявам в онова, което казваш, но трябва да признаеш, че е доста изненадващо.

— Така да е! — Ранулф вдигна резето. — Отец Люк каза, че когато Августин се променил, всички се изненадали.

Той отвори вратата и излезе. Корбет стоеше като истукан.

— Ранулф-ат-Нюгейт! — прошепна той. — Който е вдигал повече фусти, отколкото вечери съм изял през живота си!

Той затвори очи и се опита да си представи Ранулф като свещеник. Отначало му се струваше забавно, но колкото повече мислеше, толкова повече намаляваше изненадата му. Корбет се излегна и се загледа в тавана, размишлявайки върху капризите на човешкото сърце. Ранулф вече не беше младеж. Беше мъж със собствена воля и желязна решимост да направи онова, което иска. Беше вложил всички сили в учението си и въпросите му за събитията в „Спароу Хол“ разкриваха остър ум и бърза мисъл. Корбет осъзна, че отговорите на тези въпроси са разковничето на загадката. Защо Звънрят вършеше всичко това? И защо се беше обявил за преподавател или студент от „Спароу Хол“?

Той подремна, докато Ранулф се върна и отвори вратата.

— Заместник-деканът ми даде книгата.

— Добре — промърмори Корбет.

Малко по-късно докуцука и Малтоут.

— Шерифът иска да те види — заяви той, потривайки ударения си пищял. — Между другото, господарю, в конюшната им има няколко хубави коня.

— Да, сигурен съм. — Корбет стана, препаса бойния си колан и отиде да повика спътниците си.

Те се въоръжиха, взеха плащовете си и излязоха на улицата. Прекосиха Броуд Стрийт и тръгнаха към замъка. На ъгъла на Ню Хол Стрийт и Бокардо Лейн трябваше да спрат — уличните сергии и пазари затваряха. Селяни бутаха колички, по-заможните водеха каруци, теглени от волове към градските порти. Всички бяха спрели пред площада край тройната бесилка, на която бяха подпрени стълби. Пристави стягаха примките на вратовете на трима престъпници, докато градският глашатай високо изброяваше „ужасните убийства, грабежи и изнасилвания, за които тези тримата са осъдени“. Когато свърши, той плесна три пъти с ръце. Палачите с червени маски се спуснаха по стълбите ловко като маймуни. После ги дръпнаха и тримата престъпници заподскачаха и се загърчиха на възетата. Тълпата дружно въздъхна, когато един пристав обяви, че кралското правосъдие е извършено. Корбет отмести поглед. Навалицата се разпръсна и те успяха да стигнат до улицата, която минаваше покрай старата градска стена и водеше към замъка. Дворът беше пуст. Един коняр им каза, че гарнизонът е на вечеря. Виждаше се само момченце, стиснало под мишницата си пиле, което дрезгаво кудкудякаше. Конюшните и външните постройки бяха пусли. Конярят ги преведе през двора и по каменните стълби към залата на горния етаж. Беше войнишка стая с греди по тавана, с белосани стени, опушени от безброй огънове, накачени по стените ръждясали мечове и щитове, разпятие и сухи рогозки на пода, които миришеха на прах.

Бълок седеше до прозореца. На китката му имаше голям, красив сокол скитник, чиято верижка подрънкваше като звънче. Шерифът внимателно го хранеше с парчета сочно месо и от време на време му говореше нещо, приглаждайки перушината на шията му.

— Хубав сокол, шерифе.

— Обичам соколите — отвърна Бълок. — Когато гледам как летят, наистина вярвам в Бога и всички негови творения. Спокойно, Раптор — каза той тихо на птицата. — Може утре да отидем на блатата.

Бълок въздъхна, изправи се и върна сокола на пръчката му. После заведе Корбет и спътниците му в малката съседна стая, където им предложи столове, а сам се облегна на масата и се вгледа в тях.

— Твоят пратеник ми каза, че имаш нужда от помощта ми.

Корбет обясни какво му беше казал Ранулф. Бълок потри брадичката си.

— Какво искаш да направя?

— Най-доброто, сър Уолтър, би било да се обкръжат „Спароу Хол“ и общежитието. От друга страна... — Корбет замълча. — Може би само колежа, така поне ще държим Звънаря под око.

— Ами общежитието?

— Както казах, Ап Томас е предводител на сборище. Той може да е свързан с убийствата на просяците, но може и да не е. Ако напусне Оксфорд довечера и се опита да го проследим, ще ни разиграва като блуждаещ огън.

Сър Уолтър въздъхна и разхлаби колана около голямото си шкембе.

— Кралят пристигна в Уудсток — обясни той. — Половината от гарнизона ми е там. Малкото конници, които имам, ще охраняват пътищата. Не мога да ти помогна за „Спароу Хол“. Там има градина, прозорци, странични входи и задни врати. Ще ни трябва малка армия, за да ограничим всеки достъп. — Той усети, че Корбет кипва и побърза да добави: — Но що се отнася до мастър Дейвид-ап-Томас, към гарнизона на замъка са прикрепени и няколко лесничей. Яки юнаци, които само чакат да им се отдаде случай да се сбият — техният водач е човекът, който ще ни свърши работа.

И без да каже дума повече, Бълок излезе. След известно време се върна с нисък на ръст, силно загорял човек, облечен в износени зелени дрехи. Той влезе толкова тихо, че Корбет не го усети.

— Да ти представя Болетус — каза сър Уолтър. — Наричат го така, защото на латински означава гъба.

Болетус гледаше втренчено Корбет. Писарят забеляза, че лесничейт няма мигли.

— Болетус отговаря за кралския лов в горите оттук до Уудсток. Може да се придвижва между дърветата бързо и безшумно като слънчев лъч. Нали така, Болетус?

— Роден съм в гората — отвърна лесничейт едва доловимо. — Дърветата са ми приятели. Предпочитам горските поляни пред мръсните градски улици.

— Болетус — обясни Бълок — ще наблюдава като ястреб общежитието на „Спароу Хол“. Ако Дейвид-ап-Томас и приятелите му излязат по тъмно, както предполагам, Болетус ще ги преследва като ангела на смъртта и ще се върне да ни съобщи къде са. Междувременно — шерифът облиза устни — аз възнамерявам да се подкрепя. Сър Хю, заповядай, ако искаш.

Корбет се извини, но Ранулф и Малтоут последваха шерифа и неговия странен спътник във от стаята. Писарят изчака да тръгнат. Искаше му се да поспи, защото му предстоеше тежка нощ, но не спираше да мисли за разговора между Барнет и просяка. Излезе от замъка и тръгна по опустяващите улици и алеи към болницата „Свети Осит“. Слънцето залязваше; вратите на къщите и магазините се затваряха, пред всяка врата висяха запалени фенери. Чистачите с вмирисаните си каруци бяха наизлезли, за да продължат неравната си битка за чистотата на канавките, да пометат боклуците и изпражненията след ежедневната търговия. Кръчмите започваха да се пълнят и тъй като вечерта беше топла, вратите и прозорците бяха разтворени. Млад мъж пееше „*Flete Viri*“, балада за смъртта на Вилхелм Завоевателя. По-нататък на стъпалата на една църква малък хор мелодично припяваше весели трубадурски песнички и Корбет разпозна любимата си „*Iam Dulcis Amica*“, затова спря да я изслуша, преди да продължи.

На ъгъла на улицата срещу болницата четирима студенти буйно танцуваха под звуците на свирка и гайда. Корбет хвърли монета в паничката им и прекоси към главната порта на „Сейнт Осит“. Дворът беше претъпкан с просяци, които очакваха вечерята си — супа, ръжен хляб и чаша разредено вино. Брат Анджелило стоеше в средата, даваше наставления и поздравяваше много от тях по име. Когато видя Корбет, усмивката му угасна.

— Съжалявам, братко — извини се писарят, — виждам, че си зает и ще бъда кратък. Познаваш ли мастър Барнет от „Спароу Хол“?

— Да. — Анджелило се обади и изрева на един просяк, който беше взел две парчета хляб. — Остави го обратно, Дрипльо! Ах, ти, лаком негоднико!

Дрипльо подскочи, хвърли второто парче и избяга.

— Искаш ли да хапнеш нещо, Корбет? Изглеждаш ми блед.

— Не, само ми кажи за Барнет.

— Той е странен човек — отвърна брат Анджели. — Обича виното и жените, но идва и тук и дава пари за болницата. Понякога ми помага да раздам храната. Някои от просяците много го хвалят, казват, че е състрадателен човек.

— Не мислиш ли, че е странно?

— Да, като се замисля, е така — отвърна брат Анджели, — но той на никого не вреди и кой съм аз, че да откажа каквато и да е помощ? Това е всичко, което знам.

Корбет се накани да си тръгне.

— Писарю!

Корбет се обърна. Погледът на брат Анджели се беше смекчил.

— Сър Хю, сигурно ме мислиш за недоверчив францисканец. Но съм чувал изповедите на много хора и понякога, докато ги изповядвам, усещам полъха на злото. Когато ти беше тук, също го долових.

— От мен ли, братко?

Францисканецът поклати глава.

— Не, не усещам грях, а опасност. — Той потупа Корбет по рамото. — Бъди внимателен. — После се усмихна. — Пази вярата и гърба си!

[1] Волята на коронованите особи има силата на закон. — Бел.ред. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Смразен от предупреждението на монаха, Корбет се върна в замъка. Ранулф и Малтоут играеха на зарове. Ранулф показваше на коняря някои от най-изтънчените мошенически трикове. Корбет седна до прозореца. Мечтаеше за Лейтън и се молеше наум Мейв да е добре. Чувстваше се разстроен, затова се отправи към параклиса на замъка, малко помещение с дървен олтар. В една ниша вляво от него имаше статуя на Девата с младенеца — Мария се усмихваше и показваше малкия Исус на възхитения свят. Корбет запали свещ. Коленичи и каза „Отче наш“, „Аве Мария“ и „Gloria“. Чу, че Ранулф го вика, затова забърза надолу. Бълок се беше появил с Болетус, който скачаше във въздуха като жаба. Шерифът отново покани Корбет в залата.

— Стига! — викна сър Уолтър на лесничея. — Затвори си устата и престани да подскачаш.

Ранулф и Малтоут се приближиха.

— Сведенията ти са точни, сър Хю. — На лицето на Бълок изгря усмивка. — Това започва да ми харесва. Мастър Дейвид-ап-Томас и приятелите му са напуснали незабелязано града. Нарушили са вечерния час, покатерили са се през стената и са се насочили към горите, югозападно от града.

— Кажи му и другото? Кажи му и другото! — изхриптя Болетус.

— Имат си компания — продължи шерифът, след като изгледа мрачно лесничея. — Придружава ги сводник на име Вардел и половин дузина проститутки от един бардак.

— И аз знам къде са! — триумфално извика Болетус.

— Вземете си плащовете! — нареди Бълок. — Болетус, искам четирима от твоите хора, шестима войници, въоръжени с мечове и десетима стрелци. Ще отидем пеша.

Малко по-късно въоръженият отряд напусна замъка. Болетус тичаше пред тях като копой. Докато минаваха по тесните улици, просяците и мошениците виждаха проблесването на ризници, чуваха дрънченето на мечовете и се криеха из тъмните улици. Вратите на

кръчмите рязко се затваряха. Проститутките, чиито оранжеви перуки сияеха като пламък в нощта, побягнаха като вятъра, когато ги видяха. От време на време някой прозорец се отваряше и в нощта отекваха обиди по техен адрес. Бълок, който се забавляваше неимоверно, им отвръщаше с удоволствие.

Излязоха от града през страничната порта и поеха по сух, пращен път покрай безредно разпръснати къщи и овощни градини. Мракът се сгъстяваше. Скоро градските шумове останаха зад тях. Вечерта беше хладна, небето ясно и наоколо цареше тишина, нарушавана само от дрънченето на оръжията и от време на време — от прошумоляването на животно в храстите. Някои от войниците започнаха да се оплакват, но когато Бълок се обърна с вдигнат юмрук, замълчаха. След известно време завиха по една пътека и тръгнаха през гората. Обградиха ги дървета. Горските шумове се усилиха — обади се бухал, нощна птица прониза тишината с писъка си, в храстите се понесе шумолене. Корбет, Ранулф и Малтоут вървяха най-отзад и се мъчеха да не изостават от широката крачка на Бълок. Гората ставаше все по-гъста, клоните се протягаха като разперени пръсти, които се опитват да уловят лунната светлина. Болетус безшумно се върна при групата. Вдигна ръка и прошепна нещо на Бълок, който нареди на войниците да се разпръснат. Редицата въоръжени мъже бавно запристъпва напред. Корбет помириша въздуха. Миришеше на дим и изгоряло месо. Между дърветата проблесна огън. Чуваха се удари на барабан. Дърветата постепенно оредяваха и скоро пред тях се показа голяма поляна. Корбет очарован наблюдаваше как Бълок шепнешком мъмри хората си, които започнаха да се смеят и да подхвърлят неприлични забележки. Поляната беше изпълнена с танцуващи голи фигури. Около четири огъня лудуваха разсъблечени мъже и жени. Музикантите не се виждаха, но Корбет видя група хора, които печеха месо в другия край на поляната.

— Прилича на пантомима — прошепна Ранулф.

— Какво е това, за Бога?

Забулена и маскирана фигура пристъпи напред, облечена в сива роба, на която беше изрисувано голямо око.

— Сър Хю — Ранулф с мъка сподави смеха си. — Не е онова, което очаквахме.

Бълок извади меча си.

— Не ме интересува! — каза той. — Гладен съм, а тук има вино и някои от младите жени са много привлекателни.

Той затича напред, следван от хората си. Озоваха се на поляната, преди танцуващите да разберат какво става.

Корбет, който беше дал знак на Ранулф и Малтоут да изостанат, осъзна, че Бълок беше подценил противниците си. Макар пияни и изненадани, танцьорите бяха добре въоръжени. Те извадиха мечове и ками и на поляната се разрази битка. Дори жените се включиха — Корбет видя как една здрава проститутка с тояга в ръка повали двама от мъжете на Бълок.

— Май е по-добре да им помогнем — прошепна Ранулф.

Корбет колебливо се съгласи. Но когато стигнаха на поляната, маскираната фигура беше на земята и маската на сатир падна от лицето ѝ. Дейвид-ап-Томас гневно изгледа Корбет.

— Проклет любопитен гарван!

Той напразно се опита да изрита двамата стрелци, които му връзваха ръцете зад гърба.

Около тях шумът от битката вече замираще. Бяха останали само четиринадесет студенти и две проститутки; останалите, включително сводникът Вардел, бяха решили, че в този случай няма смисъл да се правят на смели и бяха побягнали навътре в гората. Някои от хората на Бълок се оплакваха от раните си. Въпреки това добре си похапваха от печеното месо и жадно пиеха от каните вино. Щом свършиха, поведоха затворниците в колона по един обратно по горската пътека.

Бълок беше жесток към пленниците си. Позволи им да се облекат по-прилично, но ботушите и обувките им бяха прибрани в една торба и нощният въздух кълтеше от ругатни, клетви и поток неприлични думи от устата на кралиците на нощта. Войниците ги блъскаха и им отвърщаха. Ап Томас високо протестираше.

— Срецу това няма закон! — извика той.

— Какво точно правехте? — попита Корбет.

— Върви по дяволите! — изрева студентът.

Влязоха в Оксфорд през страничната порта и се отправиха към замъка. Доволен от себе си и предвкусвайки с удоволствие как ще съобщи за случилото се на университетските власти, Бълок обяви, че всички ще бъдат затворени в тъмниците на замъка. Студентите начело с Ап Томас шумно протестираха, но проститутките, които бяха по-

разумни, започнаха да се усмихват и намигат на пазачите си. Бълок отведе затворниците. Корбет и спътниците му ги наблюдаваха и слушаха как гласовете им заглъхват в нощната тишина, преди да тръгнат към „Спароу Хол“.

Вратарят ги пусна в общежитието, мърморейки шумно колко е късно. Корбет не му обърна внимание. Знаеше, че сигурно е бил подкупен от Ап Томас да чака студентите, затова не му каза какво се беше случило.

Щом влязоха в стаята на Корбет, Ранулф се изми и почисти раната на дясната си ръка. Малтоут седна на пода и обхвана пищяла си, мърморейки, че нощният поход е усилил болките му.

— Беше пълна загуба на време — обяви Корбет, докато сваляше плаща и колана си. — Нашият приятел Ап Томас явно не е виновен в нищо друго, освен в практикуването на някои езически ритуали, които е използвал като претекст, за да може да развратничи.

— На поляната нямаше нищо особено — забеляза Ранулф. — Хляб, вино, месо и пожълтял череп, чийто собственик сигурно е в гроба от времето, когато се е родил дядо ми. — Той поклати глава. — А аз си мислех, че Ап Томас е виновен за далеч по-сериозни престъпления.

— Чудя се — Корбет седна на леглото — дали Звънарят е разбрал какво стана тази вечер, защото ако е така, сигурно ще нанесе нов удар. Знае, че сме изморени след това безсмислено преследване. От друга страна, добрият ни шериф ще прекара нощта чудесно, разпитвайки Ап Томас и останалите студенти, които ненавижда.

— Не трябва ли да наблюдаваме „Спароу Хол“? — попита Ранулф. — Или поне задните улички. Да видим кой влиза и излиза? Можем да пазим на смени — предложи той.

— Аз ще отида. — С разкривено лице Малтоут се изправи на крака.

— Ами кракът ти? — попита Корбет.

— Тази сутрин добре си поспях — отвърна Малтоут. — Едва ли ще мога да заспя при тази болка. Колко ли е часът?

— Малко преди полунощ.

— Ще поема първото дежурство.

И той излезе от стаята, праметнал колана си през рамо.

— Не трябва ли някой от нас да отиде с него? — попита Ранулф.

— Той ще бъде в безопасност — отвърна Корбет. — Иди при него, Ранулф. Кажи му да наблюдава, скрит в сенките и ако се умори, да се върне. Вратарят ще го сметне за някой от приятелите на Ал Томас.

Ранулф тръгна и Корбет си легна. Възнамеряваше да остане буден, но очите му натежаха и той потъна в дълбок сън.

Ранулф се върна и събу ботушите на господаря си. Зави го с плаща, угаси свещта и отиде в своята стая. Запали маслената лампа и отвори „Изповеди“-те на Свети Августин.

„Ти си ни създал, Боже и сърцата ни няма да намерят покой, докато не се обърнат към Теб.“

Ранулф затвори очи. Щеше да го запомни. Можеше да го цитира следващия път, когато мрачният му господар разговаря с някой надут прелат или известен духовник. Да, и всички щяха да поклатят с учудване глави от промяната у Ранулф-ат-Нюгейт.

Седнал на улицата зад „Спароу Хол“, Малтоут се чудеше колко дълго ще ги задържи сър Хю в Оксфорд. За разлика от Ранулф конярят би останал в Лейтън до края на живота си. Той ставаше призори и стоеше в конюшните до мрак, капнал от изтощение. Погледна тъмния силует на „Спароу Хол“ и видя слаб отблясък на свещи. Стената край градината на колежа беше висока и той не сваляше поглед от страничната врата. Ако някой излезеше, щеше да мине през нея. Край него мина дебнеща котка. Малтоут я видя да скача върху буницето до стената. После подгони някаква космата сянка и двете изчезнаха в мрака.

Конярят вдигна поглед към звездите и се усмихна. Нощният набег в гората му беше харесал. Не можа да повярва на очите си, когато видя някои от онези жени. Малтоут облиза устни. Не беше казал дори на Ранулф, че е още девствен. Беше си харесал дъщерята на един мелничар, който живееше близо до Лейтън и ѝ беше занесъл цветя, но тя се разсмя, когато той се изчерви и езикът му се заплете. Може би, когато се върнеха, щеше отново да я посети. Страничната врата с трясък се затвори. Той стана и присви очи към тъмната фигура, която се движеше към него; ръката му посегна към камата в колана.

— Кой е там? Кой си ти? — извика той.

Издърнча просешка паничка и Малтоут се успокои. Просякът приближаваше с протегнатата ръка. Малтоут бръкна в кесията си — някъде трябваше да има монета. Може би просякът щеше да му прави компания през нощните часове. Той вдигна очи, точно преди калаената паница да се стовари в лицето му. Залитна назад и удари главата си в стената. Пристъпи напред, но нападателят му беше твърде бърз. Жестоката му остра кама се заби в корема на Малтоут. Конярят извика от болка. Притисна с една ръка раната си, а с другата замахна във въздуха. После се строполи и главата му се удари в калдъръма, докато просякът изчезваше в мрака.

На другата сутрин Корбет се събуди от чукане на вратата. Отвори я и видя Норис. Ранулф също излезе от стаята си, нахлузвайки ботушите си.

— Сър Хю! — Норис преглътна мъчително. — Трябва да дойдете в колежа. Заради Малтоут.

Корбет изруга.

— Той не се прибра — изстена Ранулф. — Аз трябваше да го сменя.

— Той умира — обяви Норис. — Сър Хю, прислужникът ти е в лечебницата при мастър Чърчли, но нищо не може да се направи.

Корбет го погледна с отворена уста и разтри ръце, за да се стопли. Ранулф вече тичаше надолу по стълбите. Корбет се обу, грабна плаща си и тръгна с Норис през улицата към „Спароу Хол“.

Чърчли ги чакаше в приемната, останалите преподаватели се бяха скупчили край него. Той отвори уста, за да им обясни, но после размисли и ги поведе нагоре по стълбите. Малтоут лежеше на едно легло до вратата на белосаната стая. Лицето му беше бяло като платното, с което беше покрит, очите полузатворени. От ъгълчето на устата му се стичаше струйка кръв. Ранулф дръпна завивката и изстена при вида на пропитите с кръв превръзки, които Чърчли беше сложил на стомаха му.

— Направих всичко възможно — обясни лекарят.

Малтоут се размърда и отвори очи. Промълви нещо неразбираемо и ръцете му безпомощно се отпуснаха. Корбет се наведе, за да чуе думите му.

— Жаден съм, господарю. Болката...

— Кой го направи? — попита писарят.

— Просякът. Не го видях. Беше тих като сянка.

Корбет преглътна гневните си сълзи.

— Умирам, нали?

Писарят хвана ръката на Малтоут, която беше студена като лед.

— Не ме лъжи — прошепна конярят. — Не се боя, поне засега.

— Лицето му се изопна от нов пристъп на болка.

— Дадох му опият — заяви Чърчли и подкани Корбет да се отдалечат от леглото. — Сър Хю, сигурно си виждал такива рани на бойното поле. Скоро опиятът ще престане да действа, болката ще бъде ужасна и той ще изпитва непрестанна жажда.

— Можеш ли да направиш нещо?

Чърчли поклати глава.

— Сър Хю, аз съм лекар, а не магьосник. Той ще умре от загуба на кръв, и то в ужасни мъки.

Корбет затвори очи и бавно си пое дъх. После се върна при Малтоут.

— Искаш ли да повикам свещеник? — попита той.

Малтоут с мъка му отговори.

— Отец Люк ме изповяда, преди да тръгнем от Лейтън, но бих искал да се причестя.

В стаята влезе Трипъм.

— Сър Хю, извинявай, че те безпокоя, но в общежитието те чака пратеник с писмо от Уудсток. Вече изпратих да повикат отец Винсънт — добави Трипъм. — Той идва насам.

Корбет се върна при леглото. Стисна ръката на Малтоут и го целуна по челото. После избърса сълзите си и забърза навън, прошепвайки на Ранулф да остане.

Малко по-късно пристигна отец Винсънт, придружен от малко момче, което носеше запалена свещ и камбанка. Върху раменете на свещеника имаше поръбен със злато сребрист филон, в средата на който пишеше „*Agnus Dei*“. Чърчли излезе от стаята, но Ранулф остана. Церемонията беше кратка: отец Винсънт изповяда Малтоут и му даде причастие от сребърната дарохранителница. После извади златно шишенце и помаза очите, устата, ръцете, гърдите и краката на Малтоут. Момченцето стоеше неподвижно като восъчна статуя.

Свещеникът дори не погледна към Ранулф, а произнесе тържествено литургията за умрелите. След това коленичи до леглото и произнесе „De Profundis“ — „От дън душа викам към Тебе, Господи.“^[1]

Ранулф осъзна, че повтаря наум думите му. Едва когато свърши молитвата, отец Винсънт се обърна към него.

— Съжалявам. — Той стисна ръката му и погледна към леглото, където Малтоут се гърчеше от болка — действието на опиата беше преминало. — Мога ли да направя още нещо?

Ранулф преглътна сълзите си. Събу ботуша си и измъкна от скривалището в него златна монета.

— Споменавай го в молитвите си — прошепна той. — Това ще ти стигне за литургии чак до Архангеловден.

Свещеникът се опита да му върне парите, но Ранулф настоя да ги вземе.

После отец Винсънт и момчето, което звънеше с камбанката, излязоха от стаята. Дойдоха нови посетители — Епълстън и лейди Матилда — но Ранулф ги отпрати и залости вратата след тях. Седна до леглото и хвана ръката на Малтоут. Конярят се обърна. Сърцето на Ранулф се сви, когато видя изпълнените му с болка сини очи.

— Има ли коне в рая? — попита Малтоут.

— Не ставай глупав — дрезгаво каза приятелят му. — Разбира се, че има!

Конярят се опита да се засмее, но болката беше твърде силна и тялото му се сгърчи.

— Боя се, Ранулф. В Шотландия... помниш ли? — Той въздъхна. — Онзи стрелец, когото пронизаха с копие в корема. Мъчи се дни наред.

— Аз ще ти помогна — отвърна му Ранулф.

Отново отметна завивките. Превръзките бяха напоени с кръв, постелята също. Прислужникът затвори очи. Спомни си една от максимите на Августин — цитат от Евангелието: „... всичко, което искате да правят вам човеците, същото правете и вие тям.“^[2] Изправи се, отиде до вратата и направи знак на Чърчли да се приближи.

— Ти си лекар, мастър Ейлрик — прошепна Ранулф. — Ще говоря направо. Чувал съм от аптекари, че има лекарство, което те унася във вечен сън.

Чърчли погледна към Малтоут, който се мяташе на леглото и тихо стенеше.

— Не мога да го направя! — заяви той.

— Аз мога — отвърна Ранулф. — Не можем да чакаме, докато кръвта му изтече. — Ръката му посегна към ножа.

— Не ме заплашвай! — отсече Чърчли.

— Аз не заплашвам, а ти обещавам! — изръмжа Ранулф. Събу ботуша си, извади още една монета и я сложи в ръката на преподавателя. — Искам да го донесеш веднага! — нареди той. — Заедно с малка чаша вино. Знаем, че имаш от него.

Чърчли се канеше да откаже, но размисли и излезе. Ранулф се върна при леглото, хвана ръката на Малтоут и започна да го успокоява като дете. Чърчли се върна с калаена чаша в едната ръка и малка торбичка в другата.

— Само го поръси — прошепна той. Пъхна предметите в ръката на Ранулф и излезе от стаята.

Прислужникът залости вратата. Изсипа половината от съдържанието на торбичката във виното и внимателно го разбърка. После се върна при леглото и помогна на Малтоут да се изправи.

— Не казвай нищо — промърмори той. — Просто го изпий.

Приблужи чашата до устните на Малтоут. Конярят отпи, разкашля се и се намръщи. Ранулф отново му поднесе чашата и приятелят му жадно отпи. Малтоут леко се усмихна.

— Знаем какво направи — прошепна той. — И аз бих направил същото за теб, Ранулф... — Той замълча и стисна устни. — Вчера, когато отидох в замъка... — Той си пое дъх. — Минах покрай група студенти... Спореха... Един попита дали съществува Висш разум...

— Хората, които нямат разум, винаги задават този въпрос — спокойно му отвърна Ранулф.

Наведе се и погали младежа по бузата. Очите на Малтоут вече блестяха унесено, лицето му се отпусна. Той стисна здраво ръката на Ранулф. После потрепери, затвори очи и челюстта му увисна. Ранулф коленичи и потърси пулса на шията му, но не можа да го открие. Обърна главата на Малтоут, целуна го по челото, после го покри с одеялото.

— Почивай в мир, Ралф Малтоут — помоли се той. — Дано ангелите те посрещнат с радост в рая. Надявам се, че има Висш разум

— горчиво добави той, — защото тук е пълно с негодници.

Известно време той остана коленичил до леглото, опитвайки се да се моли, но осъзна, че не е способен да се съсредоточи. Спомняше си как Малтоут се грижеше за конете и пълната му неспособност да държи оръжие, без да се нарани. Поплака малко и се сети, че му е за първи път, откакто градските пристави бяха захвърлили тялото на майка му в общия гроб близо до Чартърхауз. Ранулф изтри очите си. Изля остатъка от виното върху рогозките, прибра торбичката в кесията си и излезе от стаята.

Отвън пъкна чашата в ръката на Чърчли.

— Той е мъртъв. А сега слушай! — Прислужникът щракна с пръсти към Трипъм. — Говоря от името на сър Хю Корбет и краля. Не желая Малтоут да бъде погребан в тази проклета помийна яма. Искам тялото му да бъде балсамирано, положено в хубав ковчег и изпратено в Лейтън. Лейди Мейв ще се погрижи за него.

— Това ще струва пари — изблея Трипъм.

— Не ме интересува! — отвърна Ранулф. — Прати ми сметката. Ще платя колкото е нужно. Оставете тялото тук, докато сър Хю се сбогува с него.

Ранулф излезе от колежа и пресече улицата. На двора Корбет разговаряше с ездач в ливрея с цветовете на краля. Беше изцапан с кал и прах от главата до петите. Писарят само погледна прислужника си и освободи пратеника, като му обеща, че Норис ще го нахрани и ще се погрижи за коня му.

— Малтоут умря, нали?

Ранулф кимна. Корбет изтри очите си.

— Бог да го прости. — Той пъкна писмата, които държеше, в ръцете на Ранулф. — Ще се срещнем в стаята ми.

Писарят влезе в колежа. Подозираше какво е направил Ранулф и тайно го одобряваше. Коленичи до леглото и се помоли. Трипъм и Чърчли стояха до вратата. Корбет се прекръсти и стана. Сложи една ръка на разпятието, а другата на челото на Малтоут.

— Кълна се в Бога — заяви той, — в името на Христа и в онзи, който беше убит, че който е направил това, ще бъде съден и ще понесе цялата тежест на закона.

— Прислужникът ти ни каза какво да направим с тялото — намеси се Трипъм, ужасен от преbledнялото, изопнато лице на този

влиятелен кралски писар.

— Направете каквото ви е поръчал! — отсече Корбет.

Мина покрай тях и се върна при Ранулф в общежитието. Никой не спомена и дума за случилото се. Вместо това Корбет отвори писмата от Мейв и краля, които беше получил.

— Има и едно от Саймън за теб.

Той подаде на Ранулф голямо, квадратно парче пергамент, запечатано в средата с червен восък.

Корбет отвори писмата си. Съобщението от краля беше точно каквото очакваше. Бил пристигнал в Уудсток със свитата си и щял да чака там, докато „добрият му писар“ приключи удовлетворително работата си. Второто писмо беше от Мейв. Корбет седна на масата и го зачете внимателно. По-голямата част описваше живота в имението, очакванията за добра реколта и престъпленията на група браконieri, които ловели риба в рибарника. После жена му пишеше, че липсва и на нея, и на Елинор. Накрая разказваше как чичо Морган не спира да говори за посещението на краля. „Ще ми се да престане да пълни главата на Елинор“, пишеше тя, „с историите си за Уелс и как ние, уелсците, плашим враговете си с главите на убитите в битката. А Елинор го окуражава.“

Корбет дочете писмото, после погледна през рамо към Ранулф.

— Поздрави от лейди Мейв. Какви са твоите новини?

— Просто клюки за живота в съда. — Ранулф прибра писмото в кесията си, отбягвайки погледа на господаря си.

Корбет се върна на последните думи на Мейв. „Много ми липсваш“, пишеше тя, „и всеки ден паля свещ в параклиса за скорошното ти завръщане. Предай поздравите ми на Ранулф и Малтоут. С обич, твоята съпруга Мейв.“

Корбет взе парче пергамент и започна да пише отговор. Описа смъртта на Малтоут, после спря, защото си припомни как конярят извеждаше Елинор на езда, как тя пишеше и се смееше, а Малтоут ѝ разказваше за обяздването на конете. Макар да не разбираше много неща, Елинор седеше на специално изработеното си седло и кимаше тържествено. Той преглътна сълзите и описа сдържано болката си от загубата. После отново спря.

— Ранулф — попита Корбет, — нали нареди тялото на Малтоут да бъде изпратено в Лейтън?

— Разбира се. Казах на Трипъм, че ще поема разходите.

— Аз ще платя.

— Не, сър, позволи на мен. Имах двама приятели, сега ми остана само един.

Корбет го погледна открито.

— Смяташ ли, че съм виновен? — попита той. — Аз ли причиних смъртта на Малтоут?

Ранулф поклати глава.

— Замесени сме в опасна игра. Би могло да се случи с всеки от нас. Ние сме като ловци — продължи той. — Преследваме жертвата си в мрака и лесно забравяме, че онези, които гоним, също ни наблюдават; че трябва да очакваме нож в гърба, чаша отровно вино или внезапна злополука.

— А кой смяташ, че го е направил?

— Не може да е Дейвид-ап-Томас. Той и приятелчетата му бяха затворени в замъка. Трябва да е бил Звънарят.

— Което означава — продължи Корбет, — че или Малтоут е бил убит като предупреждение към нас, или е пречел на Звънаря да си свърши работата. Измамил го е с най-стария номер на света — престорил се е на просяк. — Корбет се изправи. — Ще го хвана, Ранулф. Ще заловя убиеца на Малтоут и, да ме прости Бог, но ще гледам как увисва на бесилото!

Ранулф го погледна гневно.

— Говоря сериозно — каза Корбет. — Той ще бъде заловен и осъден по закона. Ще умре на ешафода.

Ранулф се изправи и доближи лицето си до това на писаря.

— Това е много хубаво, но нека ти кажа за закона на Ранулф-ат-Нюгейт, който не търпи отлагане — в този случай, говоря за времето между затвора и бесилката. Око за око! Зъб за зъб! Живот за живот!

[1] Псалтир Пс. 129:1. — Бел.ред. ↑

[2] Евангелие от Матей 7:12. — Бел.ред. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Корбет се канеше да отговори, но на вратата се почука. Беше лейди Матилда. Зад нея като сянка стоеше мастър Мот. Старата дама се подпираше на бастуна си и дишаше тежко.

— Дойдох да изкажа съболезнованията си.

Тя протегна ръка, Корбет я вдигна и целуна пръстите ѝ. Тя бързо я отдръпна. Писарят я погледна изненадано.

— Съжалявам — каза тя. — Цялата тази работа...

— Корбет!

Той се обърна. По стълбите се чу тропот и Бълок нахлу със зачервено лице.

— Боже, опази! — прошепна лейди Матилда. — Само той ми липсваше. — Тя се обърна и демонстративно подуши въздуха. — Отвратителен човек.

После протегна ръка към мастър Мот, който почтително я пое, без да сваля очи от нейните. Тръгнаха по коридора, принуждавайки Бълок да се прилепи до стената. Шерифът ги наблюдаваше, присвил очи, с лъснало от пот лице.

— Дойдох колкото можеше по-бързо! — изръмжа той и махна с ръка към лейди Матилда, която вече слизаше по стълбите. — Какво искаше дъртата кучка?

— Дойде да изкаже съболезнованията си — отсече Корбет. — Приятелят ми Малтоут беше намушкан снощи. Мъртъв е.

Бълок изстена и се плесна с кожените дисаги по крака.

— Бог да се смили над душата му! — прошепна той. — Исус и Богородица да бдят над него! — Той последва Корбет в стаята. — Кой го направи?

— Не знаем. Каза, че бил просяк, но навярно е работа на Звънаря.

Бълок кимна на Ранулф, който се изправи да го поздрави.

— Това също е работа на Звънаря.

Шерифът отвори дисагите и изгърси на пода проскубания труп на гарван с връв около шията. Ранулф го вдигна и преди някой да възрази, го изхвърли през тесния прозорец.

— Какво още е направил негодникът? — попита той.

Бълок подаде на Корбет парче пергамент.

— Две от тези са били закачени снощи на вратата на един колеж и на кръчмата „При лозата“. Накарах двама пристави да обиколят града точно преди разсъмване. Те ги намерили заедно с мъртвия гарван.

Корбет разви пергамента и зачете думите, които сякаш подскачаха по страницата.

Кралският гарван пристигна в Оксфорд. Га! Га! Га!
Кралският гарван Льо Корбо протяга жълтия си клюн
към буницата на града. Га! Га! Га!
Звънрят казва: проклет да е Корбет в съня си.
Проклет да е Корбет, когато се буди.
Проклет да е Корбет, когато яде.
Проклет да е Корбет, когато седи.
Проклет да е Корбет, когато е гол,
проклет да е Корбет, когато е облечен.
Проклет да е Корбет у дома и в чужбина.

— Май не те харесва много — забеляза Ранулф, който надничаше през рамото на Корбет и посочи към последните няколко реда.

„Когато гарванът долети“, завършваше прокламацията, „трябва да бъде прогонен с камъни. Гарванът е предупреден. Подписано от Звънря от «Спароу Хол».“

Корбет огледа пергамента. Мастилото и почеркът бяха същите като преди. Най-отгоре беше нарисувана камбанка. Беше пробита — очевидно Звънрят беше заковал прокламацията си точно през нея.

— Значи Звънрят е излизал снощи? — забеляза Корбет, хвърляйки пергамента на леглото. — Затова е умрял Малтоут. Сър Уолтър, от тази вечер, от вечерния час до зори искам най-добрите ти

стрелци да пазят всички входове от и за „Спароу Хол“. Нареждам ти го от името на краля.

Бълок се съгласи.

— Имаш ли да ми съобщиш нещо друго? — попита Корбет.

— Затворниците в замъка не са толкова смели и дръзки като снощи — отвърна шерифът, изтри лицето си и се тръшна на един стол. — Но мисля, че трябва да ги разпиташ.

— Каза ли на някого в „Спароу Хол“ за Ап Томас? — попита Корбет.

— Да, докато идвах насам. Трипъм беше пребледнял като платно. — Бълок се плесна по бедрото. — За мен е истинско удоволствие. Ще те заведа в замъка, сър Хю. Когато приключим, веднага ще подам оплакване до прокторите на университета и после ще се върна в „Спароу Хол“. Ще им натрия носовете с деянията на студентите от така наречения им колеж.

Бълок започна да изброява на пръсти.

— Първо, прибират предател, който освен това е убиец. Второ, беше убит кралски служител. Трето, група от така наречените им студенти са се провинили в разврат и Бог знае какво още. И най-накрая, по един или друг начин това място е свързано с убийствата на просяци по пътищата край Оксфорд.

— Не им казвай за копчето — предупреди го Корбет. — Макар че видях много такива по дрехите на преподавателите и студентите и ще бъде трудно да го проследим — добави той със съжаление.

— Какво ще стане с Ап Томас и останалите? — попита Ранулф.

— Ще бъдат изправени на съд — отвърна Бълок. — Ще бъдат глобени и може би ще постоят в прангите известно време, а след това университетът ще ги прати по домовете им за година, за да понесат гнева на семействата си в Уелс.

— Сигурен ли си, че са невинни за деянията на Звънря и убийствата на просяците? — попита Корбет.

— Напълно — отвърна Бълок. — Но както казах, Ап Томас сега е много по-дружелюбно настроен. Може да ни каже нещо повече. — Шерифът се изправи и мушна леко Корбет в гърдите. — Сър Хю, ти си кралски писар. Когато поставя постове, мишка няма да може да мине в „Спароу Хол“ без разрешение. — Той посочи към пергамента на

леглото. — Но Звънарят е хитър негодник. Аз бих взел предупреждението му на сериозно. Сега ще дойдеш ли с мен в замъка?

Корбет се съгласи. Бълок посегна да отвори вратата, но спря.

— Съжалявам за момчето — каза той. — Много съжалявам, че са го убили. Знаеш ли какво бих направил? — шерифът пъкна пръсти в колана си и се изпъчи. — Ако бях на твое място, щях да се метна на коня и да отида при краля в Уудсток. Щях да го накарам да затвори това проклето място и да тикне преподавателите в Тауър, за да ги разпитат.

— „Спароу Хол“ не ти харесва, нали? — попита Корбет.

— Не, сър Хю. Не обичах Браос. Не обичам, когато хората се издигат за сметка на болката и унижението на други хора. Не обичам и проклетата му сестра, която непрестанно ме кара да моля краля да окаже нови почести на паметта на брат й. Браос не беше светец, а боец, който се отдаде на религията и учението в залеза на живота си.

Корбет наблюдаваше с интерес гневния изблик на дебелия дребен човечец.

— Не харесвам и преподавателите! — отсече той. — Нито тук, нито където и да е из града. Мразя така наречените им студенти, които се мотаят и вършат повече престъпления от банда разбойници.

— И аз някога бях студент.

Бълок се успокои и се усмихна.

— Сър Хю, просто съм ядосан. Мнозина преподаватели и студенти са добри хора, посветили живота си на учението и молитвите.

— Не харесваш само Браос, нали? — попита Корбет.

Бълок вдигна глава — в очите му имаше сълзи.

— Когато бях млад — каза той, — още момче, бях оръженосец на баща си в армията на дьо Монфор. Срещал ли си Великия граф?

Корбет поклати отрицателно глава.

— Веднъж си поговори с мен — каза Бълок. — Слезе от коня си и ме потупа по рамото. Караше хората да се чувстват ценени. Не държеше на церемониите и когато говореше, сякаш слушах музика — сърцето ми подскочаше и кръвта заиграваше във вените ми.

— И все пак сега си верен служител на краля? — попита Корбет.

— Част от мечтата умря — отвърна Бълок, — но идеята за добруването на английския народ е все още жива. Разбира се, що се отнася до нашия крал Едуард, жалко. На млади години кралят беше

като дьо Монфор. Но аз май се разбъбрих като дърта клюкарка — да вървим!

Корбет и Ранулф последваха Бълок вън от общежитието. Улиците бяха препълнени, но шерифът вървеше целеустремено и тълпата се разделяше пред него като вълна пред кораб. Той не поглеждаше нито вляво, нито вдясно. Корбет с удивление забеляза колко бързо студентите, просяците и дори влиятелните търговци се отдръпваха от пътя на Бълок. Спряха на ъгъла на Бокардо Лейн, където приставите оковаваха проститутките в пранги. Корбет дръпна Ранулф за ръкава.

— Спокойно ли умря Малтоут?

— Направих нужното, господарю. — Прислужникът го погледна под око. — Ако и с мен стане нещо такова, разчитам, че ще постъпиш по същия начин.

Излязоха от града, минаха по подвижния мост и влязоха в замъка. Сър Уолтър ги въведе в една зала и ги покани да седнат на масата върху подиума. После донесе от един шкаф в ъгъла чаши с бяло вино.

— Съжалявам, че е разхвърляно — извини се той, докато им поднасяше виното и почистваше пилешките кости от масата. — Доведи затворниците! — извика на войника, който пазеше пред вратата. — И им кажи, че няма да търпя нахалството им! — Бълок седна между Корбет и Ранулф, взе една кърпа и избърса пръстите си. Видя, че писарят го гледа и обясни: — От мазнината е.

— Не, не, сър Уолтър, ти... — Корбет поклати глава. — Просто ми напомни за нещо.

Той вдигна поглед, когато вратите се разтвориха и войниците на Бълок избутаха вътре редицата нещастни студенти.

— Освободих проститутките — прошепна Бълок. — Плеснах ги отзад и ги пуснах. Създаваха разногласия между хората ми.

Студентите се подредиха. Лицата им бяха мръсни, по страните и около устата на някои от тях имаше рани.

— Е, вече изтрезняхте, нали? Дейвид-ап-Томас, крачка напред!

Уелсецът, още облечен в сивата роба и със завързани отпред ръце, пристъпи една крачка. Арогантността му беше изчезнала, едното му око беше полузатворено и започнало да посинява, на бузата си имаше драскотина. Въпреки това той се опита да протестира.

— Аз съм студент в „Спароу Хол“ — заяви младежът. — Освен това съм писар. Мога да цитирам Писанието и принадлежа към духовенството. Светски съд не може да ме съди.

— Млъкни! — изрева Бълок. — Ние няма да те съдим. — Той вдигна пръст. — Когато свърша с теб, ще те предам на съда на прокторите. Те ще те върнат в Уелс, момче.

Гневът на Ап Томас се стопи. Корбет щракна с пръсти и му направи знак да се приближи.

— Мастър Ап Томас — каза той тихо. — Снощи един от моите хора беше убит от Звънарят. Това е измяна, а ти знаеш каква е присъдата за предателите.

Ап Томас облиза устни.

— Не знам нищо за Звънарят — промърмори той. — Мога да го потвърдя под клетва.

— След като те наблюдавах снощи, не бих повярвал на клетвите ти — отсече Бълок.

— Ще се закълна — повтори Ап Томас. — Нищо не знам.

— Но ти си преследвал нещастния Пасърел и си причинил смъртта му.

— Защото мислехме, че е убил Ашъм.

— И защо — избухна Ранулф — го е било грижа Дейвид-ап-Томас за този стар библиотекар?

— Ашъм ни обичаше — отвърна Ап Томас.

— Да, да — прекъсна го Корбет. — Разказвал ви е за древната ви религия.

— И ни даваше пари — добави Ап Томас. — С неговото сребро пирувахме.

— И защо го е правил? — попита Корбет. — Ашъм не беше богат човек.

Ап Томас сви рамене.

— Не ни е давал много. След като умря, получих кесия сребърни монети с кратка бележка, че Ашъм ми ги е завещал.

— Къде е тази бележка?

— Унищожих я. Беше надраскана набързо.

— И кой ти я даде?

— Всъщност, лично Пасърел.

— Разбирам — каза Корбет. — И писмото беше запечатано?

— Да, така е. Пасърел ми го даде заедно с малка кесия сребро и каза, че я намерил между вещите на Ашъм.

— Сигурно разбираш, че парите са били от Звънарят и ти си налапал въдицата? Любимият ти Ашъм, източник на знания за езическите ви ритуали, е брутално убит, но дори след смъртта си проявява щедрост с този подарък. Звънарят е знаел точно как ще реагирате — че ще се напиете, ще скърбите и ще си намерите жертва. Пасърел не е по-виновен за смъртта на Ашъм от мен — продължи безмилостно Корбет.

— Вие ли оставихте отровата за Пасърел? — попита Ранулф.

— Не, разбира се. През нощта, когато той умря, бяхме... — Гласът на Ап Томас заглъхна.

— В гората ли? — попита Ранулф.

— Съжалявам — промърмори Ап Томас.

— Ще съжаляваш още повече — мило му каза Бълок. — Знаеш ли нещо за убийствата на нещастните просяци?

Ап Томас вдигна вързаните си ръце.

— Нищо — възрази той. — Брейкспиър и Сенекс понякога се мяркаха около „Спароу Хол“, но не знам нищо за убийствата им.

— Оковете ги в прангите! — извика Бълок на началника на стражата.

— Сър Уолтър — намеси се Корбет, — мастър Ап Томас ни помогна. Престъпленията му се дължат повече на глупост, отколкото на измяна или злоумишленост. Предайте го заедно с приятелите му на университетските проктори.

Бълок отпи от чашата си.

— Съгласен съм. Отведете негодниците! — изрева той. — Омръзна ми от тях.

Стражата избута Ап Томас и приятелите му през вратата. Шерифът се изправи и пресуши чашата.

— Ще изпратя войниците около „Спароу Хол“ довечера. Сър Хю?

Корбет вдигна поглед.

— Извинявай, шерифе. Умът ми беше другаде. — Той се изправи. — Мислех си — Корбет сведе поглед към ботушите си. — По дрехите на Ап Томас и приятелите му личеше, че са били извън града.

Но забелязахте ли по трупите на просяците кал, пръст или трева, сър Уолтър?

Бълок поклати глава.

— Тези просяци — добави Корбет — бяха стари, но се съмнявам, че са се простили доброволно с живота. Освен това, ако човек тича из гората, ръцете, краката и лицето му ще бъдат издраскани от клонките и трънаците.

— Не видях такива следи — отвърна Бълок. — Но елате, сър Хю и Ранулф, още пазя дрехите и вещите на тези просяци. В склада до моята стая са.

Шерифът ги поведе по вито каменно стълбище. От време на време се хващаше за ограждащите го въжета и спираше да си поеме дъх. Най-после стигнаха до широка площадка, Бълок откачи връзка ключове от колана си и отключи стаята отдясно. Корбет с мъка овладя изненадата си. Личните покои на шерифа бяха чисти и просторни, подът беше измит и покрит с вълнени килимчета. Над шестоъгълния прозорец имаше триптих на разпнатия Исус, с Мария и свети Йоан от двете му страни. Огромно легло с балдахин заемаше голяма част от стаята. Под прозореца имаше писалище и голям стол, както и няколко затворени сандъка. Но онова, което привлече вниманието на Корбет, бяха претърпаните с книги лавици, разположени по цялата стена от двете страни на прозореца.

— Не съди за книгата по корицата — пошегува се Бълок. — Те са моята гордост и радост, сър Хю. Някои от тях съм си купил сам, други са наследство от чичо ми, който беше абат в манастира Хейлс. — Той отиде до рафтовете, извади един том и внимателно го изтупа от праха, преди да го подаде на Корбет.

Писарят разпозна заглавието: *Cur Deus Homo* — „Защо Бог е създал човека“ — произведение на свети Анселм Кентърбърийски.

— Перлата в моята колекция — прошепна Бълок, докато се приближаваше. Той посочи калиграфския курсив и прекрасните миниатюри, които украсяваха началото на всеки абзац. — Точно копие на оригинала — прошепна шерифът. — Онези негодници от „Спароу Хол“ знаят, че го имам. Трипъм ми предложи много злато, но аз отказах да го продам.

Той остави книгата обратно, взе ключ от куката на стената и поведе Корбет към склада, който представляваше дълго и тясно

помещение, пълно с ковчезета и сандъци. Беше тъмно и влажно. Бълок взе една кутия и я изнесе на площадката.

— Ако нямаш нищо против — обясни той, — предпочитам да не ги внасям в стаята си. — Той разбърка съдържанието, вдигайки облак прах.

Шерифът влезе в стаята си, а Корбет заизважда жалките дрипи.

— Наредих да съблекат телата — извика Бълок. — Нещастниците не можеха да си позволят ковчези, но се погрижих да им осигуря прилични савани.

Корбет подреди дрехите на пода: очукани ботуши, скъсан и закърпен панталон, кожен елек, прояден от молците елек, чиято кожена подплата липсваше от едната страна, вълнена риза, мръсна и излиняла. Докато разглеждаше ботушите и панталона, писарят се опитваше да не обръща внимание на отвратителната миризма.

— Нито стръкче трева — промърмори той и погледна Ранулф. — Нито листенце. Нищо! Те не са били убити там, където са намерени.

Ранулф взе един панталон и зараглежда излинелите вълнени нишки.

— Виж, господарю — посочи той малките камъчета, набити в тъканта.

— И тук има същите. — Корбет посочи друг чифт панталони, зелени и износени. После отново огледа ботушите. По тях нямаше нито кал, нито какъвто и да е белег, че просяците са били убити в полето или гората.

— Прибери ги — нареди Корбет.

Той помогна на Ранулф и изчака Бълок да излезе от стаята.

— Свършихте ли?

— Да.

Шерифът скрита кутията обратно в склада и затръшна вратата.

— Е, сър Хю, какво мислиш?

— Подозирам — отвърна Корбет, — че тези мъже не са били убити при някакъв сатанински ритуал. Съмнявам се, че са успели да ги примамят на някое пусто поле. Не, те са били убити в Оксфорд. Може би на някоя улица или алея.

— Но защо? — попита Ранулф.

— Може би за удоволствие — отвърна Корбет. — От някое извратено изчадие, което обича да гледа как старците се молят за

живота си, преди да ги убие. Затова са били избрани. На кого ще липсва един просяк?

— Само защото е зъл? — възкликна Бълок. — Заради жаждата да убива?

— Нещо такова — отвърна Корбет. — Дяволско преследване. Някой излиза нощем, избира жертвата си и я преследва като заек или фазан.

— Но защо никой не е видял или чул нищо? — попита Бълок.

— Помисли си колко усамотени места има в града — каза Корбет. — Старото еврейско гробище или пустеещите общински земи.

— Но какво става с кръвта? — обади се Ранулф.

— Имаше много дъждове, които може да са я отмили — предположи Корбет.

— Но ако е така — намеси се Бълок, — защо не са оставили труповете там, където са били убити? Защо убиецът рискува да го заловят, като ги изнася от града и окачва главите им по дърветата?

— Не знам — отвърна Корбет. — Но, сър Уолтър — той протегна ръка, — отсега нататък „Спароу Хол“ трябва да бъде охраняван всяка нощ, докато не разкрием убиеца.

Шерифът се съгласи и срещата приключи.

— Писа ли на лейди Мейв, че Малтоут е мъртъв? — попита Ранулф, докато вървяха по улицата към Броуд стрийт.

— Да — промърмори Корбет. Той спря и се загледа в късчето синьо небе между две къщи. — Съжалявам, Ранулф. Много съжалявам, че Малтоут е мъртъв, но ще скърбя за него, когато това приключи и убиецът му бъде наказан. — Той потърка бузата си. — Тялото му ще бъде изпратено в някой манастир, за да го балсамираат, а после — обратно в Лейтън. На гробището има един стар тис. Можем да го погребем под него. — Корбет отново тръгна. — Онова, което ме озадачава — продължи той, — е смъртта на тези просяци. Смятах, че Ап Томас ги е избил.

Ранулф се канеше да отговори, когато чу шум зад гърба си. Улицата беше пуста и тясна и той ясно долови стъпки от ботуши. Сграбчи Корбет и го притисна до стената, точно когато нещо се удари в близката къща. Ранулф се огледа, но забеляза само една котка, която отскочи, сякаш подплашена от нещо. Тогавя зърна някакъв силует в сянката на един вход и видя ръка, която замахваше. Отново дръпна

Корбет настрани. Отново се чу шум от камък, който улучи стената на съседната къща.

Прислужникът извади камата си и се втурна към входа, но когато стигна до него, там нямаше никого. Чувахе се само далечен шум от тичащи стъпки по тесния проход, който тръгваше от улицата. Ранулф се наведе и взе от земята няколко малки, гладки камъка. Корбет се приближи.

— Прашка — обясни прислужникът, изправяйки се с камъчетата в ръка. Подхвърли едно във въздуха и го остави да падне върху дланта си. — Ако някой от тези ни беше улучил, сър...

— Можеше ли да ни убие? — попита Корбет.

— Виждал съм го с очите си — заяви Ранулф. — Нали помниш библейското сказание за Давид и Голиат?

— Да — отвърна Корбет и взе камъчето от ръката му. — Виждал съм и момчета по жътва да стрелят с прашки по гарваните, които кълват житото. — Той погледна в тесния мрачен проход. — А така ме нарича Звънарят — продължи той. — Шумен, досаден гарван, който трябва да бъде убит.

Продължиха по пътя си. Корбет спря на мястото, където първият камък беше улучил стената на една изоставена къща и забеляза, че ударът е свалил част от мазилката.

— Достатъчно! — заяви той. — Най-добре да не излизаме, освен ако не се налага, Ранулф.

— Може да е бил Бълок — отбеляза прислужникът. — Той знаеше, че сме си тръгнали от замъка.

— Да — съгласи се Корбет. — Или Звънарят. Или дори някой от приятелите на Ап Томас.

Писарят въздъхна с облекчение, когато стигнаха Карфакс и прекосиха шумната улица, пробивайки си път през тълпата. С една ръка държеше кесията си, а другата беше върху дръжката на ножа, докато се оглеждаше внимателно за апаши, с каквито беше пълно тук. Ранулф вървеше зад него. От време на време се обръщаше и заставаше на пръсти, за да погледне над тълпата, но не забеляза някой да ги преследва. Стигнаха до общежитието и влязоха през задния вход, защото на предния се беше скупчила тълпа студенти, а Корбет искаше да избегне всякакви неприятности, свързани с Ап Томас. Норис беше на двора и миеше бурета на кладенеца.

— О, сър Хю. — Той се приближи и се усмихна, но погледът му беше разтревожен, а лицето пребледняло и изпито. — Цял Оксфорд говори за арестуването на Ап Томас — заекна той. — Мастър Трипъм и колегите му ви чакат в библиотеката. — Норис избърса ръце в кожената си престилка. — Помолиха да отидете незабавно.

— Забелязахме студентите на улицата — каза Корбет, — затова решихме да минем оттук.

— Няма да има проблеми — обясни Норис. — Никой не обича Ап Томас и приятелите му. Затова сега всички им се присмиват. — Той се върна при бурето, което почистваше, затвори го и наби дървените чепове. После свали престилката. — Ще взема плаща си и ще дойда.

Докато минаваше през общежитието, Корбет забеляза, че атмосферата беше много по-ведра, а студентите проявяваха много по-голямо уважение. Благородници и обикновени граждани му правеха път. Прекосиха улицата до колежа, където един прислужник ги заведе до библиотеката. Малко по-късно към тях се присъединиха Трипъм, мастър Барнет, Чърчли и Епълстън. Лейди Матилда пристигна последна, почуквайки по пода с черния си полиран бастун, с гордо вдигната глава като кралица. Ранулф наблюдаваше как мастър Мот ѝ помага да седне на високия стол начело на масата; после погледна с любопитство към Корбет, който изглеждаше странно унесен. Норис пристигна задъхан, трийки ръце в робата си. Трипъм помоли всички да заемат местата си.

— Бих ти предложил вино, сър Хю — каза той саркастично, — но мастър Чърчли ни каза, че не желаяш да ядеш или пиеш каквото и да било тук.

— Мисля, че това се отнася и за всички вас — каза Корбет. — Смъртта на Ашъм и Пасърел беше достатъчно нелепа. Както и на моя верен служител Малтоут. Звънрят нанася удар, когато пожелае, не само за да се предпази, но и за да ни държи в страх. Искал си да ме видиш?

— Аз... — заекна Трипъм. — Ние бихме искали да възразим... Шерифът ни каза, че в „Спароу Хол“ се въвежда вечерен час от здрач до зори. Наистина ли е необходимо това?

Корбет сви рамене.

— Това ще решите вие и университетът — отвърна той. — Но Малтоут, който беше кралски служител, беше убит. Освен това част от

ващите студенти, мастър Трипъм, ще бъдат обвинени в разврат и може би дори в практикуване на черна магия.

— Ние не носим отговорност — отсече Трипъм — за личния живот на всеки студент.

— Но аз отговарям за живота на кралските служители. Още повече — повиши глас Корбет, — че на връщане бях нападнат отново. Камък от прашка едва не ме улучи в главата.

— Ние всички бяхме тук — разпалено се защити Трипъм. — Сър Хю, през цялата сутрин никой не е напускал колежа. Проведохме събрание в салона, за да решим какво да правим с Ап Томас и неговите приятели.

Корбет прикри изненадата си.

— Убеден ли си, мастър Трипъм?

— Всички можем да се закълнем — рязко се намеси лейди Матилда. — Можеш да разпиташ и прислужниците, които ни донесоха вино и сладки. Откакто станахме сутринта и отидохме на литургия в параклиса, никой не е напускал „Спароу Хол“. И доколкото знам, сър Хю, никой не е напускал колежа и снощи, когато някой е убил слугата ти.

— Не искам тялото на Малтоут да бъде облечено тук — заяви Корбет, без да обръща внимание на избухването й. — Трябва да бъде изпратено в абатството Осни, за да го балсамираат.

— Норис ще го закара там — отвърна Трипъм. — Колко дълго ще останеш тук, сър Хю? Колко още ще продължи това?

— Докога ще се ровиш в живота ни? — рязко попита Барнет.

— Докато разбере истината — отвърна Корбет, жилнат от арогантността му. — Какво ще кажеш за себе си и за твоите тайни, мастър Барнет?

Озлоблението изчезна от пълното, мрачно лице на Барнет.

— Какви тайни? — объркано попита той.

— Ти си светски човек — продължи Корбет, макар да му се искаше да си беше държал езика, — а помагаш на просяците и си добре познат на брат Анджелио от болницата „Сейнт Осит“. Защо човек като теб се занимава с отрепките?

Барнет сведе очи.

— Онова, което мастър Барнет дава на бедните — промърмори Трипъм — си е негова работа.

— Уморен съм — каза Барнет и се огледа. — Омръзна ми всичко това. Омръзна ми този Звънар. Омръзна ми да погребваме хора като Ашъм и Пасърел и ми омръзна да уча студенти, които нито разбират, нито харесват онова, на което ги уча. — Той впи поглед в Корбет. — Радвам се, че Ап Томас е бил арестуван — продължи Барнет, без да обръща внимание на възклицанията на колегите си. — Той е нагъл негодник. Не съм длъжен да ти отговарям, писарю, но ще го направя. — Той се изправи, отблъсквайки ръката на Чърчли, който се опитваше да го спре. Разкопча робата си и ризата под нея. — Цял живот се стремих към знанието. Обичам хубавото вино, тъмната сладост в чашата кларет и младите момичета с тънки кръстчета и сочни гърди. — Той продължаваше да разкопчава ризата си. — Аз съм богат човек, Корбет, единствен син на баща си, който ме обожава. Чувал ли си тази фраза от Евангелието: „Използвай парите, дори да са нечисти, за да помагаш на бедните, за да пребъде душата ти във вечността, след като умреш“.

Барнет приключи с ризата си и показа на Корбет власеницата под нея. После седна. На арогантното му допреди малко лице се изписа униение.

— Когато умра — прошепна той, — не искам да ида в ада. Целият ми живот беше ад, Корбет. Искам да отида в рая, затова... давам пари на бедните, помагам на просяка и нося власеница за изкупление на многобройните си грехове.

Корбет се наведе и докосна ръката му.

— Много съжалявам — прошепна той. — Мастър Трипъм, казах ти онова, което знам: войници от замъка ще пазят всеки вход на „Спароу Хол“, докато разследването ми приключи. — Той се изправи. — А сега искам да отдам последна почит на приятеля си.

Трипъм го заведе в стаята, където лежеше трупът.

— Направихме каквото можахме — промърмори той, докато отваряше вратата. — Измихме го.

Следван от Ранулф, Корбет застана до леглото.

— Все едно е заспал — прошепна прислужникът, загледан в бледото като слонова кост момчешко лице.

— Превързахме раната. — Трипъм продължаваше да стои зад тях. — Сър Хю, знаеш ли, че имаше голяма синина на глезена.

— Да, да — разсеяно отвърна Корбет. — Мастър Трипъм, остави ни за малко.

Помощник-деканът затвори вратата. Корбет коленичи до леглото и заплака, докато се молеше наум.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Корбет и Ранулф се върнаха в стаите си, разминавайки се по стълбите с Норис. Той им предложи храна и вино, но те отказаха. Ранулф искаше да се поразходи, затова Корбет отиде в стаята си. Дълбоко разстроен от смъртта на Малтоут, той се опита да се разсее. Извади прокламациите, които Саймън му беше донесъл в Лейтън и отново ги заразглежда. Всички си приличаха — рисунката на камбана най-отгоре, където са били закачени; четливият и обработен почерк, фразите, изпълнени с омраза към краля. Всички завършваха с една и съща фраза: „написано собственоръчно в «Спароу Хол», Звънарят“.

Корбет отблъсна прокламациите встрани. Изтри сълзите от лицето си, извади писмото на Мейв от чантата с писмените си принадлежности и внимателно го зачете. Една фраза привлече вниманието му. Оплакването на Мейв, че чичо Морган разказва на Елинор за обезглавени трупове, чиито глави висели от клоните на дърветата.

— Това е! — възкликна той!

Остави писмото и си припомни дрехите, които беше разгледал в замъка — без следа от трева, пръст, листенце или смола.

— Ако не са били убити там...

Той стана и отиде до прозореца. Скърбеше за Малтоут повече, отколкото би признал дори пред себе си и знаеше, че Ранулф никога вече няма да бъде същият. Помисли си за тялото на младия си приятел и думите на Трипъм за раната на глезена му. Докато гледаше към голямата каруца в двора, внезапен страх сви стомаха му. Възкликна неволно и заблъска по отворения капак. После отиде до вратата и рязко я отвори.

— Ранулф! — изкрещя той.

Викът му отекна като погребална камбана в празния коридор. Беше ранен следобед — студентите, уплашени от ареста на Ап Томас, се бяха разпръснали по учебните зали. Тревогата на Корбет се усили. Почувства се самотен и ужасно уязвим. В коридора нямаше прозорци,

освен тесните процепи в стената в двата му края, затова беше полутъмно. Корбет отново влезе в стаята. Има ли някой тук, чудеше се той. Беше убеден, че не е сам. Извади камата си и рязко се завъртя, когато дочу тих шум от боричкане зад себе си. Плъх? Или някой се криеше в мрака?

— Ранулф! Ранулф! — изкрещя Корбет. Въздъхна с облекчение, когато дочу стъпки по стълбите. — Внимавай! — предупредително извика той.

Ранулф се появи и затича по коридора с извадена кама.

— Какво има, господарю?

Корбет погледна през рамо.

— Не знам — прошепна той, — но не сме сами, Ранулф. Не, не! — Той сграбчи ръката на прислужника. — Няма да го преследваме. Или поне не тук.

Писарят рязко издърпа Ранулф в стаята.

— Сложи си бойния колан — нареди той, докато правеше същото. — Донеси арбалет и колчан със стрели.

— Къде отиваме? Какво ще правим?

— Забеляза ли — отвърна Корбет, — че откакто сме дошли в Оксфорд, нито един труп не е намерен на пътя? Знам къде са били убити нещастните просяци. — И той посочи с пръст към пода.

— Тук ли? — възкликна Ранулф.

— Да, тук, в общежитието. В избите отдолу! Спомни си, Ранулф, някога тези сгради са принадлежали на търговец на вино. Ходил ли си в такива къщи в Лондон?

— Те имат огромни изби и дълги коридори — прекъсна го Ранулф. — Някои от онези в Чийпсайд могат да поберат цяло селце.

— Съществуват и разказите — добави Корбет — за жената, която обитавала избите заедно с детето си, когато Браос основал колежа си. Обзалагам се, че нашият благороден дарител е трябвало да ги търси дни наред.

Ранулф тревожно го гледаше.

— Идвам с теб.

— Не, не — отвърна Корбет. — Наблюдавай вратата на избата. Ако някой влезе след мен, последвай го. — Корбет поклати глава. — Малтоут не умря напразно, Ранулф. — Той огледа стаята. — Веднъж един стар свещеник ми каза, че духовете на мъртвите остават с нас

още известно време. — Корбет се усмихна. — Отдавах способността си да разкривам престъпления на интуицията и логиката, но за това хрумване благодаря на Малтоут. Брой до сто — нареди той — и ме последвай.

После заслиза по стълбите. На приземния етаж потърси кабинета, в който Норис правеше сметките си. Той пишеше нещо в счетоводната си книга и Корбет си каза, че ако в коридора е имало някой, със сигурност не е бил Норис.

— Сър Хю, мога ли да ти помогна? — Норис стана и избърса мастилото от пръстите си.

— Да, искам да претърся избите.

По лицето на Норис се изписа учудване.

— Какво очакваш да откриеш там? Звънря?

— Може би — отвърна Корбет.

— Там няма нищо, освен провизии, но...

Норис взе дебела лоена свещ от една кутия и поведе Корбет по коридора, дрънчейки с ключовете на колана си. Спря да запали свещта и отключи вратата на избата.

— Ще вляза сам — каза писарят.

Той заслиза по стълбите към подземие, което беше тъмно, влажно и студено.

— На стената има факли — провикна се Норис.

Долу Корбет запали една от тях и чу как Норис затръшна вратата. Писарят внимателно тръгна в мрака. От време на време спираше, за да запали нова факла и да се огледа. Стената от лявата му страна беше равно иззидана, но по онази отдясно имаше множество малки ниши и помещения. Някои бяха празни, в други имаше вехтории, счупени маси и пейки. Зави зад ъгъла и се закашля от застоялия въздух. Запали още факли и тихо се зачуди на огромното пространство, което заемаха избите.

— Този лабиринт сигурно се простира по дължината на цялата улица — промърмори той.

От време на време надничаше в някое от помещенията или нишите. Радваше се, че е запалил факлите, те щяха да го упътят по обратния път. Иначе можеше да се загуби. Видя друг тесен коридор. Тръгна по него, но той се оказа задънен. Спомни си просяците — беше сигурен, че са умрели тук. Обграждаше го зловеща тишина и в нея се

прокрадваше някакво зло присъствие. Дочу шум от коридора и клекна долу, внимателно оглеждайки стената и пода. Не откри нищо освен локвички вода. Потопи пръстите си в една от тях и напипа малки камъчета. Вдигна свещта и погледна към сводестия таван, но не откри отникъде да тече вода. После притвори очи и се усмихна. Беше открил убиеца!

Върна се в коридора, където факлите още горяха и караха сенките да танцуват. Искаше да излезе оттук. Имаше чувство, че стените се приближават и се канят да го смачкат. Сърцето му заби побързо, устата му пресъхна. Зави зад ъгъла и замръзна на мястото си. Коридорът тънеше в мрак. Някой беше угасил факлите на стената. Чу щракане и отстъпи назад точно в мига, когато стрела от арбалет профуча във въздуха и се удари в тухлената стена. Корбет се обърна и побягна.

Отмина задънения коридор, после спря, извади камата си и приклепна, за да си почине. Погледна назад и видя нечий силует да се очертава на светлината. Облиза сухите си устни. Нападателят му не можеше да го види толкова ясно и втората стрела профуча далеч в тъмнината. Корбет стана и затича с всички сили назад, преди убиецът да успее да зареди нова стрела и да опъне арбалета. Противникът му го забеляза. В примигващата светлина Корбет видя как пръстите му опъват тетивата, но после се блъсна в него и двамата се затъркаляха по земята, разменяйки си ритници и удари. Писарят изтръгна малкия арбалет и го захвърли към стената. Убиецът се освободи от хватката му. Корбет се опита да стане, но мъжът беше извадил меча си и опря острието под брадата му. После отметна качулката си.

Беше Ричард Норис.

Корбет се облегна на стената. Ръката му посегна към камата, но ножницата беше празна.

Норис се наведе и притисна острието по-силно към шията на Корбет. Писарят примигна и отметна глава колкото можеше.

— Не се съпротивлявай. — Норис избърса потта от лицето си с една ръка, но другата дори не трепна. — Виж ти, виж ти — подигравателно произнесе той.

Застана под светлината на факлата. Погледът му беше странно унесен. Корбет се опита да овладее страха си. Реши, че е по-добре да не се отдръпва — Норис беше напълно обезумял. Ако окажеше

съпротива, лудият щеше да пререже гърлото му и да го гледа как умира.

— Защо? — Корбет се опита да отдръпне глава. Не сваляше поглед от коридора зад Норис. Къде, за Бога, се бави Ранулф, мислеше си.

— Защо какво? — попита Норис.

— Защо ги уби?

— Това е игра. Бил си в Уелс, сър Хю, знаеш какво беше. Аз бях разузнавач. Нощем проучвахме околността. Скитахме из онези изпълнени с мъгла долини. Нищо — гласът му се сниши до шепот, — нищо не помръдваше, чуваше се само шумоленето на дърветата и писъкът на совите. Но те винаги бяха там, нали? Проклетите уелсци, които пълзяха като червеи по земята. — Лицето на Норис се разкриви от гняв. — Винаги излизахме на групи от пет или шест души. Бяха добри мъже, сър Хю, стрелци, оставили съпругите или любимите си у дома. И винаги губехме по един, двама, дори трима от тях. По един и същ начин! Първо откривахме трупове. После търсехме главите им. Понякога негодниците се подиграваха с нас. Взимаха нечия глава и я увисваха на дърво като ябълка, която се полюшва на вятъра. — Норис млъкна и хвана меч с две ръце. — Мислиш, че съм луд, че ме е обсебил някакъв демон. Ще ти кажа нещо, мастър писарю. — Думите му се лееха все по-бързо. — Когато кралската армия беше разпусната в Шрузбъри, започнах да сънувам един и същи сън. Тъмнината, блясъка на лагерните огънове между дърветата и стъпки, които се прокрадваха до мен или зад мен. И онези глави, винаги главите. Понякога през деня спирах поглед върху нещо — листо или зряла ябълка, която висеше от дървото — Норис въздъхна — и сънят отново се връщаше. После дойдох тук. — Той се усмихна. — Аз съм образован човек, сър Хю, познавам Светото писание. Бях и добър войник, затова кралят ме назначи тук.

— Ти ли си Звънарят? — попита Корбет.

— Звънарят! — изсмя се Норис. — Звънарят! Пет пари не давам за дьо Монфор или онези тлъсти бездарници от колежа отсреща. Бях щастлив тук и сънят идваше все по-рядко... докато не пристигнаха уелсците. — Норис притвори очи, но рязко ги отвори, когато Корбет се размърда. — Не, не, сър Хю, трябва да ме изслушаш. Както аз слушах онези гласове. Помниш ли как уелсците се провикваха в тъмнината?

Знаеха имената ни и докато ние ги преследвахме, те преследваха нас. А когато убиеха някого от нашите, крещяха: „Ричард вече го няма! Хенри вече го няма! Кажете на съпругата на Джон, че е вдовица!“ — Гласът на Норис отекваше в лабиринта. Той се огледа. — Трябва да се качвам горе — прошепна той. — Студентите ще се върнат от училище. Ще тропат на вратата ми, за да искат какво ли не.

— Ами старците? — бързо попита Корбет.

— Стана случайно — отвърна Норис, поклащайки глава. — Чист късмет, сър Хю. Един стар просяк дойде тук да търси работа и аз го пратих в избата да донесе буре вино. Когато слязох долу, беше вече мъртвопиян. Уплаши се и побягна. Аз го последвах. — Норис изкриви устни. — Тук — прошепна той и се приведе напред, — тук, в мрака, сър Хю. Все едно се бях върнал в Уелс. Преследвах го. Той крещеше, че съжالياва. Хванах го, той се съпротивляваше и аз му прерязах гърлото. Оставих трупа му тук, но същата нощ отново сънувах.

— И му отрязва главата, така ли? — прекъсна го Корбет. — Сложил си трупа и главата в бъчва и си ги изнесъл през портите, за да се отървеш от него.

— Точно така — потвърди Норис. — Изхвърлих трупа в гората и окачих главата на един клон. Знаеш ли, сър Хю, беше като заклинание, като пречистване. Сънищата спряха. Чувствах се нов човек. — Норис се усмихна, в погледа му блестеше безумие. — Чувствах се като момче, което скача от скала в дълбок чист вир и водата отмива всичко от него. — Той млъкна, загледан в някаква точка зад главата на Корбет.

Писарят си пое дълбоко дъх, наострил уши. Господи, молеше се той, прати ми Ранулф. Погледна към коридора зад Норис, но не видя нищо.

— И после си убил отново? — попита той.

— Разбира се — мрачно се усмихна Норис. — То е като виното, сър Хю. Отпиваш, усещаш вкуса и топлината в стомаха си. Дните минаваха и отново изпитах нужда от това усещане. Пък и кой го е грижа? Градът е пълен с просяци — хора без минало и без бъдеще, утайката и изметта на този свят.

— Те също имат душа — отвърна Корбет. Искаше му се Норис да не притиска мечта толкова силно до гърлото му. — Те са хора и преди всичко са невинни, кръвта им призовава Божието възмездие.

Норис трепна и Корбет разбра, че е сгрешил.

— Бог ли, сър Хю? Моят Бог умря в Уелс. Какво възмездие? Какво ще направиш, сър Хю? Ще викаш? Ще молиш за милост?

— Ще ме търсят.

— Разбира се. Ще изнеса трупа ти. Обещавам ти, че ще се отнеса подобаващо с теб. Дълбоко в горите има блата. По-скоро адът ще замръзне, отколкото да намерят трупа ти. Всичко съм обмислил. Ще припишат смъртта ти на Звънаря. Кралските войници ще дойдат в Оксфорд и онези надуты, арогантни негодници от колежа ще бъдат наказани. „Спароу Хол“ ще бъде затворен, но общежитието ще продължи да съществува. — Видя, че Корбет отмести поглед. — Кого чакаш? Безшумно пристъпващия си приятел? Заключих вратата на избата. Ти си сам, сър Хю. — Норис отметна глава. — Как ме заподозря?

— Ти ли уби прислужника ми?

Норис поклати глава отрицателно.

— Каза, че си ударил крака в някаква кофа — продължи Корбет, забелязал, че една сянка се движи по коридора. — Чудех се защо икономът на общежитието, който очевидно не държи особено на чистотата, ще мие пода на избата. Било е заради кръвта, нали? Тогава се замислих защо по трупите няма следи, че са били преследвани в гората и се досетих, че може би просяците са дошли да искат милостиня, хляб и вода, че избите са изолирани и си спомних, че си бил разузнавач в Уелс. Естествено, като иконом на общежитието ти си имал възможност да излизаш с каруцата, когато поискаш, за да купуваш провизии от околните села. Никой не би те заподозрял, никой не би те спрял.

Норис вдигна пръст:

— Ти си добър копой.

— Изнасял си трупите и си окачвал главите им по клоните. Никой не би обърнал внимание на петната от кръв по буре, в което е имало вино и е плътно затворено. Когато аз се появих тук, ти спря да убиваш. Знаеше, че разследвам убийствата, затова си измил пода, а Малтоут се е спянал в кофата ти.

— Нещо друго?

— Намерили са копчето ти...

— О, да! Чудех се...

— И тези камъчета. Открих ги по дрехите на просяците.

— Знаех, че си открил нещо — прекъсна го Норис. — Затова те последвах тук...

— Ще ти направя едно предложение — прекъсна го Корбет, защото Ранулф беше още далеч.

Очите на Норис се разшириха.

— В коридора зад теб — продължи Корбет — стои моят прислужник Ранулф-ат-Нюгейт. Преди да стане писар, той беше разбойник. Може да отключи всяка ключалка и се движи безшумно като призрак.

Норис поклати глава, но усмивката му замръзна, когато чу звука от зареждане на арбалет зад себе си.

— Свали меча — каза меко Корбет — и ще бъдеш съден от кралските съдии.

— Мога да те убия. — Норис се усмихваше, но погледът му нервно шареше.

Корбет бавно вдигна ръка и я притисна към острието на меча. Успокои се — беше доста тъпо.

— Можеш да приемеш предложението ми — продължи той.

Но Норис беше погълнат от мисълта за присъствието на Ранулф зад гърба си.

— Или Ранулф ще те убие.

С рязко движение Корбет изби меча встрани и се претърколи напред. Норис се изправи рязко. Фигурата на Ранулф се очерта на фона на светлината от факлата. Корбет чу свистенето на стрелата, Норис залитна, изпусна меча си и хвана стрелата, която се показваше от гърдите му. На лицето му още беше изписано учудване, когато Ранулф го хвана за косата, оголи шията му и с бързо движение преряза гърлото му. После го пусна на земята и клекна до Корбет. Писарят затвори очи и се дръпна към стената, дишайки дълбоко, за да успокои забързания ритъм на сърцето си.

— Дойдох колкото се може по-бързо — усмихна се Ранулф. — Ключалката беше ръждясала и стегната, отне ми доста време. — Той помогна на Корбет да се изправи. — Знаеш ли какво бих направил, сър? Бих се махнал от това проклето място. — Той подритна трупа на Норис с ботуша си. — Бих препуснал като стрела към Уудсток, за да взема кралска заповед и да арестувам всички в общежитието и колежа, докато не приключа с разследването си.

Корбет леко го отблъсна и се облегна на стената.

Тук е като в кошмар, помисли си той, докато се оглеждаше. Тъмни, хлъзгави коридори, мъждива светлина от свещи, окървавен труп на убиец. Така ли щеше да свърши всичко? Ами ако някой ден Ранулф не се появи? Или ако срещне убиец, който убива тихо и бързо, без да се хвали с подвизите си? Корбет вдигна камата си и я прибра в канията. Ранулф отри мечата си в елека на Норис, вдигна арбалета и помогна на Корбет по коридора. В подножието на стълбите писарят спря. Беше се поуспокоил, но му беше много студено.

— Ти си прав — прошепна той. — Стегни багажа ни, Ранулф. Ще се махнем оттук и ще отидем във „Веселите момичета“. Наеми стая, но не казвай на никого къде сме отседнали. — Той се качи по стъпалата и отвори вратата. — Няма да се върна в онази стая.

Известно време Корбет седя на една пейка, скри лице в ръцете си. Някакъв прислужник го попита наред ли е всичко и дали знае къде е мастър Норис.

Корбет вдигна глава, мъжът зърна бледото му, гневно лице и побърза да се отдалечи. Ранулф слезе, праметнал през рамо дисагите им. Излязоха на улицата. Корбет имаше чувство, че сънува. Позволи на прислужника си да го преведе по улиците, отблъсквайки нахалните просяци. Веднъж трябваше да спре, защото от шума и миризмата му се зави свят. Но когато стигнаха до хана, той се беше овладял. Все още измръзнал и уморен, той седна пред слабия огън в пивницата, докато Ранулф нае стая и поръча фазан в сос от скариди. Прислужникът му мълча през цялото време, докато Корбет хапваше едва-едва, пиеше вино и му разказваше случилото се с Норис.

— Ще поспя малко — завърши той. — Върни се в „Спароу Хол“, Ранулф, и кажи на мастър Трипъм какво се случи. Събуди ме на вечерня.

Корбет се качи в стаята си. Един прислужник носеше пред него чисти постели и възглавници, които Ранулф беше поръчал. Стаята беше малка и белосана, с паянтова маса и два стола, но леглата бяха чисти и удобни. Щом прислужникът застла леглата, Корбет залости вратата, зави се през глава и потъна в дълбок сън.

Спа около час. Когато се събуди, ръката му посегна към камата на пода, докато не си спомни къде се намира. Отметна одеялата, стана и се изми. Чувстваше се по-добре и когато слезе в кръчмата, откри

Ранулф да играе на зарове. Прислужникът му намигна, прибра спечеленото и го последва в малката градина зад хана.

— По-добре ли си?

— Да. — Корбет се протегна. — Всичко стана толкова бързо, Ранулф. Преследваш убиеца и докато се усетиш, той е по следите ти. Каза ли на Трипъм?

— В „Спароу Хол“ цари пълен хаос — отвърна Ранулф.

— Хаос!

— Бълок е изложил трупа на Норис при пазара на Брод Стрийт. Виси на бесилката като предупреждение за всички престъпници.

— А какво правят останалите?

— Затворници са в собствения си колеж. Приличат ми на врабчета, затворени в клетка.

Корбет се усмихна на остроумието.

— Ако можех да действам, както искам...! — Бълок шумно се оригна, докато влизаше в градината.

— Аз му казах, че сме тук — прошепна Ранулф.

— Ако можех — повтори шерифът, намествайки кожения си колан върху издутото шкембе, — щях да арестувам всички онези негодници и да ги хвърля в тъмницата. — Той погледна Корбет. — Постъпи глупаво, сър Хю. Можеше да свършиш нарязан на парчета в някоя бъчва!

— Трябваше да потърся доказателства и подозирах, че Норис ще ме последва — сви рамене Корбет. — Но това приключи. Сега трябва да се съсредоточим върху „Спароу Хол“.

— Щом камбаната отбележи началото на вечерния час — каза Бълок, — още войници ще обкръжат „Спароу Хол“ и общежитието. Ще поставя хора и по близките улици. — Шерифът се завъртя на пета и тръгна към кръчмата.

— А сега какво, господарю?

— Не знам, Ранулф.

Корбет погледна към небето, което още беше обагрено в червено от лъчите на залязващото слънце. Махна с ръка, за да разгони комарите, които бяха започнали да се събират, въпреки купичките с оцет, поставени по градинската улица.

— Звънарят няма да предприеме нови действия, поне не срещу нас. Старите просяци вече няма да бъдат убивани в избите на

общезитието. — Той чу смях, после момчешки глас запя весела песничка в една от стаите над кръчмата. — Комар ли играеше?

Ранулф прехвърляше заровете от ръка в ръка.

— Да, и дори не мамех.

Корбет сложи ръка на рамото му.

— Дълга ти живота си.

Прислужникът му отмести поглед.

— Как намираш „Изповеди“-те на Свети Августин?

— Трудни, но те карат да мислиш.

— Значи ще видим един съвсем нов Ранулф, а? — Корбет го побутна обратно към вратата на кръчмата. — Повече никакви девойки с разбити сърца. И златарите в Лондон ще спят вече по-спокойно.

Влязоха в кръчмата и Корбет поръча вино. Ранулф мислеше, че господарят му ще си легне, но той се присъедини към група студенти, седнали в най-отдалечения ъгъл. Един от тях имаше питомен язовец и го пое с медовина, която животинчето лакомо поглъщаше.

— Отдавна ли го имаш? — попита Корбет.

Студентът вдигна поглед.

— От малък. Открих го да се скита по поляните на Крайстчърч. Казват, че носи щастие.

— А така ли е? — попита Корбет и седна.

— Ами, пие ми медовината. — Студентът завистливо погледна към препълнената чаша на Корбет и писарят повика кръчмаря.

— Донеси по едно и за сътрапезниците ми! — поръча той.

— Не те интересува язовецът, нали? — попита студентът лукаво.

— Не — отвърна Корбет. — Кажете ми, чувал ли си за Звънря и неговите прокламации?

— Чух за много неща — за убийствата в „Спароу Хол“ и в общезитието.

— Но чел ли си прокламациите на Звънря? — настоя Ранулф.

— Хвърлих им един поглед. — Студентът махна с ръка към приятелите си. — Като всички тук.

— И? — попита Корбет.

Момчето прегърна опитомения язовец и го погали.

— Много шум за нищо, сър. Какво ни интересува дьо Монфор? Това е работа на някой мошеник или луд. Няма да накара студентите да грабнат оръжие и да хукнат към Уудсток.

— А какво е впечатлението ти от тях?

— Прочетох ги, само защото бяха забодени на вратата на „Уайвърн Хол“ — отвърна студентът. — Но честно казано, сър, изобщо не ме интересува какво ще стане със Звънаря.

Корбет му благодари, остави една монета на масата за още медовина на животинчето и следван от учудения Ранулф, се върна в стаята си.

— За какво беше всичко това? — попита прислужникът, докато затваряше вратата.

— Има нещо, което пренебрегнахме — отвърна Корбет. — Да се върнем към онзи ден в Лейтън. Едуард пристигна, вбесен от прокламациите на Звънаря, вбесен от кошмарите за възкръсването на дьо Монфор. Кралят е обезпокоен, затова и ние се безпокоим — нали сме най-верните му поданици, писари от кралската канцелария. Дойдохме в Оксфорд и допуснахме грешката да влезем в света на Звънаря. Докато стоях в градината, си спомних нещо, което ти каза. Какво значение има всъщност? Кой го е грижа? Студентът от кръчмата, младежът с язовеца, потвърди думите ти. — Той видя учудването върху лицето на Ранулф. — Нали четеш Свети Августин: реалността е само онова, което възприемаме. Августин приел Бога и внезапно предишните реалности — разврат, гуляи, пиене и жени — изчезнали. — Корбет се облегна назад. — Кой знае, същото може да стане с Ранулф-ат-Нюгейт. Същото става и с краля: дьо Монфор е демонът, обсебил душата му — за него Звънарят представлява ужасяваща заплаха за Короната и властта.

— Но в действителност?

— Но в действителност — отвърна Корбет — хората не се интересуват от него. Дьо Монфор е мъртъв от четиридесет години. Звънарят се цели право в краля. Трябва да си зададем въпроса на Цицерон: „*Cui bono?*“^[1] Каква полза има Звънарят от своята опасна работа? Какво иска да постигне? Няма да предизвика въстание. Няма да събере армия, която да тръгне към Лондон и Уестминстър. Каква е тогава целта му?

— Да си отмъсти? — попита Ранулф.

— Но защо? Защо сега? Защо са тези убийства? Нападенията над мен? Нарастващата суматоха в „Спароу Хол“? — Корбет издърпа една

скъсана нишка от одеялото. — Това би трябвало да им послужи за предупреждение.

— Предупреждение ли, сър?

— Хаосът — отвърна Корбет. — Звънарят очевидно държи да предизвика суматоха и затова, преди да мине много време, в „Спароу Хол“ ще има нова жертва.

[1] В чия полза? (лат.). — Бел.ред. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ранулф седеше в църквата „Сейнт Майкъл“. Приклепна в основата на една колона и впери поглед в страничния параклис, привлечен от яркия стенопис. Църквата беше тъмна, с изключение на две запалени свещи, които блестяха като очите на хищен звяр, бродещ в мрака. Те осветяваха внушителната рисунка на Христос, който идва със своите ангели в Деня на Страшния съд, за да произнесе присъдата си — вечен живот или вечно проклятие. Страховити скелети, облечени в дрипи, умолително вдигаха ръце към ангелите, които се спускаха към тях с вдигнати мечове.

— Помни, човече, че ти си прах и в прах ще се превърнеш.

Ранулф погледна през рамо към прозореца в отшелническата килия, от който проникваше светлина.

— Защото смъртта идва! — напяваше отшелницата. — И ще покоси всяка жива душа на земята.

— Чети си молитвите, старо! — извика в отговор Ранулф.

— И ще се моля за теб — отвърна Магдалена. — Пасърел се молеше тук, но умря; убиецът се промъкна безшумно като змия, не извика, дори когато се спъна в стъргалото до вратата.

— Имам нужда от твоите молитви — бързо отвърна Ранулф.

Погледна към вътрешността на църквата и огромния кръст, който висеше над главния олтар. Размишляваше върху думите на отшелницата, когато чу звук и се обърна, но това беше само един плъх, който изскочи от сандъка, поставен върху дървено магаре в напречния неф. Ранулф прекара пръст по устните си. Беше му трудно да се моли за себе си, да не говорим за горкия Малтоут. Обърна се наляво, за да вижда статуята на Девата с Младенеца пред запалената маслена лампа вляво от главния олтар. Нямаше сили да произнесе „Аве Мария“ — каква представа имаше той от майчинството, освен спомена за онази избухлива жена, която го шамаросваше и натирваше на улицата? Когато се прибра един ден, Ранулф откри, че е умряла от чума. Гледаше през сълзи как събирачите на трупове пристигнаха и я

натовариха на ръчната си количка, за да я изхвърлят при останалите трупове в огромните варовикови пещери край Чартърхауз.

Вратата на ризницата се отвори и влезе отец Винсънт. Той преве коляно пред олтара и тръгна по пътеката. Ранулф стана да го посрещне, защото не искаше да го изплаши.

— Кой е? — Отец Винсънт спря и се вгледа в мрака.

— Ранулф-ат-Нюгейт!

— Стори ми се, че чух шум — каза свещеникът и издрънка с връзката ключове, която държеше. — Вече трябва да заключа. — Той приближи и видя книгата, която носеше Ранулф.

— Молиш ли се?

— Да, моли се! — изкрещя Магдалена. — Моли се Божието възмездие да сполети „Спароу Хол“.

— Това са „Изповеди“-те — каза Ранулф. — „Изповеди“-те на Свети Августин. Взех ги от библиотеката на „Спароу Хол“.

Свещеникът взе книгата и я претегли в ръцете си.

— Ще ти помогне ли това да заловиш убиеца? — попита той тихо.

— Не съм тук за това, отче. Дойдох да се помоля.

— Искаш ли да те изповядам? — Уморените стари очи на свещеника се вгледаха в тези на Ранулф. — Искаш ли да ти дам опрощение, Ранулф-ат-Нюгейт?

— Имам много прегрешения, отче.

— На никого не се отказва опрощение — отвърна свещеникът.

— Прелюбодействал съм. Пиянствал съм. — Ранулф си взе обратно книгата. — И най-вече, отче, убивах. И днес следобед убих човек.

Свещеникът отстъпи назад.

— Беше при самоотбрана — обясни Ранулф. — Трябваше да го убия, отче.

— Ако е така — отвърна отец Винсънт, — това не е грях.

— Но аз възнамерявам да убия отново — добави Ранулф. — Ще открия убиеца на приятеля си и той ще си получи заслуженото.

— Това трябва да бъде направено по законен начин — бързо се обади свещеникът.

— Аз ще го убия, отче.

Винсънт се прекръсти.

— Тогава не мога да те опростя, синко.

— Не, отче, не можеш. — Ранулф също се прекръсти и без да се обръща назад, излезе от църквата.

Корбет седна на писалището и приближи двете дебели лоени свеци, за да освети пергаментата пред себе си. На двора кучетата виеха към луната. От време на време от кръчмата долу долитаха виковете на гуляйджиите. Корбет беше отворил капациите. Нощният въздух беше мек и топъл, миризмата на билки в градината се смесваше с апетитните ухания от кухнята. Корбет беше неспокоен. Погледна празното парче пергамент и се опита да подреди мислите си.

— Какво знаем досега? — прошепна той. После потопи перото в мастилницата.

Първо: самозваният Звънар закача прокламациите си по вратите на църквите и колежите из цял Оксфорд. Нападките му са предимно срещу краля, но кой се интересува от тях, освен самият крал?

Второ: кой от преподавателите от „Спароу Хол“ би могъл да се движи толкова бързо из Оксфорд? Трипъм? Епълстън? Едва ли е Барнет, който очевидно живееше, разкъсан между греха и изкуплението. Или лейди Матилда, която се подпираше на бастун? Ами глухонемият мастър Мот? Но той приличаше на слабоумен и не можеше да чете.

Трето: Ашъм е знаел нещо. Коя книга е търсел? Защо е написал „*Passer...*“ с кръвта си, докато е умираше? И защо Пасърел е бил убит в църквата „Сейнт Майкъл“?

Корбет вдигна перото. Ранулф беше отишъл там с думите, че има нужда да се помоли. Корбет се надяваше, че е в безопасност. Усмихна се мрачно, когато си спомни колко безмилостно прислужникът му се беше разправил с Норис.

Четвърто: Лангтън. Защо беше отровен? И защо носеше предупреждение към мен?

Пето: Всички тези убийства са работа на Звънаря. Но защо са били извършени?

Корбет остави перото и разтри лицето си. Погледна часовата свещ, но тя беше толкова изтрита, че Корбет едва различаваше деленията. Стана, съблече дрехата си, прекръсти се и си легна. Щеше да си почине малко и когато Ранулф се върне, да продължи работата си. Замисли се за Мейв, Елинор и чичо Морган в Лейтън. Може би Мейв е в дневната на горния етаж и разговаря с чичо си? Или в спалнята? Тя винаги си лягаше толкова късно, умът ѝ беше непрекъснато зает с нещата, които трябва да подготви за следващия ден. Корбет затвори очи, решен да поспи само за малко.

Когато се събуди, капациите бяха спуснати и свещите — угасени. Ранулф спеше дълбоко в леглото си до вратата. Корбет чу звуци от двора долу. Отвори капациите и слънчевата светлина го заслепи.

— Мили Боже — промърмори той, — спал съм като пън.

— И още как — потвърди Ранулф и отметна одеялото. — Прибрах се преди полунощ, господарю. В пивницата нямаше никого, а ти спеше като заклан.

Внезапно той осъзна казаното и се извини. Излезе в коридора и се върна с кана прясна вода. Корбет реши да не се бръсне, но се изми набързо. Смени ризата и бельото си и слезе в празната кръчма, оставяйки Ранулф да приключи с тоалета си. Беше преполовил горещия си бульон, когато Бълок влетя в помещението и щракна с пръсти.

— Сър Хю, по-добре ела! И ти! — излая той към Ранулф, който точно беше слязъл по стълбите. — Открихме Звънаря!

Корбет отблъсна купата и скочи.

— Звънаря? Как?

— Последвайте ме!

Корбет забърза по улицата след него, а Ранулф изтича да вземе бойните им колани. Настигна ги, точно когато завиваха по улицата към „Спароу Хол“.

— И кой е той? — Корбет дръпна шерифа за ръкава.

— Епълстън. Нали знаеш, незаконният син на дъо Монфор.

— Имаш ли доказателства?

— Всякакви доказателства — отвърна шерифът. — Но това няма да помогне нито на теб, нито на него.

Трипъм, Чърчли, Барнет и лейди Матилда ги чакаха в малкия салон.

— Открихме го малко след зазоряване — с треперещ глас каза Трипъм, изправи се и закърши ръце. — Толкова много смърт! — изстена той. Лицето му беше бледо и изпито. — Толкова много смърт! Кралят няма да хареса това!

— Още едно убийство? — попита Корбет, оглеждайки групата.

— Не е убийство — отвърна лейди Матилда. — Епълстън си отиде като страхливец. Мастър Алфред Трипъм ще ти покаже.

Заместник-деканът ги поведе нагоре по стълбите. На първата площадка двама прислужници подреждаха одеяла в шкафа в коридора и се прилепиха до стената, сякаш искаха да се скрият. Бълок отвори една врата. Стаята беше богато обзаведена, в нея имаше легло с балдахин, чиито завеси бяха спуснати; отрупани с книги рафтове, калаени чаши и чинии, дървени столчета и тапициран стол пред елегантното писалище под прозорците. От двете му страни се виждаха полуотворени сандъци. Бълок дръпна завесите на леглото. Епълстън лежеше толкова спокойно, че Корбет го помисли за заспал. Шерифът промърмори нещо и разтвори капаците.

— Не пипай чашата на масата — предупреди той, когато Корбет я взе и я подуши.

Усети неприятния дъх, който кларетът не можеше да заличи.

— Какво е? — попита той.

— Аз съм шериф, а не аптекар — отсече Бълок. — Но Чърчли твърди, че е някакво приспивателно, което в големи дози убива.

Корбет седна на леглото, внимателно отметна завивките и разкопча нощницата на Епълстън.

— Необходимо ли е това? — попита Трипъм.

— Да, така мисля — отвърна Корбет.

Той повдигна нощницата и огледа трупа. Не откри следи от насилие. Кожата беше леко лепкава, лицето — бледо, полуотворените устни посинели, но иначе нямаше нищо особено. Ако не беше чашата, Корбет би помислил, че Епълстън е умрял спокойно в съня си.

— И защo мислиш, че той е Звънарят?

— Погледни на писалището — отвърна Трипъм.

И Корбет го направи. Парче гладко отрязан пергамент привлече погледа му: почеркът беше същият като от прокламациите на Звънаря. Забеляза, че до него имаше мастилница и перо.

— „Звънарят идва и си отива“ — прочете той на глас. — „Той предупреждава и огласява истината, но мракът винаги го следва. Кой знае кога ще се върне пак?“ Малко е загадъчно — забеляза Корбет.

Върна се до леглото, хвана ръката на Епълстън и забеляза петната черно мастило по пръстите му. Върху бялата ленена нощница също личаха пръски мастило.

— Има още — заяви Бълок.

Започна да отваря ковчезета и сандъци, вадеше свитъци пергамент и мастилници с черно мастило. След това пхна в ръката на Корбет късчета пожълтял пергамент.

— Черновите от прокламациите на Звънаря. — Той посочи един свитък върху писалището. — Извадки от хрониките за живота на дъо Монфор. И още нещо...

Бълок отиде до един сандък и се зарови в него. Извади нещо, което приличаше на малък триптих. Но когато Корбет го отвори, вместо картина на разпятието и Дева Мария с Йоан Кръстител на страничните дъски, се появи грубо нарисуван портрет на дъо Монфор, изобразен като светец, а от двете му страни имаше духове на хора с протегнати ръце и думи, които излизаха от устата им: „*Laudate!*“ „*Laudate!*“ Слава! Слава!

Корбет се присъедини към търсенето. Трипъм стоеше до вратата и сипеше възражения. Бълок с удоволствие ровичкаше из сандъците. Най-накрая Корбет струпа накуп върху писалището всичко, което бяха открили.

— Значи Епълстън е бил Звънарят — заключи той. — Знаем, че беше незаконен син на дъо Монфор и няма съмнение, че обичаше графа. Ръкописите и писмените принадлежности сочат, че той е бил Звънарят.

— Но ти не си сигурен? — попита Ранулф.

— Бих могъл да приема, че той е бил Звънарят — отвърна писарят, — но защo се е самоубил? Защото такава е обяснението за смъртта му, нали? Епълстън разбира, че скоро ще го разкрият. Затова

написва бележката, от която се разбира истината, гълта отрова и умира в съня си. — Той погледна към Трипъм. — Заключена ли беше вратата?

— Не, сър Хю.

Корбет седна на един стол и се почеса по носа.

— Един човек се кани да се самоубие — започна той. — Написал е предсмъртна бележка — виждаме петната от мастило по пръстите му. Повечето вино е било изпито. Той не се опитва да придаде драматизъм на смъртта си, а просто си ляга. — Корбет погледна към свещта и забеляза докъде е изгоряла. — А сега моля всички да излязат. Шерифе, ти също.

Бълок се наклони да възрази.

— Моля те — настоя Корбет. — Обещавам, че няма да се бавя.

Бълок последва Трипъм вън от стаята. Ранулф затвори вратата зад тях.

— Не вярваш, че е било самоубийство, нали, сър?

— Не, не вярвам — отвърна Корбет. — Не е логично. Повечето убийци държат на живота си. Звънрят се наслаждаваше на играта. Убиваше тайно под плаща на нощта. Защо тогава би се простил така безславно с живота? Да — Корбет кимна, — има много доказателства срещу него. Баща му, документите в стаята. Но ако ти, Ранулф, беше незаконен син на дъо Монфор, щеше да се гордееш с това, нали?

— Да, така е.

— Каж ми освен това, ако се канеше да се самоубиеш и да напишеш предсмъртната си бележка, не би ли искал да го направиш на спокойствие? Щеше да заключиш и зарезиш вратата. А Епълстън не е направил нито едното, нито другото. Легнал си е, без да угаси свещта. И най-вече, ако човек се кани да умре, защо ще си облича нощницата? — Корбет отиде до вратата. На една закачалка висеше наметката на преподавателя с емблемата на колежа, а на друга — риза, елек и панталон.

Корбет внимателно ги огледа.

— Всички са чисти — промърмори той.

Той се огледа из стаята и зърна една сламена кошница в далечния ъгъл под умивалника. Отиде при нея и изпразни съдържанието ѝ на пода. После вдигна една риза и панталон.

— Това носеше Епълстън вчера — той ги върна обратно в кошницата. — Пригответе си чисти дрехи за утре.

— Може би е бил човек на навика — отвърна Ранулф. — Чувал съм за подобен случай в Крипългейт, когато майката опекла хляб, след като решила да се самоубие сутринта.

— Може би. — Корбет се заразхожда из стаята. Седна на писалището и запрелиства пергаментите. — Но да кажем... — Той размаха едно късче. — В името на спора, че Епълстън е бил Звънрят. Бълок идва тук и веднага намира доказателствата. Защо всичко е толкова явно?

— Епълстън изобщо не го е било грижа — предположи Ранулф. — Не забравяй, сър, той сигурно е разбрал, че скоро ще го разкрием. Разбрахме тайната му...

— Но аз нищо не съм разкрил — сухо каза Корбет. — Напротив, все още се лутам в мрака.

— Да, да, но, господарю, какво щеше да стане, ако бяхме напуснали Оксфорд и отишли до Уудсток, за да разкажем на краля за това, което сме научили?

— Преподавателите щяха да бъдат разпитвани — отвърна Корбет. — Следвам мисълта ти, Ранулф. Кралят щеше да се интересува от Епълстън. Щеше да се изкуси да го затвори в Тауър с инквизиторите, докато не разбере истината. Едуард нямаше да е на себе си, ако беше разбрал, че незаконният син на великия дьо Монфор може би заговорничи срещу него.

Корбет видя, че ботушите на Ранулф настъпват свлечените завивки, затова приближи и ги отметна. Под дюшека, в една от дървените греди имаше малко чекмедже. Корбет нареди на Ранулф да се приближи и двамата се опитаха да го отворят. Чекмеджето беше заключено, но Ранулф извади от кесията си гвоздей и внимателно го пъкна в ключалката. Отначало нямаше късмет, но после извади гвоздея и го пъкна по-внимателно. Корбет чу изщракване и Ранулф отвори чекмеджето. Двамата го издърпаха и го сложиха на леглото. Ранулф зърна мъртвото лице на Епълстън и обзет от чувство на вина, дръпна завивката над него. В малкото чекмедже имаше няколко предмета. Кичур коса в кожена кесийка, пръстен с изображение на бял лъв, изправен на задните си крака, поклоннически медал от Компостела в

Испания, кама с дръжка от слонова кост, върху която беше гравиран същия символ, както върху пръстена.

— Гербът на дьо Монфор — забеляза Корбет. — Вероятно вещи на великия граф.

Той извади скритата най-отдолу книга и я отвори. Подвързана в телешка кожа и украсена с малки скъпоценни камъни отвън, отвътре страниците й бяха изцапани и по тях имаше бележки с различни почерци. Корбет я поднесе към светлината.

— Колекция от текстове — забеляза той, — събрани в един том. — Той отгърна първата страница. — Не е била на Епълстън. От библиотеката е.

— Това ли е изучавал Ашъм? — попита Ранулф.

— Може би — отвърна Корбет, разлиствайки страниците. Това са текстове — продължи той, — написани и разпространявани по времето на бунта на дьо Монфор срещу краля. Написани са от различни хора, част от тях са анонимни.

— Има ли нещо от Звънаря? — попита Ранулф.

— Не, но един от авторите нарича себе си Гавраил, което е името на ангела-вестител — отвърна Корбет. — О! — Той се усмихна. — Това са остри критики, отправени към управлението на краля — продължи той. — Нищо особено — обичайният списък от кралски престъпления и подкрепа за дьо Монфор.

— И? — попита Ранулф.

— Интересното, скъпи мой, Ранулф, е, че те са източникът на прокламациите на Звънаря. Той просто ги е преписал и ги е пригодил за собствените си цели.

— Епълстън ли го е направил?

— Не знам, но можем да разберем откога тази книга е била у Епълстън. Трябва да погледнем в библиотечния дневник. — Корбет прелисти страниците на книгата. На гърба на няколко от тях беше надраскано: „*Ad dominum per manus P.P.*“^[1]

Ранулф приближи и надникна през рамото му.

— Какво означава това, сър?

— Нищо — отвърна Корбет. — Подозирам, че тези текстове са били събрани от поддръжниците на краля в Лондон и изпратени на Браос. Той ги е събрал, а после е накарал да ги подвържат в един том.

— Още доказателства срещу Епълстън?

— Не знам — отвърна Корбет. — Ранулф, иди в библиотеката и поискай регистъра. Кажи им още да не ни безпокоят.

Ранулф побърза да излезе. Корбет остави книгата обратно на масата. Беше ли Епълстън убиецът? Затвори очи и покри с ръце лицето си. Мисли, заповяда си той: Епълстън е незаконен син на дъо Монфор. Мрази семейство Браос и краля. Решава да възкреси спомена за своя мъртъв баща. Взима книга от библиотеката, приема името Звънаря и започва да пише прокламации. Нощем се измъква от колежа и ги разпространява из Оксфорд. Приятно му е да дразни краля и да компрометира „Спароу Хол“.

Корбет свали ръце от лицето си и погледна към трупа, който се вкочаняваше под завивките на леглото. Ашъм сигурно е заподозрял нещо, защото е забелязал липсата на книгата. Той не крие подозренията си и една вечер Епълстън излиза в градината, промъква се между храстите и стената на библиотеката. Чука на капациите. Ашъм ги отваря и бива улучен в гърдите с арбалет. Ами онази надраскана дума: „*PASSER...*“? Корбет си представи прозореца на библиотеката и усети как стомахът му се свива от вълнение.

— Разбира се — прошепна той. — Епълстън беше атлетичен и смел. Би могъл да се покачи, да потопи пръста на Ашъм в кръвта му и да изпише сам онези букви, така че икономът да бъде обвинен. Все пак, именно Епълстън е казал на Пасърел да избяга в църквата. Върнал ли се е Епълстън през нощта с кана отровно вино? Ами Лангтън? — Корбет не знаеше защо убитият преподавател носеше писмо до него от Звънаря. Но за всеки в библиотеката би било лесно да сипе отрова във виното на Лангтън.

Корбет се изправи. Ами изстрелът с прашката? Не беше ли прекарал Епълстън детството си в провинцията? Може би е бил изкусен стрелец с прашка? Епълстън знаеше, че Корбет е научил за произхода му, боял се е, че ще бъде разкрит и може би затова е решил да посегне на живота си. Корбет дочу стъпки и Ранулф се върна.

— Е? — попита Корбет.

— Книгата е взета от Епълстън — заяви Ранулф. — Но слушай, господарю, записана е едва вчера сутрин. Само два реда под моята.

Корбет въздъхна разочаровано.

— И няма ли нещо друго?

— Не. Заглавието на книгата е „*Litterae atque Tractatus Londoniensis*“, „Писма и трактати от Лондон“. Прегледах набързо регистъра. Никой друг не я е взимал. — Ранулф посочи с пръст през рамото си. — Мастър Трипъм нервничи. Иска да знае какво да прави с трупа.

— Кажи му да изпрати тук прислужник — нареди Корбет. — Онзи, който е прислужвал на Епълстън.

Ранулф излезе. Малко по-късно се върна с прислужника; дългурест блед мъж с кичури червена коса, пригладени върху оплешивяващо теме и бяло като платно лице. Бузите и кривият му нос бяха обсипани с пъпки и ранички. Долната му устна трепереше и Корбет трябваше да го покани да седне и да го убеди, че няма от какво да се бои. Мъжът преглътна, изпъкналите му очи постоянно наблюдаваха Ранулф, сякаш се боеше, че ще го осъдят и екзекутират на място.

— Не съм го плашил с нищо, господарю — каза Ранулф, облягайки се на вратата. — Името му е Гранвъл. Бил е прислужник на Епълстън.

— Истина ли е? — тихо попита Корбет.

Мъжът кимна.

— И откога му прислужваше?

— Бях две години в „Спароу Хол“. — Гласът му беше силен и носов. — Мастър Епълстън беше добър човек. Никога не ме биеше, дори когато сбърквах нещо.

— Говореше ли с теб? — попита Корбет. — За това, което правеше?

— Никога, макар иначе да се държеше учтиво. Даваше ми подаръци на Великден, Еньовден и Коледа. Понякога ме възнаграждаваше с някой и друг шилинг в повече, ако например в Оксфорд дойдеше панаир. Веднъж ме заведе на пантомима в църквата „Света Богородица“. Това е всичко, което знам, сър. Винаги чистех стаята му, а той ми казваше да не пипам книгата или книгите му.

— Ами снощи?

— Всичко беше нормално, само дето мастър Епълстън се прибра много ядосан. Беше тъмно...

— Извинявай — прекъсна го Корбет. — Излизаше ли мастър Епълстън през нощта? За да отиде в града, например?

— Поне аз не знам за такова нещо. — Мъжът отметна глава. — Не беше такъв човек, сър. Не е като мастър Чърчли; той е похотлив като врабче и ужасно развратен. Мастър Епълстън беше благородник и учен. Обичаше книгите си. Като истински благородник, сър. Дори сам си изпразваше цукалото. Не го оставяше на някой беден прислужник, както останалите...

Корбет се опита да не поглежда към Ранулф, който свел глава, тихичко се смееше.

— Но снощи нещо не е било наред?

— Да. Мастър Епълстън се върна по тъмно. Мисля, че беше ходил да хапне някъде. — Гранвъл заговори по-тихо. — Всички тези странни случки в колежа, сър. — Той се почеса по носа. — И, преди да ме питате, не знам нищо, нито пък някой друг от прислужниците знае. — Той намигна лукаво. — О, ние знаем за Звънаря, сър, но как би могъл някой да излезе от колежа през нощта? Всички врати са заключени и залостени.

Корбет направи гримаса, но Гранвъл бързо продължи.

— Сигурно, ако някой е искал да излезе, е намерил начин, само че е трудно да го направиш, без да те видят.

— За Звънаря ли говориш?

— Разбира се! Всички чухме за прокламациите, но не можем да четем. И аз като останалите се чудех как, за Бога, някой може да влиза и излиза от „Спароу Хол“, когато си поиска?

Корбет погледна към Ранулф, който поклати глава. Корбет бръкна в кесията си и подаде на Гранвъл монета. Вече спокоен, прислужникът се разприказва.

— Странна е и историята с отравянето на стария мастър Лангтън. Как може виното да е било отровено? Всички пиха от една и съща кана. Както и да е — продължи той, — както казах, снощи мастър Епълстън се прибра ядосан. Някои от войниците край колежа се държали грубо. Хванали го за плаща и го ударили по устата. Бяха я разранили. Мастър Епълстън дойде в салона бесен, раната до устата му се разкървави отново. Оплака се на мастър Трипъм — знаел, че трябва да има войници, но да бъде малтретиран било съвсем друга работа.

— После яде ли нещо? — попита Корбет.

— Не, сър — продължи Гранвъл. — Нали ти казах преди, тук стават странни неща. Всеки се бои от всеки. Не, той се качи в стаята си и се приготви за лягане. Донесох му прясна вода и се изми. Когато дойдох с чаша вино, беше се преоблякъл и носеше подплатена с кожа роба.

Корбет посочи към чашата на нощната масичка.

— Тази чаша ли?

— Да, сър, тази. В кухнята има много като тях. Мастър Епълстън седеше на писалището си. Оставих виното и си тръгнах.

— И това ли беше всичко?

— Не, сър. — Гранвъл се усмихна и показа единствените си два зъба. — Мастър Трипъм дойде да го види.

— А някой друг?

— Мастър Трипъм донесе настойка от лайка. Мисля, че беше за раната на мастър Епълстън.

— Имало е и още някой, нали?

— Да, онзи дебел шериф влезе в колежа, проклетият му жабок. „Искам да видя мастър Трипъм“, вика. „Добре“, казва мастър Трипъм, „и аз искам да те видя, мастър Уолтър“. После се скараха за държанието на войниците с мастър Епълстън.

— А после?

Гранвъл се раздвижи на стола.

— „Да му се не види“, казва шерифът, „лично ще се извиня на мастър Епълстън“. — Прислужникът сви рамене. — Отведох го до стаята и изчаках в коридора.

— Хайде, мастър Гранвъл. Подслуша ли?

Мъжът се усмихна, вперил поглед във втората монета, която Корбет държеше.

— Беше трудно да устоя, сър. Не чух точните думи, но определено се караха. А после онзи див бик, шерифът, направо изхвърча от стаята и едва не ме събори. — Гранвъл разпери ръце. — След това, сър, се върнах в стаята си на долния етаж. Като изключим обичайната ми обиколка.

— Обичайната обиколка ли? — попита Корбет.

— Да, сър, записано е в устава на колежа. Знаеш, че преподавателите работят на свещи. След полунощ аз и всички останали прислужници отиваме да проверим дали са ги угасили.

— И какво стана?

— Нищо. Почуках на вратата. Опитах се да отворя, но беше залостено.

— Друг път правил ли го е?

— Понякога, когато имаше посетител в стаята или не искаше да го безпокоят. Затова си тръгнах.

— И вратата беше заключена?

— Да. Затова реших да изчакам един час и когато се върнах, вратата беше отключена. Отворих я тихичко и надникнах. Свещите бяха угасени, затова бързо затворих вратата и си легнах.

— И не знаеш нищо друго?

— Не, сър.

Корбет му подаде монетата.

— Тогава си дръж устата затворена, Гранвъл. Благодаря ти за онова, което ми каза.

Ранулф отвори вратата и прислужникът се оттегли.

— Е, сър?

Корбет поклати глава.

— Когато бях момче, Ранулф, в селото стана убийство. Никой не знаеше кой го е извършил. Един орач беше открит мъртъв в големите ливади край селото — с нож, забит в ребрата. Баща ми и останалите извадиха ножа и занесоха трупа в църквата. После свещеникът накара всички селяни да минат покрай трупа. Припомни древното вярване, че трупът ще прокърви в присъствието на убиеца. Спомням си го много добре. — Корбет замълча. — Стоях в задната част на църквата и гледах как родителите ми и всички възрастни бавно преминават покрай трупа. В двата края на ковчега имаше запалени свещи, които изпълваха старата църква със сенки.

— И прокърви ли трупът?

— Не, Ранулф. Но докато хората минаваха край него, нашият свещеник, прозорлив старец, забеляза, че един селянин не носи канията с ножа си. Дръпна го настрани и заедно с пристава го разгледа внимателно. По туниката му откри кръв, за която селянинът не можеше да даде обяснение, както и да каже къде е ножът му. По-късно си призна убийството и потърси убежище в църквата.

— И ти мислиш, че тук ще се случи същото?

Корбет се усмихна и дръпна завивките.

— Разгледай лицето му, Ранулф. Какво виждаш? Обърни внимание на устните му.

— Има раничка. — Ранулф посочи към кървавата рязка. — Не е хванала коричка.

— Да, и аз си помислих за това, когато Гранвъл спомена за тинктурата от лайка. Виж размазаната кръв около раната.

— Но Гранвъл ни обясни!

Корбет поклати глава.

— Погледни чашата, Ранулф. Около ръба няма кръв. Нима спретнат и подреден човек като Епълстън би си легнал, без да се погрижи за раната си. И още нещо... — Корбет издърпа възглавниците изпод главата на мъртвеца. Бяха общо четири. Писарят ги обърна и въздъхна доволно: по средата на една от тях имаше бледорозови петна засъхнала кръв.

— Мастър Епълстън не се е самоубил — заяви Корбет. — Ще ти кажа какво е станало, Ранулф. Късно снощи някой е дошъл тук. Било е приятелско посещение — може би е донесъл кана вино. Който и да е бил, напълнил е чашата на Епълстън не само с вино, но и със силно приспивателно. Епълстън заспал и тогава убиецът, нашият Звънар, взел възглавницата, сложил я върху лицето на Епълстън и го удушил — затова вратата е била заключена, когато Гранвъл е дошъл да изпълни задълженията си.

[1] За господаря от ръката на П. П. (лат.). — Бел.ред. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Корбет каза на Ранулф да си мълчи, докато слизаха по стълбите. Бълок беше седнал в салона с Трипъм и лейди Матилда, а мастър Мот стоеше като призрак зад нея. Чърчли и Барнет седяха отделно до прозореца, сблизиха глави.

— Е? — попита Бълок и се изправи.

— Мастър Лионард Епълстън не е бил Звънарят — каза Корбет, — нито пък се е самоубил. Няма да ви дам доказателства за това. — Той поглади книгата, която беше открил в стаята на Епълстън. — Късно снощи някой е дошъл, убил е горкия човечец и се е постарал да представи нещата така, сякаш той е бил Звънарят. — Огледа събралите се и добави. — „Спароу Хол“ е истинско гнездо на убийци.

— Възразявам! — изблея Трипъм от мястото си до лейди Матилда. — Сър Хю, протестирам срещу подобно определение. Не може да обвиняваш всички в „Спароу Хол“ заради извратените убийства на мастър Норис...

— Който вече не може да убива — прекъсна го Бълок. — Тялото му е изложено на Карфакс.

— Кралят го назначи — каза Чърчли. — А и той нямаше пряка връзка с колежа.

— Защо е бил убит Епълстън? — попита Барнет.

— Защото Звънарят е уплашен — отвърна Корбет. — Очевидно усеща, че мрежата се затяга. Епълстън беше подходяща изкупителна жертва. Открих тази книга в стаята му, което ме кара да се чудя дали не е бил убит, защото е заподозрял убицеца си. За съжаление никога няма да узнаем това.

— Като стана дума за книги — намеси се Трипъм, който се стремеше да подчертае авторитета си, — твоят прислужник, сър Хю, взе „Изповеди“-те на Свети Августин...

— Епълстън ми разреши да я заема — отвърна Ранулф.

— Но той е мъртъв и ние си искаме книгата.

— А сега какво? — попита лейди Матилда от мястото си, където бродираше.

— Първо ще ви задам няколко въпроса — отвърна Корбет. — Мастър Трипъм, бил ли си в стаята на Епълстън снощи?

— Да, той беше разстроен от начина, по който войниците на сър Уолтър се бяха държали с него.

— И си му занесъл настойка от лайка?

— Да, за раната на устата му.

Корбет се загледа в релефните образи на врабчета от двете страни на огнището, а после погледна към Бълок, който вече не беше толкова многословен.

— Ами ти, мастър Уолтър?

— Отидох да му се извиня заради хората си.

— И приятелска ли беше срещата ви?

Бълок отвори уста, за да отговори.

— Истината! — предупреди го Корбет!

— Изобщо не беше приятелска — призна Бълок. — Отначало Епълстън ме обвини, че съм грубиян, че се наслаждавам на притесненията на преподавателите и студентите от „Спароу Хол“. Казах му да не става глупав. Тъкмо се канех да тръгна, когато ме нарече и предател: видял името ми между последователите на дьо Монфор. Казах му, че е твърде млад и глупав, за да съди по възрастните. — Бълок сви рамене. — После си тръгнах. — Шерифът седна на един стол. — Защо — тъжно попита той — духът на дьо Монфор не ни остави на мира? — После вдигна поглед. — Сър Хю, какво ще стане сега? Не мога вечно да прикривам „Спароу Хол“. Кралят трябва да научи. — В гласа му се промъкна злорадство. — Той ще нареди преподавателите да бъдат разпуснати и колежът затворен.

— Прокторите от университета имат също думата по въпроса — заяде се Барнет. — Ние имаме същите права и защитена собственост като Светата църква. Не сме нищожества, от които можеш да се отървеш така лесно.

— Защо си толкова сигурен, че Епълстън не е Звънарят? — попита Чърчли. — Това са само твои предположения.

— Всичко с времето си — промърмори Корбет. — Мастър Алфред, искам да погледна в твоята библиотека. Лично ще върна тази книга. Ранулф ще върне „Изповеди“-те. Винаги може да я прочете в

кралската библиотека в Уестминстър. — Той се обърна. — Но никой от вас не бива да напуска колежа. Огънят още гори и казанът тепърва ще заври.

— Какво искаше да кажеш с това? — попита Ранулф, докато бавно слизаха към библиотеката.

Корбет спря.

— Може тези думи да ги накарат да се замислят. Възможно е Звънрят да предприеме нов ход и този път той да не бъде толкова хитър. Върни се и донеси книгата. Ще те чакам в библиотеката.

Корбет отвори вратата и влезе. Тесните бойници високо в стената пропускаха малко светлина, но той отвори капациите на прозорците на отсрещната стена, които гледаха към градината. Отиде до писалището на архиваря и отвори регистъра. Забеляза вписванията за Ранулф, а после и за книгата на Епълстън, която току-що беше върнал. Обиколи библиотеката. Всеки рафт беше отбелязан със специален знак, който беше изрисуван и отвътре на всяка книга на него. Откри мястото за книгата на Епълстън, после внимателно извади и огледа други книги от същия рафт. Те бяха подобни по съдържание, произведения от времето на гражданската война, както и извадки от хрониките за дьо Монфор. Един том, по-дебел от останалите, съдържаше личните документи на Хенри Браос, основателят на колежа. Докато ги прелистваше, сърцето на Корбет замря. Някои страници бяха отрязани с нож. Той не знаеше дали е било наскоро или след първоначалното подвързване. Нямаше начин да разбере. Корбет занесе книгата до прозореца и я заразглежда. По-голямата част от съдържанието ѝ бяха писма, разменяни между Браос, краля и членовете на кралския съвет. Други бяха от любимата сестра на Браос Матилда, три или четири — до неговия приятел, Роджър Ашъм. Корбет затвори книгата и внимателно огледа корицата: не беше прашна, някой съвсем наскоро я беше избърсал. Вратата се отвори и Ранулф влезе.

— Аз ще я оставя на мястото ѝ, мастър — предложи той, вдигайки „Изповеди“-те. — Знаем откъде я взе. Откри ли нещо интересно?

— И да, и не — отвърна Корбет и показа на Ранулф книгата с откъснатите страници.

Върнаха се при рафтовете и продължиха търсенето. Един прислужник влезе да попита искат ли нещо за ядене или пиене, но те

отказаха. Трипъм, а после лейди Матилда също дойдоха да попитат имат ли нужда от помощ. Корбет разсеяно им отговори, че нямат и двамата с Ранулф се върнаха към търсенето. От време на време се чуваше звън на камбана и шум от стъпки навън.

— Нищо — заключи Корбет. — Нищо не мога да открия.

Млъкна, когато вратата се отвори и мастър Чърчли влезе вътре.

— Сър Хю, трупът на Епълстън трябва да бъде измит и подготвен за погребение. Освен това мастър Трипъм пита дали прислужникът ви е върнал нашата книга; тя е много скъпа.

— Можете да изнесете трупа — отвърна Корбет. — И Ранулф върна книгата ви.

— Колко още ще се бавите?

— Колкото решим, мастър Чърчли! — отсече Корбет и изчака, докато вратата се затвори. — Но честно казано — прошепна той после, — нищо повече не можем да направим тук.

— Моника! — рязко заяви Ранулф.

— Моля?

— Моника — обясни Ранулф, привеждайки се над масата. — Мислех си за майката на Августин, света Моника, която се молела всеки ден синът ѝ да се покръсти. — Очите му се смекчиха. — Сигурно е била жена с много сили и търпение — добави той. — Бих искал... — Ранулф замълча. — Известно ли е нещо повече за нея?

Корбет го потупа по рамото.

— Истинският учен, Ранулф — заяви той, — никога не излиза от библиотеката, преди да е научил нещо ново. Тук трябва да има агиографски книги. Жития на светците — обясни той, виждайки недоумението върху лицето на Ранулф.

Писарят тръгна покрай рафтовете и извади голям, подвързан с телешка кожа том, който нежно постави на масата. После го отвори и посочи заглавията.

— Ето виж, свети Андрей, свети Бонифаций, свети Каликст.

— Прекрасен почерк — промърмори Ранулф. — И илюстрациите...

— Сигурно е работа на някой монах — обясни Корбет. После се върна към корицата, където с печатни букви беше изписано името на Хенри Браос.

— Хенри трябва да е бил много богат човек — забеляза Ранулф.

— След края на гражданската война — отвърна Корбет — дьо Монфор и всичките му последователи били лишени от имотите си. Земите, именията, замъците, библиотеките и съкровищата им били конфискувани. Едуард не забравил онези, които го подкрепили: дьо Варен и дьо Лейси били богато възнаградени. Получили огромна плячка — продължи Корбет. — А Браос бил един от главните благодетелствани. Ето. Света Моника... — Той прелисти страниците до главата, която започваше с „М“. Буквата беше изписана в синьо и златно. Корбет бързо отгърна страницата. Намери написаното за света Моника и побутна книгата към Ранулф. Той я грабна нетърпеливо и започна да чете, мърдайки безшумно устни. Корбет отиде до прозореца, за да прикрие от Ранулф вълнението си. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. Но как, мислеше си. Как е могло да бъде направено? Погледна към градината. Убиецът е дошъл тук, промъкнал се е покрай стените с арбалет. Но защо Ашъм е отворил капациите? Ами другите убийства?

— Сър, свърших.

Корбет върна книгата на мястото ѝ. Беше сигурен, че там ще бъде в безопасност: тя и онази, намерена в спалнята на Епълстън съдържаха всички необходими доказателства.

— По-добре да вървим.

Ранулф го хвана за рамото.

— Господарю, какво има? — Той се усмихна. — Откри нещо, нали?

— Просто имам подозрения — намигна му Корбет. — Но никакви доказателства.

— Какво ще правим сега?

— *Doucement*, както казват французите — отвърна Корбет. — Спокойно, спокойно. Хайде, да се поразходим.

Излязоха от библиотеката. Докато обикаляха по стълбищата и коридорите на колежа, Корбет беше необичайно мълчалив. Близо до една задна врата Ранулф спря и посочи стъргало за обувки, зазидано в пода.

— Също като онова в църквата „Сейнт Майкъл“ — забеляза той.

— За чистене на обувки от кал — разсеяно отвърна Корбет.

— Според отшелницата Магдалена — обади се Ранулф — убиецът на Пасърел се препънал в онова, което е в черквата.

— Така ли? — попита бавно Корбет и се загледа в стъргалото. — Трябва да отидем там — замислено каза той.

После излезе навън, огледа прозорците, особено тези в задната част на колежа. Преди да тръгнат, откъсна червена роза, още мокра от утринната зора. Когато излязоха на вонящата улица, където Малтоут беше получил смъртоносната си рана, без да обръща внимание на любопитните погледи на войниците на Бълок, Корбет остави розата в една ниша на стената.

— *Memento mori*^[1] — каза той. — Ела, Ранулф, време е за молитва.

Излязоха на улицата и си запробиваха път през тълпите пътуващи търговци и продавачи към църквата „Сейнт Майкъл“.

— Ето го Данаил^[2]! — Гласът на отшелницата отекна в църквата. — Възмездието дойде, нали?

— Откъде знае? — прошепна Ранулф.

— Това е повече въпрос на вяра, отколкото на дедукция — отвърна Корбет. — Обзалагам се, че бедната жена се е молила всеки ден възмездието да се стовари върху „Спароу Хол“. Оксфорд е малка общност — навярно всички вече знаят за смъртта на Епълстън.

Корбет преви коляно пред олтара и отиде до страничната врата, откъдето беше влязъл убиецът на Пасърел. Клекна, за да огледа стъргалото. Намираше се точно до вратата, за да могат хората да остържат калта от обувките си, преди да влязат в църквата.

— Убиецът на Пасърел се спъна там — извика отшелницата. — Видях го да се промъква като престъпник в нощта, но тихо се носи Смъртта, безмълвният крадец на души.

Корбет не ѝ обърна внимание. Излезе от църквата, без да слуша виковете ѝ.

— Божията справедливост ще изпепели като мълния грешниците!

С Ранулф пресякоха улицата, завиха зад ъгъла и тръгнаха към малката пивница в съседство. Помещението не беше по-голямо от селска колиба, подът беше глинен, за маси служеха обърнати бурета. Въпреки това ейлът беше пенлив и силен.

— Е? — Ранулф остави халбата си. — Ще обикаляме ли Оксфорд или ще си седим тук и ще се гледаме един друг?

Корбет се усмихна.

— Мислех си за шанса, Ранулф, за жребия на съдбата. Да вземем голямата победа на Едуард над дьо Монфор при Ййвшъм — да, кралят е добър военачалник, но е имал и късмет. Или за онзи разбойник, когото обесихме в Лейтън, как се казваше?

— Бозо.

— Да, Бозо. Как го залови?

— Искаше да избяга — отвърна Ранулф, — но обърка пътеката. Не можеш да стигнеш далеч, когато затънеш в блатото.

— А ако беше тръгнал по друга пътека?

— Щяхме да го изпуснем. Както знаеш, в гората Епинг може да се скрие цяла армия.

— Същото е и сега — отвърна Корбет. — Можем да използваме логика и дедукция, но най-много ще ни помогне късметът.

— Така ли, господарю? — Ранулф хвана халбата си с две ръце. — След няколко месеца ще дойде ноември и празникът на Все Светии. Помня историята, която ми разказа за убийството в твоето село, когато си бил малък. Помисли за всички убити, за всички жертви на Звънарят, които викат за отмъщение.

Корбет мълчаливо вдигна халбата си.

— Какъв теолог си ти, Ранулф. Божията намеса е възможна, но Бог помага само на онези, които си помагат сами. Да разгледаме списъка на жертвите. — Корбет остави халбата си. — Копсейл е умрял в съня си, отровен или задушен като Епълстън.

— Ами Ашъм?

— Бил е достатъчно глупав, за да отвори капаците: сигурно изобщо не се е замислил.

— А Пасърел?

— Не знам защо е бил убит Пасърел, освен може би защото е бил близък приятел с Ашъм и Звънарят сигурно се е боял, че архиварят е споделил тревогите си с него.

— Ами Лангтън?

— Много е просто. Всички се бяхме събрали в библиотеката и чашите с вино стояха на масата, всеки е имал достъп до тях. Онова, което не мога да разбера, е как писмото от Звънарят до мен се е оказало в кесията на мъртвеца? — Корбет се загледа в едно пиле, което кълвеше трохи от пръстения под.

— Ами Епълстън? — попита Ранулф. — Онзи, който е затискал лицето му с възглавницата, трябва да е бил доста силен. — Ранулф извика на кръчмаря да напълни халбите им. — Но кой е бил той, господарю, и защо го е направил?

— Според Аристотел — отвърна Корбет, — човек се ражда добър. Това смущавало любимия ти философ Свети Августин: как може човекът, който е добър, защото така е създаден от Бога, да върши злини?

— И разрешил ли е проблема? — попита Ранулф.

— Да — той казва, че когато човек прегрешава, намалява доброто у себе си. Така че у злия все още има добро, но то е малко.

— И със Звънаря ли е така?

Корбет допи бирата си.

— Може би. Но стига с теориите, Ранулф. Нека поразмисля известно време.

Корбет стана и излезе на двора зад малката пивница. Седна на една пейка и се втренчи в малкия рибарник, сякаш се радваше на рибите. Ранулф го остави сам. След като допи ейла си, той се настани удобно в един ъгъл и поспа един час. Събуди го Корбет, който лекичко го риташе по ботуша.

— Готов съм.

Върнаха се в „Спароу Хол“, където Корбет потърси Трипъм.

— Мастър Алфред, ще ти бъда много благодарен, ако държиш под око колегата си Чърчли. Но първо трябва да поговоря с лейди Матилда.

Следван от още озадачения Ранулф, той се качи по стълбите. Един прислужник ги упъти към стаята на лейди Матилда в далечния край на коридора. Корбет почука на вратата.

— Влез!

Лейди Матилда седеше край огнището с бродерия в скута. Иглата ѝ застина във въздуха. На едно столче срещу нея седеше мастър Мот. Корбет си каза, че с бледото си лице и наблюдателни очи той напомня на куче пазач.

— Сър Хю, с какво мога да ти помогна?

Лейди Матилда му направи знак да седне. Ранулф удостои само с бегъл поглед.

— Лейди Матилда — Корбет посочи към писалището й, — трябва да видя веднага сър Уолтър Бълок. Би ли ми заела нещо за писане и мастър Мот, за да занесе съобщението до замъка?

— Разбира се. Защо, станало ли е нещо?

— Ти си кралският агент в „Спароу Хол“ — отвърна Корбет, докато седнаше зад писалището, — затова трябва да узнаеш преди другите. Смятам, че мастър Чърчли трябва да ни отговори на много въпроси, както и колегата му Барнет.

Корбет взе едно перо, натопи го в мастилницата и написа кратка бележка, с която молеше шерифа да дойде колкото се може по-бързо. Посипа я с пясък, сгъна я и внимателно я запечата с восък. Лейди Матилда направи няколко от странните си знаци на мастър Мот, който кимна тържествено.

— Шерифът може да не е в замъка — отбеляза тя.

— Тогава помоли мастър Мот да го изчака. Лейди Матилда, имам няколко въпроса и смятам, че можеш да ми помогнеш да открия отговорите им.

Корбет изчака, докато мастър Мот взе писмото, коленичи, целуна ръка на лейди Матилда и безшумно излезе. После заключи и залости вратата зад него. Лейди Матилда го погледна разтревожено и остави бродерията си на малката масичка до себе си. Ранулф го наблюдаваше с интерес.

— Необходимо ли е това, сър Хю? — рязко попита лейди Матилда.

— Така мисля — отвърна Корбет. — Не искам мастър Мот да се върне, лейди Матилда, защото никога не съм виждал човек, който до такава степен да е предан другиму. — Корбет седна на стола срещу нея и повдигна ръба на плаща си. — При всеки друг случай, лейди Матилда, щях да се върна в стаята си, да напиша заключенията си и да обмисля как да постъпя. Но сега не мога да го направя — с теб е опасно да се губи време.

Лицето на лейди Матилда остана безизразно.

— Никой не те подозира — продължи Корбет, — защото си стара и грохнала, подпираш се на бастун. Как би могла лейди Матилда да излезе и промуши някого на улицата или да застреля мъж с арбалет? Или да затисне лицето на Епълстън с възглавницата и да го задуши?

— Това е нелепо! — възрази лейди Матилда.

— Не, не е нелепо — отвърна Корбет. — Не и когато имаш някого като мастър Мот, който да изпълнява заповедите ти...

— Ама че глупост! — извика лейди Матилда. — Изгубил си си ума!

— Ах, *mea Passerela* — мое врабченце — не те ли наричаше така брат ти преди много години, Матилда, когато заедно се борехте срещу дьо Монфор? Ти по свое желание си шпионирала за краля в Лондон, където си събирала прокламациите на последователите на Монфор и си ги изпращала на брат си. „*Per manu P.P.*“ — Корбет беше впил поглед в черните блестящи очи на лейди Матилда. — Забелязах, че на гърба на няколко страници в книгата, която открих в стаята на Епълстън, пише това — „написано собственоръчно от твоята *parva passera*“ — „малкото врабче“, както те е наричал брат ти. Прегледах и другите книги в библиотеката — продължи Корбет, — както е направил Ашъм. — Макар да си се опитала да премахнеш всички писма, в които брат ти се е обръщал към теб така, изпуснала си едно. — Корбет замълча. — Негова е била „Жития на светците“, в която Ранулф искаше да прочете за живота на Моника, майката на Августин. Първата светица на буква „М“ беше Матилда и до името ѝ брат ти беше написал: „*Sorrer mea, Passerela mea*“ — „Сестро моя, врабче мое“. Ашъм го е видял, нали? И когато е умираше, зашеметен от болката, се е опитал да напише думата на парче пергамент.

— Сър Хю — лейди Матилда взе бродерията си и заби иглата в нея, сякаш беше кама, — да не би да ме обвиняваш, че аз съм Звънарят? Че се опитвам да разруша онова, което брат ми създаде? Че аз — немощната, която се подпирам на бастун — съм убила преподавателите от „Спароу Хол“?

— Точно това казвам, лейди Матилда; затова помолих мастър Мот да излезе. В бележката до Бълок написах да го задържи при себе си и да забави колкото се може повече идването си. Мастър Мот е поопасен, отколкото изглежда — той е безшумният убиец. Не е нужно дори да му правиш онези странни знаци: той би разбрал само от израза на лицето ти, че си в голяма опасност и би направил всичко възможно, за да те спаси. Когато се върне с добрия шериф, аз ще съм приключил и ти, лейди Матилда, ще бъдеш арестувана за измяна и убийство.

— Това са глупости! — изсъска лейди Матилда. — Аз съм добра приятелка на краля и неговата най-вярна поданица.

— Била си негова приятелка и вярна поданица — заяви Корбет, — но сега, лейди Матилда, душата ти кипи от злоба. Ти искаш да си отмъстиш: на краля, на онези в „Спароу Хол“, които след смъртта ти — а тя не е далеч — бързо ще забравят паметта на брат ти, ще променят името на скъпоценния ти „Спароу Хол“ и ще получат разрешение от краля да променят статута и правилника му. В известен смисъл проклятието на лудата отшелница ще се сбъдне.

— Безумна вещица! — прекъсна го Матилда. — Трябваше да се разправя с нея още преди години... — Тя млъкна и се усмихна.

— Какво щеше да кажеш, лейди Матилда?

— Какви доказателства — запита тя бързо — имаш за това?

— Достатъчно, за да започнат кралските съдии разследване.

Корбет изучаваше тази дребна, подвластна на страстите си жена. Преди години в „Сейнт Пол“ един свещеник го беше нападнал в изповедалнята с нож. Корбет знаеше, че въпреки привидната си безпомощност, лейди Матилда беше също опасна. Убийството не винаги се нуждае от брутална сила, а само от волята да бъде извършено.

— Попитах за доказателства, сър Хю.

— Ще стигна и до тях, лейди Матилда. Да се върнем към корена на всичко това — преди четиридесет години, когато Хенри Браос и сестра му Матилда решили да подкрепят краля. И двамата били опитни, безмилостни и непоколебими. Хенри бил смел войник, а Матилда, която обожавала брат си, също била изкусна — лукава и измамна жена, добре образована, тя действала като шпионин на краля в Лондон. Двамата вярвали в късмета си, били изпълнени с амбицията да се издигнат колкото се може повече. Единственото препятствие бил дьо Монфор. Какви славни дни, а, Матилда! Докато Хенри се биел рамо до рамо с краля, ти си шпионирала враговете на Едуард. Бог знае колко хора са заплатили с живота си грешката да ти се доверят.

Лейди Матилда се усмихна, сведе глава и продължи да бродира.

— Всичко свършило при Ийвшъм — продължи Корбет. — Разгромът на Монфор бил пълен и семейство Браос най-последно получило наградата си: земи, имоти, скъпоценности и личното благоразположение на краля. Хора като дьо Варен и дьо Лейси се задоволили с малко, но не и Браос. Братът и сестрата имали една мечта — да основат колеж в Оксфорд.

Лейди Матилда вдигна поглед.

— Да, златни години, сър Хю. Ние просто рискувахме и спечелихме.

— Ти, лейди Матилда, си била източникът на енергията и амбицията на брат си. Той е споделял всичко с теб, нали?

Лейди Матилда го погледна, без да трепне.

— И ти си се постарала мечтата ви да се сбъдне. Купили сте земя тук и отвъд улицата, хората били прогонени и огромното ви богатство било изхарчено, за да построите „Спароу Хол“.

— Това беше наше право — прекъсна го лейди Матилда. — Онези, които проливат пот в оран, имат право да приберат реколтата.

— Така и сте направили — отвърна Корбет. — Мечтата на брат ти се превърнала в действителност. Но към края на живота си той започнал да съжالياва за своето славолубие. Когато умрял, ти с ужас си разбрала, че онова, което е изградил, е преминало в ръцете на други, които искали „Спароу Хол“ да скъса с миналото. Кралят, твоят стар господар и приятел, вече не се интересувал от теб, нали? Няколко дарения, нито привилегии. А преподавателите не само искали да забравят брат ти, но да прогонят и теб.

— Още не си представил никакви доказателства.

— О, ще стигнем и до тях. Сега искам да обясня — Корбет придърпа стола си по-наблизо — защо си го направила. Мисля, че знам причината. Подобно на дете, лейди Матилда, си сметнала, че друг не трябва да притежава онова, което ти не можеш да имаш. Решила си да унищожаш изграденото от теб и брат ти и така си започнала жестока война срещу бившия си приятел, краля. Отмъщението е било твой мотив, злото — твоя молитва!

[1] Помни смъртта (лат.). — Бел.ред. ↑

[2] Daniyel на иврит означава Божи съдник. — Бел.ред. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Корбет погледна Ранулф, който стоеше облегнат на вратата със скръстени ръце и гледаше в пода. Не проявяваше вълнение, нито обичайното си желание да участва в разпита и това го накара да потръпне вътрешно.

— Ще ми кажеш ли и останалото? — обади се лейди Матилда.
— Или единственото, за което ставащ, е да ми помогнеш с бродерията, сър Хю?

— Ще ти разкажа една история — отвърна Корбет — за предателство и кървави убийства. Изпълнена със злоба, ядосана от липсата на подкрепа от страна на краля, ти си седнала и си обмислила положението. Ти най-добре от всички знаеш кошмарите, които тормозят краля. Направила си план и умело си го приложила. Прегледала си книгата, която намерих в стаята на мъртвия Епълстън, с всички стари искания и предизвикателства на дьо Монфор и неговите последователи. И си станала Звънарят.

— И ако е така, защо съм си признала, че съм от „Спароу Хол“?

— Това е било основното в плана ти — да дадеш на краля урок, така че никога да не забрави теб или „Спароу Хол“. Когато прокламациите започнали да се появяват, доброволно си предложила да станеш кралски шпионин.

— И какво съм се надявала да получа?

— Вниманието на краля. Може би отстраняването на някои от преподавателите, които планирали да променят името и статута на колежа. Да сееш подозрения и недоверие, да подсилиш властта си тук.

— И сигурно съм се измъквала от „Спароу Хол“, за да окачам прокламациите си по черковните врати.

— Не, разбира се. Прислужникът ти го е правел — глухонемият мастър Мот. С разположението на твоята стая за него би било лесно да се измъкне през прозореца, да прекоси двора и да прескочи стената.

— Но мастър Мот не може да чете или пише.

— Бил е идеалният помощник за твоите планове — отвърна Корбет. — Той е млад, ловък и смел. Може да се промъква като сянка по улиците и алеите на Оксфорд. И ако иска, да се преоблече като просяк...

— Какъвто и да е той, сър Хю, все пак не може да чете и пише.

— Разбира се, че не може, затова си рисувала камбанката в горната част на всяка прокламация. Така е знаел как да я закачи. — Корбет замълча — Има я на всяка прокламация и точно през нея е бил забит гвоздеят. Чудех се защо. Сега вече знам причината.

Той се зарадва, че е успял да привлече вниманието на лейди Матилда: беше спряла да бродира.

— Убийството е като игра — продължи Корбет. — Както при шаха, трябва да планираш ходовете си. Едва ли в началото си смятала да убиваш: основната ти цел е била да привлечеш вниманието на краля и да получиш власт над „Спароу Хол“... докато Ашъм не е заподозрял нещо. Бог знае защо или как. Бил е приятел на брат ти. Спомнял си е трактатите и писанията на фракцията на дьо Монфор. Знаел е, че си обучена да пишеш като писар. — Корбет посочи изцапаните й пръсти. — Затова отдръпна ръката си, когато се опитах да я целуна. — По нея имаше следи от мастило, нали? Ашъм е бил умен човек. Знаел е, че Звънарят се намира в „Спароу Хол“ и има достъп до трудовете на дьо Монфор. Може би е изказал подозренията си? Затова си решила да го убиеш. Следобедът, когато е умрял, ти си била с Трипъм — или поне така каза — но подозирам, че си убила Ашъм, преди да се видиш със заместник-декана. Ти и мастър Мот е трябвало да действате бързо, преди подозренията на Ашъм да се потвърдят. Отишли сте в празната градина и скрити зад храстите, сте извършили жестокото убийство. Мастър Мот е почукал на прозореца и когато Ашъм отворил капациите, не го заподозрял нито за миг и отворил прозореца. Но ти си била също там, скрита под прозореца или встрани от него. Убила си го с арбалета, после си хвърлила вътре късчето пергамент. Замаян, Ашъм се опитал да напише името на убиеца със собствената си кръв на същото това парче. Още си мислел за Хенри Браос и Матилда, неговата сестра, „*Parva Passera*“. Така и не успял да го допише.

Корбет погледна Ранулф, който беше впил очи в лейди Матилда. Надяваше се, че мастър Мот няма да се върне, макар да знаеше, че

дори да стане така, младежът не би могъл да се пребори с Ранулф. Писарят облиза устни.

— Но както при игра на шах, играчът може да направи погрешен ход. Ашъм трябвало да умре веднага и ти си се възползвала от предсмъртното му писание — Пасърел щял да поеме вината. Но после си започнала да размишляваш: Ашъм и икономът са били приятели, може би библиотекарят е споделил с него подозренията си. Затова си се погрижила малкото наследство да стигне до Дейвид-ап-Томас и приятелите му, а останалото било лесно. Те обвинили Пасърел и той побягнал към църквата, но ти си знаела, че кралят изпраща свой писар в Оксфорд и не бива да даваш на икономом възможност да говори с мен. Затова мастър Мот отишъл с кана отровно вино и Пасърел вече не бил опасен. Знаем, че е бил мастър Мот, защото когато влязъл през страничния вход на църквата, отшелницата видяла как ударил крака си в стъргалото, но не извикал. Като глухоням, той просто е трябвало да понесе болката.

— Ами Лангтън? — попита лейди Матилда.

— Преди да тръгна за Оксфорд — отвърна Корбет — обесих разбойник на име Бозо. Преди да го осъдя, го попитах защо е убивал. В отговора му имаше някаква странна логика: „Щом убиеш веднъж — отвърна той — е лесно да го направиш втори и трети път.“ Ти, лейди Матилда, ти си Звънарят, отмъстителят за всички обиди през годините. Ти си осъдила на смърт онези преподаватели, които са дръзнали да обмислят промени в колежа, създаден от любимия ти брат. В същото време си щяла да пробудиш съвестта на краля.

Лейди Матилда се усмихна и остави бродерията си.

— Ти говореше за шах, сър Хю. Обичам трудните партии, някой ден трябва да поиграем.

— Сигурен съм, че си се наслаждавала на играта си — отвърна Корбет. — Някога си била кралски шпионин, обичаш да се занимаваш с интриги. Когато си върнала книгата, взета от Ашъм, си се почувствала в безопасност; все пак, си прегледала книгата на брат си и си премахнала всички места, където е говорел за своята „*sorrow mea, parva passera*“. Ти си имала достъп до документите и ръкописите на убитите, до отровите на Чърчли и достатъчно време, за да се подготвяш, да планираш и да се защитиш. Помисляла ли си някога, че смъртта на старите просяци може да бъде свързана със „Спароу Хол“?

Лейди Матилда направи гримаса.

— Не — продължи Корбет, — предполагам, че си била прекалено вгълбена в своите зловещи планове — да накараш да разпуснат преподавателите от „Спароу Хол“, колежът да бъде затворен, само за да бъде възстановен, след като спечелиш благоволения на краля — и повече те е интересувала играта, отколкото резултатът. Смъртта на Лангтън имаше за цел само да засили страха — продължи Корбет. — От името на Звънарят си ми написала писмо преди вечерята и си го дала на Лангтън да го пази. Той беше много покорен и би приел всяко обяснение. Пък и ти си му казала да ми го връчи след като вечерята приключи.

— Нещата можеха да се объркат — каза лейди Матилда.

— В такъв случай щеше да си го поискаш обратно — отвърна Корбет. — Поела си риск, но това ти е било приятно. Така страхът е щял да се усили и може би аз да се уплаша, а Звънарят да изглежда още по-зловещ и всемоушен. Слязохме в библиотеката. Прислужниците донесоха чаши бяло вино. Знаела си, че ще отидем в библиотеката след вечеря. Може би дори си дала писмото на Лангтън, когато напуснахме столовата. Аз вървах след Трипъм, а останалите, включително прислужниците ми, бяха пили доста. По време на разговора там, си взела чашата на Лангтън, наляла си отровата и си се погрижила да му е под ръка. Лангтън пи, умря и писмото стигна до получателя си.

— Така ли умря и Копсейл? — рязко се намеси Ранулф. — С отрова ли го приспа завинаги?

Лейди Матилда не си направи труда да покаже, че е чула въпроса му.

— Никога не можем да докажем това — каза Корбет. — Но аз съм убеден, че убийството му е било присъда срещу всеки, който е дръзнал да оспорва и планира промени в „Спароу Хол“.

Корбет се канеше да продължи, когато на вратата се почука. Той кимна на Ранулф да отвори и Трипъм влезе.

— Сър Хю, случило ли се е нещо?

— И да, и не — отвърна Корбет. — Мастър Алфред, бих предпочел да останеш долу. О, и ако мастър Мот се върне, задръж го под някакъв претекст.

Трипъм се канеше да възрази, но Корбет вдигна ръка.

— Няма да се бавя, обещавам ти!

Ранулф заключи вратата зад него. Лейди Матилда се опита да стане, но Корбет се пресегна и я бутна обратно на стола.

— Мисля, че е най-добре да си останеш на мястото. Бог знае какво е скрито в тази стая — нож, арбалет, отрова? В „Спароу Хол“ има много отрови, нали? И за теб не е било трудно да получиш достъп до запасите на мастър Чърчли, след като имаш ключ от всички врати тук.

— Изслушах те, сър Хю. — Лейди Матилда дълбоко си пое дъх. Корбет се възхити на хладнокръвието и невъзмутимостта ѝ.

— Изслушах твоята история, но ти все още не си ми показал доказателства.

— Скоро ще стигна до тях — отвърна Корбет. — Ти си като всички убийци, които познавам, лейди Матилда — арогантна, изпълнена с омраза и презрение към мен. Затова изпрати онези подигравателни съобщения и трупа на гарвана. Но от време на време ти правеше малки грешки — както онзи път, когато издърпа ръката си, за да не забележа петната от мастило или спокойствието, с което отпи от виното си, веднага след като Лангтън беше отровен. Нещо повече, от всички в „Спароу Хол“ ти изглеждаше най-малко обезпокоена от убийствата на Норис.

— Такъв ми е характерът, сър Хю — прекъсна го лейди Матилда.

— Убеден съм. Ти наистина си смятала, че няма да бъдеш разкрита. Ако се беше почувствала заплашена, щеше да ме премахнеш, както убиецът ти мастър Мот се разправи с Малтоут. Какво значение щеше да има? Това само щеше да подхрани гнева и подозренията на краля. Въпреки това ти взе предпазни мерки: дните на Звънарят изглеждаха преброени, затова уби мастър Епълстън — за да поеме вината. — За пръв път долната устна на лейди Матилда трепна. — Не ти се искаше да го направиш, нали? — попита Корбет. — Епълстън беше символ на благородството на брат ти, на неговата щедрост. Но някой трябваше да поеме вината. Затова късно снощи ти и мастър Мот сте го посетили с кана вино, с най-добрия кларет от Бордо. Поговорили сте, докато Епълстън заспа дълбоко. Тогава ти и мастър Мот сте сложили възглавницата върху лицето му и сте я притиснали здраво. Унесен, той не е можел да се съпротивлява и умрял лесно, както и останалите. След това сте подхвърлили достатъчно

доказателства, за да си помислят всички, че Епълстън е бил Звънарят и сте се прибрали по стаите си.

— Дори да е било така — отвърна лейди Матилда, — как можеш да го докажеш?

— Епълстън си е бил легнал. Сутринта възнамерявал да отиде в колежа — бил си е приготвил чисти дрехи. Но имал рана до устата и когато сте притиснали възглавницата към лицето му, сте я разкървали. После си обърнала възглавницата и си я сложила под останалите. Опитвайки се да инсценираш самоубийството на Епълстън, си допуснала ужасна грешка.

— Колко проникателно — подражни го лейди Матилда. — Но къде са истинските доказателства? Онези за пред съдиите?

— Ти чу някои от тях.

— Пълни глупости — презрително каза лейди Матилда. — Можеш да ровиш колкото си искаш, мастър Гарван, но няма да намериш никакви вкусни мръвки.

— О, още не съм започнал — отвърна Корбет, оглеждайки стаята. — Ще накарам да те затворят в избите, лейди Матилда. После със сър Уолтър ще претърсим тази стая. — Той се усмихна в лицето ѝ. — Най-накрая ще намерим доказателствата, които търсим — перо, мастило, пергамент. А и забравих да ти кажа, отшелницата в църквата „Сейнт Майкъл“, онази, от която ти се иска да се беше отървала... — Корбет я погледна дръзко, за да прикрие лъжата си. — Видяла е мастър Мот да влиза в църквата с отровното вино.

Лейди Матилда отметна глава.

— Беше тъмно като в рог! Как някой би могъл да види нещо?

— Кой казва, че отшелницата е била в килията си? — излъга Корбет. — Била е близо до вратата. Описа ми мъжа и това със сигурност е бил мастър Мот. После си спомни — продължи безмилостно писарят, — че същият човек закачал прокламациите на вратата на църквата.

— Лъжеш!

— Не. — Корбет пое дъх и се приготви да изрече най-голямата си лъжа. — През нощта, когато мастър Мот отишъл до „Сейнт Майкъл“, изпуснал чука. Магдалена чула шума и слязла от килията си. Погледнала през една пролука и го видяла: тъмната наметка и качулка, невинното момчешко лице. — Корбет се изправи на крака, за да се

разкърши. — Ще ти кажа какво ще стане сега, лейди Матилда. Ще се явя пред кралските съдии и ще им представя доказателствата, които ти изброих. Може би няма да издадат заповед за ареста ти, но със сигурност ще се заинтересуват от мастър Мот. — Той се облегна на стола. Ранулф продължаваше неотклонно да се взира в лейди Матилда. — Познаваш нрава на краля — продължи Корбет. — Той ще бъде безмилостен. Мастър Мот ще бъде откаран в тъмните, влажни подземия на Тауър и инквизиторите ще получат заповеди да изтръгнат всичко от него.

— Но той е глухоням! — извика лейди Матилда.

— Той е съзнателно злонамерен — отвърна Корбет. — И твой съучастник в убийствата.

— Той уби Малтоут — заяви Ранулф и пристъпи напред. — Уби приятеля ми. Имаш думата ми, лейди Матилда, че ще се присъединя към инквизиторите на краля. Те ще го разпитват, докато мастър Мот не признае истината.

— Искаш ли това да се случи на мастър Мот? — тихо попита Корбет.

Лейди Матилда поклати глава.

— Бях забравила за това — промърмори. — Бях забравила за мастър Мот. — Тя вдигна поглед. — Какво ще стане, ако ти кажа всичко, което знам?

— Сигурен съм, че кралят ще бъде милостив — отвърна Корбет, без да обръща внимание на гневния поглед на Ранулф.

Лейди Матилда подръпна маншетите си. После се облегна и се загледа в студената пепел на огнището.

— Не се доверявай на принцове, мастър Корбет — започна тя. — Преди четиридесет години с Хенри живеехме в Оксфорд. Баща ми, който беше търговец, ни нае учител и аз учех заедно с Хенри. Минаха години и брат ми стана писар в кралския съд. — Тя се усмихна мрачно. — Нещо като теб, сър Хю. Отидох с него. Старият крал беше още жив, а принц Едуард и брат ми станаха големи приятели. После започна гражданската война с Монфор, която заплашваше да разкъса кралството. Много от придворните се присъединиха към него, но брат ми и аз удържахме клетвата си. Отидох в Лондон да шпионирам за краля. — Тя се размърда. — Рискувах живота си и отдавах тялото си, за да научи кралят тайните на своите врагове. Подслушвах разговори,

събирах сведения, кой би повярвал, че хубавичката малка куртизанка в ъгъла мисли за нещо друго, освен за вино и копринени дрехи? Брат ми остана при краля. Той спаси живота му и винаги се биеше на най-опасните места. След войната... — Лейди Матилда махна с ръка. — Ти познаваш Едуард. Обсипа ни с подаръци, с всичко, което искахме — имения, ниви, имоти, пари. — Тя погледна Корбет в очите. — На брат ми му омръзна от кръвопролитията и кланетата. Не искаше да прекара живота си в някое имение, където да ловува и да се тъпче с храна и вино. Мечтаеше да построи колеж в Оксфорд. Мечтата на Хенри беше и моя мечта. Обичах го, Корбет. — Тя хвърли поглед към Ранулф. — В малкото ми пръстче имаше повече страст, червенокоско, отколкото в цялото ти тяло.

— Продължавай — каза Корбет, разтревожен как ще реагира Ранулф.

— Годиците минаваха. Колежът се разрастваше. С брат ми похарчихме цялото си състояние. Тогава Хенри се разболя и когато умря, тези невестулки оскверниха паметта му. — Тя насмешливо ги имитира: — „Не искаме това, не искаме онова!“ „Що за име за оксфордски колеж!“ „Не трябва ли да се промени правилникът за ръководство?“ Гледах ги — добави тя презрително — и разбих какво се върти в главите им: щом тялото ми легнеше в гроба, те щяха да унищожат „Спароу Хол“ и да го променят, както си искат. Обърнах се към Едуард за помощ, но той беше твърде зает да избива шотландците. Поисках потвърждение на създадения от брат ми правилник и получих писмо от някакъв сополанко, че кралят щял да се занимае с този проблем, когато се върне в Лондон. — Лейди Матилда млъкна, дишайки тежко. — Къде останаха обещанията на краля, Корбет? Как можа да забрави всичко, което семейство Браос направи за него? Никога не се доверявай на някой от рода Плантагенет. Един следобед бях в библиотеката и прелиствах книгата, която ти намери в покоите на Епълстън. Припомни си всичко. — Тя поклати глава, устните ѝ беззвучно се движеха, сякаш беше потънала в собствените си мисли.

— И реши да създадеш Звънря? — попита той.

— Да, исках да пробудя демоните в душата на краля. Затова започнах да преписвам прокламациите. Отне ми дни, но когато станаха тринадесет, изпратих мастър Мот да ги разпространи. — Тя се усмихна мрачно. — Горкото момче! То не разбираше какво правя, но

беше идеалното оръжие. Ако някой го спреше, щеше да се престори на просяк. Кой би заподозрял един глухоням? Показах му камбанката, дадох му кесия с гвоздеи и чук. — Тя ликуващо плесна с ръце. — Какво облекчение изпитах! — Лейди Матилда доволно се усмихна. — Писах на краля, че в „Спароу Хол“ има изменник и ще го открия. Той беше целият в слух! Непрекъснато изпращаше писма по пратеници до своята „скъпа и вярна братовчедка Матилда“. Нямах намерение да убивам — добави тя, — но допуснах грешка. Кралят беше уплашен, но не и Копсейл. Беше решил да направи промени и не ме харесваше. Всички знаеха, че има слабо сърце и никой нямаше да заподозре нещо нередно в смъртта му. Взех отрова от запасите на Чърчли и помогнах на сър Джон Копсейл да получи каквото заслужаваше. Мислех, че нещата ще приключат дотук — продължи лейди Матилда. — Наистина мислех така, но старият Ашъм беше по-умен, отколкото допусках. Подозираше Епълстън и мен, започна да прави намеци и да подмята разни неща, понякога го хващах да ме гледа странно. Трябваше да умре. Беше толкова лесно. Промъкнах се в градината с мастър Мот. Той почука и когато Робърт отвори, аз изстрелях стрелата и хвърлих вътре бележката, затворих прозореца и блъснах капациите. Резето, наскоро смазано от мастър Мот, само се намести.

— Ами Пасърел?

Лейди Матилда се усмихна.

— Отначало не разбрах какво се е опитвал да напише Ашъм, но после се сетих как бих могла да го използвам. Осъзнах, че Пасърел може да е разбрал нещо от Ашъм. Икономът ни беше умен човек, а времето, прекарано насаме с мислите си в църквата, може много да освежи паметта. — Тя сви рамене. — Останалото знаеш. Мислех, че всичко ще приключи със смъртта на Епълстън. — Тя размаха пръст срещу Корбет. — Но ти промени всичко, ти, лукавият кралски гарван, който подскачаше наоколо, пазен от този разбойник.

— Защо уби Малтоут? — мрачно попита Корбет.

Тя разпери ръце в престорена невинност, но в очите ѝ нямаше разкаяние.

— Бог ми е свидетел, само казах на мастър Мот да не позволява никой да го залови. — Лейди Матилда се изправи и приглади полите на дрехата си. После шумно си пое дъх, без да сваля очи от Корбет. — Е, чу признанието ми, писарю. Едуард няма да ме изправи пред

кралския съд. Ще си спомни старите времена — тя се изпъчи — и вярната ми служба на Короната. Най-много да ме изпрати в някой манастир.

— Искам вино — прекъсна я Ранулф. — Сър Хю, чаша кларет?

Корбет беше доволен, че ще го отпрати от стаята.

— Да — отвърна той.

— И една за мен, момче! — презрително се обади лейди Матилда.

Ранулф погледна Корбет, който кимна.

— Не се тревожи — извика лейди Матилда след него, — в него няма да има отрова.

Ранулф излезе и тя отново се надигна.

— Лейди, бих предпочел да седнете.

Тя се подчини.

— Да ти напомня ли, писарю, че кралят ме нарича „своя вярна и най-скъпа братовчедка“, без да споменавам обещанието ти за пощада. Не искам онзи глупак шерифът да ме арестува, а да ме заведеш в Уудсток. Ще се облека в черно и ще падна в краката на краля; ще му припомня за Хенри и неговата Матилда.

Вратата се отвори и Ранулф се върна. Поднесе виното. Корбет едва отпи от своето, а лейди Матилда жадно преполови чашата. Ранулф отново се подпря на вратата. Тя погледна към Корбет.

— Ти ще ме отведеш в Уудсток, Корбет. Обеща ми пощада и знам, че държиш на думата си. Ще повториш обещанието си пред краля. Едуард ще те послуша.

— Ами мастър Мот? — обади се Ранулф.

— Той ще ме придружи като мой прислужник. — Тя дори не си направи труда да погледне към него.

— Бълок е долу, заедно с мастър Мот — обяви Ранулф. — Шерифът иска да поговори с нас, каза, че било спешно.

Корбет погледна към лейди Матилда. Безпокоеше се, мълчанието и мрачното изражение на Ранулф караха косата му да настръхва от страх.

— Вземи го със себе си — каза лейди Матилда.

— Не се тревожи. — Корбет се изправи. — Ранулф не общува с кого да е. Ще вземем ключа и ще те заключим вътре.

Ранулф сякаш се канеше да откаже, но се изправи. Извади ключа от ключалката и отвори вратата. Корбет вече беше излязъл, когато осъзна грешката си. Вратата се тръшна зад него и той чу как изщрака резето.

— Ранулф! — Писарят се хвърли към вратата, но от ударите по металната ѝ обшивка, само го заболя рамото. — Ранулф! — отново извика той. — В името на Бога, заповядвам ти да отвориш!

В стаята изобщо не го чуваха. Лейди Матилда се надигна уплашено. Ранулф я бутна обратно на стола. Тя наблюдаваше как ръката му посяга към ножа.

— Няма да ме убиеш, нали! — прошепна тя. — Аз съм само една старица. При това братовчедка на краля. Няма да извадиш оръжие срещу мен?

— Няма да те промуша — отвърна Ранулф и приклепна до стола ѝ, без да изпуска чашата вино. — Искам да ти кажа, лейди Матилда, че ти не си никаква жена. Ти нямаш душа! Изпълнена си със злоба и омраза.

— Наздраве за теб, Ранулф-ат-Нюгейт. — Тя вдигна чашата и отпи. — Очите ѝ се разшириха от уплаха, когато Ранулф здраво стисна ръката ѝ. Той се изправи, дръпна назад главата ѝ и я накара да пие още.

— Наздраве и от Ранулф-ат-Нюгейт! — изсъска той. — Ти поиска вино, кучко, сега изпий отровата.

Тя се бореше, но Ранулф я държеше здраво.

— Ти уби приятеля ми, злобна кучко! И когато приключи с теб, ще се заема с мастър Мот.

Без да обръща внимание на чукането на вратата и виковете на Корбет, той държеше здраво чашата и очите му блестяха от гняв.

— Никога не вярвай на някого от рода Плантагенет — прошепна той. — Изпий отровата. Върви в ада и кажи на сатаната, че аз, Ранулф-ат-Нюгейт, съм те пратил там!

Той отдръпна ръката си. Чашата падна в скута на лейди Матилда, остатъкът от виното заля роклята ѝ. Тя стана и посегна към гърлото си.

— Нищо не можеш да направиш — заяви той. — И няма да доживееш дните си в някой удобен манастир.

Още докато отиваше към вратата, той видя как лейди Матилда притисна стомаха си, свлече се на пода и се загърчи. Чак тогава Ранулф отключи вратата.

Корбет, Бълок и останалите стояха в коридора навън. Ранулф отстъпи и ги пропусна вътре. Писарят коленичи до тялото на лейди Матилда и потърси пулса на шията ѝ. После поклати глава.

— Тя трябваше да бъде изправена пред краля — тихо каза Бълок.

— Не биваше да го правиш! — Корбет стисна Ранулф за рамото.

— Аз бях оръдие на кралското правосъдие — отвърна прислужникът му. Измъкна един пергамент от джоба на елека си и го подаде на Корбет. — Получих го от писаря Саймън — обясни той. — Изпълнявах кралска заповед, макар да не отричам, че това ми достави удоволствие.

Корбет прочете документа.

На градския шериф и приставите от нашия град Оксфорд и прокторите на университета, поздрави от крал Едуард. Знайте, че всичко, което нашият верен и обичан писар Ранулф-ат-Нюгейт е направил в град Оксфорд и околностите му, е било за доброто на Короната и за благо на кралството ни.

Написано саморъчно,
Крал Едуард

Писмото носеше личния кралски печат. Корбет го подаде на Бълок.

— Тъй да бъде — промърмори шерифът. — Щом кралят е заповядал така, всичко е наред. — Той върна пергамента на писаря.

Корбет хвана Ранулф за лакътя и го изведе от стаята.

— Какво да правя с нея? — извика Бълок.

— Погребей я — отвърна Корбет. — И то по-бързо. Накарай свещеника да я опее.

— Ами мастър Мот? — Бълок се изправи. — Прочетох послеписа и моите хора го държат долу.

— Заведи го в замъка — отвърна Корбет. — Да не го тормозят. Ще изчакаме кралските заповеди.

Той поведе Ранулф по коридора.

— Ранулф-ат-Нюгейт — Корбет погледна прислужника си в очите. — Помниш ли кога се срещнахме за пръв път? Беше мръсен, гладен и щяха да те бесят.

— Всеки ден си го спомням, господарю. В живота си съм имал двама приятели; единия срещнах в онзи ден, другият беше бедният Малтоут. Затова, преди да възразиш, сър Хю, спомни си за него. Онази кучка — изсъска той — смяташе, че ще прекара остатъка от дните си в някой удобен манастир! Възмездието е изпълнено. Не беше както искаше ти, но както каза отец Люк, когато обесихме Бозо, така искаше Бог. Тя беше убивала и щеше да убие пак. Да не мислиш, че щеше да те забрави, сър? Наистина ли смяташ, че щеше да избегнеш отмъщението й?

Корбет кимна.

— Да вървим, Ранулф — отвърна той. — Да отидем във „Веселите момичета“. Да пийнем за душата на Малтоут. Утре ще уредим да изпратят тялото му, после ще заминем за Уудсток, а оттам в Лейтън.

Слязоха долу и излязоха на улицата. Беше празна, като изключим хората на Бълок, които охраняваха двата входа. Ранулф все още обясняваше защо е постъпил така, когато чуха зад себе си вик. Корбет се обърна. С развяна коса мастър Мот, който се беше освободил от войниците, тичаше към тях. Отнякъде беше грабнал арбалет. Корбет с ужас видя как го насочва, блъсна Ранулф встрани, но в този миг чу изщракване, видя омразата, изписана на лицето на мастър Мот и разбра, че не е успял. Беше твърде късно. Стрелата го улучи високо в гърдите. В тялото му избухна болка и той залитна назад. Ранулф тичаше напред с извадена кама. Корбет падна на колене. Виждаше как прислужникът му пристъпва към мастър Мот с танцуващата походка на уличен бандит. Внезапно прехвърли камата в другата си ръка, завъртя я и я заби дълбоко в стомаха на глухонемия. После се завъртя, извади меча си и преряза гърлото му. Но за Корбет това нямаше значение — единственото, което усещаше, беше ужасната болка. Чувстваше вкус на кръв в устата си. Към него тичаха хора, бавно, сякаш насън. Появи се Мейв и малката Елинор, която мачкаше полата си.

— Не би трябвало да сте тук — прошепна той. — И аз също.

И като затвори очи, сър Хю Корбет, Пазителят на тайния кралски печат, се строполи върху калния калдъръм на Оксфорд.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

В Оксфорд наистина е съществувал „Спароу Хол“, но много отдавна и в него не се е случило нищо забележително. Университетът и Оксфорд подкрепиха дьо Монфор по време на гражданската война през 60-те години на XIII век. До смъртта си крал Едуард I бил изпълнен с омраза към мъртвия си враг и както в този роман, безмилостно наказвал всяко одобрение на каузата на „мъченика“ дьо Монфор.

Издание:

Пол Дохърти. Звънарят от Оксфорд

Английска, първо издание

Художник: Христо Хаджитанев, 2003

ИК „Еднорог“, 2003

ISBN 954-9745-65-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.